بې موره

دلنډو کیسو ټولګه

لیکوال: رفیع الله (روښن)

پېژندنه

دکتاب نوم:	بې موره
ليکوال :	رفيع الله (روشن)
دچاپ نېټه:	۱۳۹۰ه۔لمريز
کمپوز :	پخپله ليکوال
ډيزاين:	رضاخان (ايوب زاده)
دچاپ شمېر:	۱۰۰۰ټوکه
خپروندی :	د خوست ولايت مقام
دخپرونولړ:	لومړی

هغه کتابونه چې سمسور ووبپاڼې پرليکه کړې او يا يې پر
ليکه کوي، نور څوک يې
پرليکه کول اجازه نه لري

WWW.samsoor.COM

ډالۍ

خپلې درنې مور ته چې تل يې پخپله پښتنه غېږه کې له هېواد او هېوادوالو سره د مينې او عاطفې درس راکړی.

Greater Afghan Library
@Greater_Afghan_Library93
@Greater_Afghan_Library_Group

ځودرویه غاټول ورمې

دپښتوژبې نامتو صوفي شاعر عبدالرحمن بابا وايي: ((دادستور
دی چې له درده زګېروي خېژي ـ کنه څه و درحمان له شاعرۍ))
رښتیاهم رحمان بابا يو واقعيت ته اشاره کړېده، چې درد نه وي
زګېروي نه وي، چې د زړه انګار تازه نشي نو له خولې اسويلي نه
راووځي او چې دچا د زړه مانۍ او د احساساتو او هیلو نړۍ لمبه
نشي نو له سر څخه يې دود نه پورته کېږي.
خودا يو اخې ترا ژېدي نه ده چې انسان د حال له کيفيت څخه د قال
کيفيت ته بيايي، بلکې دېر ځله خودطبيعت لوربيني او پر بشر او
دهغه پر چاپېريال دفطرت پېرزويني هم دانسان احساس ټومبي
.معنا داچې د انسان عواطف ،احاساسات، جذبات، فکراو ليد
لوری دشرايطو او حالاتو په زولنوتړلی او مجبور انسان آن د خپلو
احساساتو او عاطفې واکمن هم ندی، اوشاعراو ليکوال خو بيا په
دې اړه ډېر ژر اغېزمن کېږي، دهغه زړه او ضمير د شګو کمر دی،
چې دجوړولو او نړولولپاره يې کوچنۍ پلمه په کارده، هغه له شګو
خيالي سليماني قصرجوړ، دسرابو د بوال ترې تاو او دبنسټ

دکلکوالي لپاره يې د خپل ذهن په کوره (داش) کې زرتښه سرب او فولاد ذوب (ويلې) کړي، اسمان يې ورته چت، لمر، سپوږمۍ او ستوري يې ورته قنديلونه (فانوس) او د سپرلي په ګلورين موسم کې د طبيعت شين بخمل ورته ټغر کړي، له کوه قافه ورته زبزبانه، بدرۍ جماله او ماسندره ښاپېرۍ راولي، د امنيت لپاره يې د ديوانو اوه کمربنده ترې تاو کړي، د وږمو په لفت کې ترې اسمان ته خېژي او رانښکته کېږي، خو څو شېبې وروسته يې چې کوم بل عامل د بې پوستکي بدن د غوښو بوټۍ وسکونډي نو د سترګو په رپ کې يې بيا د امانۍ نړولې او پرځای يې اوه طبقې جهنم انځور کړی وي. هغه متعادله ژوند نلري؛ د ژوند دوبۍ ترې سقراو ژمی يې زمهرير شي، کله دومره ستر شي چې د زمان او مکان له قيده هم ووځي او کله بيا دومره کوچنی شي چې له ماشي هم ځان په شيشه يې خونه کې ساتي.

د دې کشمکش يو تن اسير، د خوف او رجا ترمنځ راګېر او په عين وخت کې د ميکدې او بتکدې ذهير، ښاغلی رفيع الله روشن هم دی، هغه ته هم تقدير د شاعرۍ او ليکوالۍ خواري په برخه او د سرګردانۍ طوق پر غاړه اچولی دی.

د ده د زړه په نرۍ د لمبو غرونه او د خيالي سل پوړيزو اسمانڅکو د شاعرانه مهندسۍ وړتيا د دې لامل شوه چې هغه په ډېر کم وخت کې انګشت نما او وځلېږي.

که نه،نه دده زماني عمر او نه يې هم ادبي عمر دومره دی ،ښاغلی روشن به د شل،يوويشت کالو ځلمی وي خو دادب او ليکوالۍ په ډګر کې يې عمرله تې خوره کوچني ډېرندی،مينه او اشتياق يې پرخپل ځای خوايله دوه کاله کېږي چې ده ته په ادبياتوکې د ګام اېښودنې عملي زمينه برابره شوېده .

روشن هم دنوي کول دډېرو ځلميانو په څېر په ستونزو(دهجرت په ديار)کې را وټوکېد ،په ستونزوکې را لوی شو او په ستونزوکې ژوند کوي،دهغه چاپېريال هم له ستونزوډک دی.

دده دکيسو په چينه کې دده دکلي او سيمې ستونزې داري وهي، ده هم همدا ستونزې را ټولې کړي ،دالفاظو په جامه کې نغښتې او تاسوته يې وړاندې کړېدي.

دده دکيسو سوژې د ده د ولس او دده د سيمې واقعيتونه دي،هغه چې ښايي دافغانستان په څېر وروسته پاتې او جنګ ځپلي هېواداو دافغانانو په څېر زړه ماتې ملت کې يې په اوړوکې دمالکې هومره هم رسنيو ته ورو نه رسېږي ،روشن دهمدې سوژوپه اوربل کې ګلان اېښي او دخپل ذهن په سنبالتون(ارايشګاه)کې يې سرڅنه کړي دي ، ده دخپلې ټولنې دردونه اوو قعيتونه انځورکړيدي.

که څه هم دافغانستان په څېر دردېدلې ټولنه کې چې لاهم د ښکېلاک په پنجوکې ده او هره ورځ مو په ببلابېلو پلمو سلګونه ځوانان او پېغلې ځوانيمرګوي، دسوژو کمی نشته خو دسوژو

انتخاب او سوزوته پام وراوښتل ذهين ذهن غواړي ،اوروشن په دې اړه ډېرښه او ځانګړی استعداد لري.
ادبيان ،لنډه کيسه،واقعيت ،نه بلکې د واقعيت تمثيل بولي،خو د روشن کيسې له شک پرته له لږ مجاز تصرف سره ټولې واقعيت دي،دده د کيسو سوژې يا کورنی تاوتريخوالی،يانا سم دودونه يا نېستي اوتنګ لاسي،يا دښکېلاک او زبېښاک ظلمونه او يا روان سياسي ناورين دی.
که څه هم پښتانه ادبيان د لنډې کيسې ژانر(صنف)نوی نه تجربه کوي خو له شک پرته په پښتنو په ځانګړې توګه په بره پښتونخواکې د کيسه ليکلو فن لا ځوان دی،لاهم مشق او تمرين ته اړتيا لري،هيله ده چې د پښتو غزل په څېرد پښتو کيسې اننګوکې هم د کوم (حمزه)دوينو سره وځلېږي او زموږد ځوانی پرمهال يې پېغله کړي، زه چې د پښتو کيسې د حرکت سرعت وينم د هيله مندی تر څنګ يو څه ټکنی هم شم ځکه چې د طالبانو په وخت کې چې د اقتصادي محروميت پير وو ، داوس په پرتله لنډې کيسې ته پام ډېروو ،که دا پام همداسې پالل شوی وای،نو ښايي ډېر پرمختګ شوی وای،خو استعمارلا داسې کانې راباندې ونکړې چې اوس دې څوک کيسې يا شعرليکلوته وخت ورکړي.
((يو خوښايست په دنيا ډېرشو_بل د چاپان رختونووکړل پساتونه))

هغه دلنډي کيسې مبلغين او لنډې کيسې ته بلونکي چې په اووني کې به يې دوه درې کيسې ليکلې نن وينو چې ډالرو او پونډو دومره خمار کړي چې په کال کې يوه کيسه هم نه ليکي.
خوله نېکه مرغه ښاغلي روښن شعر او کيسې ته کار ويلی، تر اوسه خو په پوره مينه او لېوالتيا دا کار کوي، هيله ده چې د نورولسګونو هغو په څېر ژر زړه ماتی نشي.
هر شاګرد ، استاد اولاربښوونکي ته اړتيالري، هرڅوک بايد وروزل شي، دهر چا دکار نيمګړتيا او نوښتونه بايد ديوه استاد په واسطه وروښودل شي چې مبتدي(پيلوونکی)همدي لاربښوونوته په پام سره خپل مزل لنډ کړي خو يوبل حقيقت چې بايد له لوستونکيو سره شريک کړل شي، دادی چې له روښن سره هېڅا هم دا مرسته نه ده کړې، تر ماپورې چې ((خوريې، او ددفترهمکارمې هم دی))، موږ دده د استعداد په روزنه کې ناغېړي او نارا ستي کړېده، (ښايي لوی لامل يې د چاپان رختونه ،بوختياوې او دپونډ او ډالرولېونې مينه وي) ده ته هېڅا نه دي ويلي چې کيسه څنګه پيل کړه ،اتلان اوکرکتران څنګه وروزه ،کيسه څنګه پای ته ورسوه، تلوسه پکې څنګه ژوندۍ ساته اوغوټه يې څنګه پرانيزه، هغه خودرويه بياباني غاټول دی ،که کيسې يې په تول پوره وي دده کمال دی او که فني او تخنيکي نيمګړتياوې ولري نو زموږ تقصير دی.
خودادوه نصيحتونه مې ورته ډېر کړي اوده کم په پام کې نيولي چې په کيسه کې ډېر کرکټرونه مه را ګډوه ځکه چې پالل يې سخت

دي،بل داچې له متن او الفاظو سره انصاف کوه،هڅه وکړه چې مفاهيم درنه تکرار او ليکنه اوږده نشي.

په هرحال کيسې يې ډېر ښې موخې ، ښوونيز او روزنيز پيغامونه لري، کيسه تربلې يې کيسه بيزه ژبه خوږه شوې ،ذوق او مينه يې تانده او ځپانده ده ،که څه هم بوختياوې يې ډېرې دي؛ خو داچې ځوان دی هيله ده په نږدې راتلونکې کې دده ډېرو برياوو ، علمي ،تحقيقي او تخليقي پنځونو شاهدان واوسو ،اخر د لغمان اوبياد علامه الفت صاحب د کلي دی،دومره خو بايد د الفت افکار،اثار او مزارهم پرې اغېزو کړي،ده ته د نېکمرغه،روښانه،له برياوو او خوښيو ډک سباوون په هيله.

محمد حسن حقيار

۵_۱_۱۳۹۰هجري لمريز

دالفت د ګلبڼ نوی ګل

قدرمنولوستونکیو:- دانقلاب کلونه دجنګ له غمیزوسره چې ټولنه یې له ډېرو ناخوالوسره مخ کړې، دبې ګناه خلکو شهادت، مهاجرتونه،بې کوري ،فقر اوبدبختۍ یې هم له ځانه سره درلودې ؛خوله نېکه مرغه ښه استعدادونه یې هم وروزل، چې زمونږاوسني ځوانان یې ښې بېلګې دي چې دژوند په بېلابېلو اړخونوکې خپل لیاقت اومهارت ښايي ؛ یو له هغواستعدادنوڅخه هم ځوان لیکوال اوشاعر ښاغلی رفیع الله روشن دی، اروا ښاد پوهاند عبد الشکوررشادوایي:

زمانه چې پر مدار د کیــــــــــنې راشي
دکمال په منارو ټکــــــــــــــې بر پاشي
ډېر کلونه دي په کار چې په دې ملک کې
بیا الفت غوندې شېوا شــــــاعرپیدا شي

دا دحقیقت نه لرې خبره نه ده چې هیلې نه مرې د زمان په تېرېدو سره بیا بیا ځوانېږي دادی بیا نن د الفت صاحب په په باغ کې یوداسې ګلبوټی د غوړېدو په حال کې دی چې پښتو ادب ته به خپلو ځانګو کې ډېردهنر ګلان وسپړي دا دهنرډښکلا نوی ټوکېدلی ګل ځوان او ډېرد ښه استعداد لرونکی شخصیت چې راتلونکې لپاره د پښتو د ادب هنر په پنځونو کې ترې ډېرې هیلې کېدای شي ښاغلی رفیع الله روشن دی چې په ډېر لږ وخت کې یې د لنډو کیسو په لیکلوکې خپل هنري استعداد وځلاوه روشن د افغانستان د جنګ په لسیزو کې پیدا او لوی شوی ؛لکه یو ماهرعکاس دخپلې ټولنې دعیني شاهد په څېر انځورونه اخلي او ریالستیکي کیسې ترې جوړوي.

هغه د کسیو په لیکلو کې ښه استعداد لري پدې پوهېږي چې عنوان څنګه وټاکي شروع، منځ پانګه او بیا څنګه ورته د پای ټکی کېږدي چې دا دلیکوال هنرمعلومـوي او دلوستونکي د توجه وړ ګرځي، یو څه چې شاعران او لیکوالان باید ډېر ورته پام وکړي هغه دادی چې لوستونکي لوستلو ته مجبور کړي؛ دا ټول هغه څه دي چې په لیکنو کې توازن ښه مراعت شي؛ ښاغلی روشن د خپلې د ټولنۍ فلکورسره بلد او د ټولنې په ناخوالو یې ژور فکر کړی ؛هغه په خپله هره کیسه کې ټولنې او لوستونکیو ته په ساده ژبه ژور پیغام ورکوي، زه اکثرن د هغه لیکنې د نېټ په څپو کې لولمه او باور لرمه چې د ښاغلي مرحوم الفت صاحب په پل به قدم اخلي اودامې ورته دیوې خورپه صفت نصبحت هم دی، د لیکوال فکري استعداد د قدر وړ دی، چې د انقلاب په کلونو کې د خپلې ټولنې په ناخوالو یې فکر کړی او هغه حقایقو څخه یې پرده پورته کړې چې ټولنه اوډېری کورنۍ ورسره لاس او ګرېوان دي، که تاسې دا کتاب تراخره پورې ولولئ، کله به مووژړوي او کله به مو وخندوي؛ زه نه غواړمه ډېر څه ولیکم هغه څه چې باید ورڅخه یادونه وشي زمونږ پیاوړي لیکوال محترم محمد حسن حقیار صاحب پرې خپل نظر څرګند کړی دا د ویاړ ځای دی چې نن بیا د الفت صاحب په ګلبڼ کې یو داسې ګلبوټی زرغون شوی چې د پښتو ادب ته به ډېر د ښایست ګلونه وخپړي او په اوربل کې به یې ورته کېږدي، زه پخپل وار ښاغلی رفیع الله روشن ته د زړه له کومې مبارکي وایم دده دلابریالیتوبونو په هیله تاسې محترم لوستونکي را بولمه د کتاب لوستولو ته.

د خورولې په مینه زرلښته حفیظ کاناډا

د سریزې په پلمه

غونبتل مې چې د کیسه لیکنې ډګر ته دراوتلو او دخپلو کیسو دمنځپانګې او سوژو په اړه له لوستونکیو سره دزړه خواله وکړم، خو ګومان کوم چې پر دې کیسو د ښاغلي حقیار لیکنې داتشه ډکه او دااړتیا یې پوره کړه او پدې بوخته نړۍ کې د تکرارالمکررات لوستلو ته څوک اوزګار ندي نوځکه ترې تېر شوم خو داپه ځان پور بولم چې له ډېر درانه ورور او داد ب د ګلبڼ له بلبل ګران امیرزېب (دراني) څخه دزړه له تله مننه وکړم ،کور ودانی ورته ووایم چې تر هرچازیات یې زه د لنډو کیسو لیکلو ته هڅولی یم، زماهره لیکنه او بې خونده کیسه یې په خوند اوډېره مینه لوستې،دکلمه کړې یې ده ، لیکوالۍ ته یې هڅولی او دخپلوخورو ورو کیسو راټولو ته یې اړ و بېستی یم او که دده زیار اوپام نه وای ښایي دومره ژر موددې کیسو ناوې دچاپ په ګاڼه پسوللې نه وای لیدلې.

له خپل درانه استاد ،ماما او همکار ښاغلي الحاج قاضي محمدحسن (حقیار) هم چې تل یې ماته دخپل پلار مینه راکړې او هېڅکله مې دده په شتون کې دخپل پلار ربېلتون ندی احساس کړی، منندوی یم، زماهره نثري او نظمي پنځونه، دده له کتلو وروسته خپره شوې ،.ماته یې ډېرې لارښوونې کړېدي اوکوي به یې.

له درني خور زرلښتې حفیظ څخه هم ډېره ډېره مننه چې لوریینې او مینه ناک چلندیې په نا اشنایی کې ورسره اشناکړم ، په بوختـه نړۍ (کاناډا) کې یې زما دکیسو لوستلو ته وخت ورکړ او تل یې هڅولی او نازولی یم.

له ګران ورور رضاخان (ایوب زاده) څخه هم ډېرمننډوی یم چې ددې کتاب په سرڅېړه کولو(ډیزاین)کې یې زحمت وویست او کم ترکمه دې کتاب ته یې ظاهري ښکلا ورکړه.

لـه هغو لوستونکیو مخکې ترمخکې بخښنه غواړم چې ښایي ځینې کیسې یې په طبیعت ښې ونه لګېږي ځکه ذوقونه بېل بېل دي .دازما لـومړۍ ټولګـه ده نیمګړتیاوې بـه پکـې ضـرور وي خـو داپرتاسو چې بله هغه مې تردې ښه او ستاسو په ذوق برابره راشي نو ددې بریا لپاره راته همدا اوس دلوی الله ج دربار ته ددعا لاسونه لپه کړئ.

دټولو کورودان

رفیع الله روښن

۱۳۹۰/۱/۱۰ هـ ش

ړورخم ځنځیر

کله چې دافغانستان له ازادۍ سره سم له پاکستان څخه راکډه شو نوبیا پاکستان ته نه وم تللی؛ زړه مې کېده چې یوچکر ولاړ شم مګر هېڅ چانس نه پیدا کېده، ډېر وخت کېده یوه ورځ په کورکې ناست وم چې دتره ځوی مې موږ کره راغی او یوه کارت یې راکړ کارت له پاکستان هریپور څخه راغلی وه چې موږ پکې سره دفامیله غوښتل شوي وو؛ له فامیل سره خو ټول ځکه نشو تللای چې له یوې خوا اوضاع خرابه وه او له بلې خوا سرکونه داسې وو چې تر ځوبه ببرته راتلې نو ددواړو خواوو دکرایې هومره پیسې به دماشومانو په درملنه، باندې لګېدلې ،مازدیګر وه په کورکې سره راټول شوو، مشوره موکوله چې څوک باید ولاړشي ،له ډېر جراوبحث نه وروسته پلار دګوتې په نیولو سره ماته اشاره وکړه اوویې ویل چې ته باید ولاړشې؛ زه چې ددې خبرې اورېدوته ډېرلېوال وم ،په اورېدو مې په زړه دخوشحالۍ ساړه راننوتل دډېرې زیاتې خوښۍ احساس مې وکړ لکه پلار چې راته یوغټ اوقیمتي شی تحفه راکړی وي، ډېر وارخطاوم ویل مې چې کله به داشپه سباکېږي ،خیرخوشپه سباشوه اوسهار له لمانځه نه وروسته سرک ته ووتم موټرراغی اوپکې

کښېناستم لاړم جلال اباد ته او له جلال اباد څخه د تورخم په موټر کې کښېناستم ، په لاره کې مې د خوشحالۍ تر څنګ په زړه کې ډارهم راته ځکه چې له د ېنه مخکې کله پاکستان ته ګوښې نه وم تللی، له بلې خوا به مې په فکر کې هغه دکليوالو خبرې اوښتې راوښتې چې ويل به يې: د تورخم په ځنځير کې پاکستاني پوليس افغانان ډېر تنګوي لنډه دا چې دماسپښين دوه بجې وې چې د تورخم زاړه ګمرک تر څنګ له موټر څخه ښکته شوو ،او د ځنځير په لور پلي روان شو ډېر زيات بيرا و بارو په هغه وخت کې به د تورخم دروازه دماښام په اوو بجو بند بده نو هرڅا به ببړه کوله څومره ژر چې امکان لري بايد له ځنځير څخه ځان په وخت واړوي کله چې ځنځيرته ورسېدم نو لکه ديولار ورکي په شان مې اخوا اودېخوا ته کتل په فکر کې به مې د کليوالو خبرې يوشور جوړ کړی و ،په همدې سوچوا وفکرونو کې روان وم ګورم چې د دروازې په دې طرف کې افغانستان عسکر او په هغه طرف کې د پاکستان (عسکر)ولاړول د پاکستان پوليسو په افغانانو ډېره نارواکوله سپکې سپورې به يې ورته ويلې اوزموږ دافغانستان عسکرو به ورته خندل ، والله چې زه خوزموږ د عسکرو دې غيرت ته په تعجب کې شوم؛ په هر حال دنورو خلکو په شان مې خپله لاره لنډوله چې د چيشت په اوربدو مې داسې احساس وکړ لکه څوک چې راته دودربدلو وايي، مګرمادا سې تصورورکړچې ماهيڅ هم نه دي اوربدلي اوخپلو قدمونو ته مې ادامه ورکړه چې بياد ماجره له غږسره يوځای په چپه اوږه د يو درونډ لاس

دلګېدلو سره نژدې وه چې له خولې نه مې بې اختياره چيغه ووځي مګر ځان مې راقابو کړ ګورم چې يو پاکستانی پوليس ده له پټکو او رټولو وروسته يې له لاسه ونيولم اوکش يې کړم په دې وخت کې مې زموږ د ټولني په خدمتګار (پوليس) په لوړ په نهيلي انداز وکتل، خو هغه پرته له دې چې را ته وخاندي هېڅ هم ونکړل ، مګر زه دده د مسکا په معنی نه پوهېدم زه پاکستاني عسکر له لاسه ونيولم او ګوښه يې کړم ، را ته يې ويل چې ژر شه او د چايو پيسې راکوه ګني درته خه به نشي، ماورته وويل اخر زما ګناه ؟خو زه په دې نه پوهيدم چې دا په هر افغان چه ددې ځنځير څخه تېرېږي ددوی کلنګ دی نو را ته ويې ويل هسې زموږ وخت مه ضايع کوه اوکنه نو (اې سې چو صيب) ته دې بيايم ماله ځان سره وويل چې زه هغه خوبه دومره ظالم نه وي کېدای شي چې پرې مې بږدي او ورسره روان شوم له ځنځيرنه په لږې فاصله کې يوه غرفه وه او هلته يو تور سړی پکې په څوکۍ ناست و اخبارته په کتلو يې سرټيټ اچولی وه او داوږې په سريې رقم رقم نشانونه په دروېشۍ ټومبلي وو ، دغه عسکر چې زه يې دلاس نه کلک نيولی وم دده په مخ کې د سلامۍ له وهلو سره ودرولم او په اوردويې ورته څه وويل خوزه پرې پوه نشوم اوله يوې بلې سلامۍ سره روان شو ؛ناست سړي په ډېر غرور سره سرله اخبارنه راپورته کړ او مخې ته ايښې دچايو پياله يې راپورته کړه او ويې ويل خير خو به وي کنه ځوانه چرته روان يې؟ زه چې ډېر وارخطاو م او وېرېدم نو د ځان د خلاصون لپاره مې د واده پرځای د مړي کلمه

استعمال کړه او ورته مې وویل صیب مړي ته روان یم په کړس کړس یې وخندل افغانان ټول ډېر چالاکه دي یو شان دي هېڅ فرق نکوي غټېږي او که کوچنی ایا ستا پلار ،تره او یا مشر ورور نشته چې ته مړي ته روان یې زه غلی ولاړ وم او لکه د خزان وهلې پاڼې پشان رپېدلم یوه شېبه دواړه غلي ولاړوو خو ما د اسکوت مات کړ او په ډېره سختۍ مې ورته وویل صیب زه به ولاړشم چې ناوخته کېږي .له دې سره یې راته وویل زموږ د چای پاني پیسې راکړه او ورځه؛ ماورته وویل چې له ماسره خو پیسې نشته خو په ډېرو پټکو او ګواښونو یې مجبور کړم چې پیسې ورکړم، جېب ته مې لاس کړ او دوه سوه روپۍ مې ورته ونیولې ، دا یې واخیستې او ویې ویل همدومره نورې هم راکړه چې هغه بل ملګري ته یې ورکړم ،ماورته وویل چې له ماسره خونورې نشته .له دې سره یې زما جېب ته لاس کړ او ټولې پیسې یې واخستې او روان شو ماته یې هم د تلو وویل ،له غرفې نه راووتم ګورم چې سړی مخامخ هغه افغاني عسکر ته ورغی کوم چې کله زه هغه پاکستاني پولیس ونیولم او ده ورته خندل او روپۍ یې ورکړې او یوبل ته یې لکه د انګریزانو په شان د ګوتو نیولو سره ټینکیو وویل.

د مرګ په ورځ

په ټوله لاره کې مې له ځان سره کړل- ربېل. د خیال په د نګو ماڼیو کې مې ځانته شاهي خونې ودانولې، رنګ رنګ کوچونه او غالۍ به مې پرې غوړېدلې لیدل؛ خو چې په رښتیا به مې ځان ته پام شو؛ نو زما خیال به تر امکان څو پوړۍ وړاندې تللی و. اند ېښنو به واخستم، هی هی ! په دې ۱۰۰۰۰زرافغانو تنخوا به ورته څه واخلې؟. د موټر له هینداروهاخوا د سړک تر څنګ نژدې کورونه، کروندې او پلي روان خلک مې ډېر خوښمن احساسول؛ خو خپل ځان مې بیا تر هغو کم ګڼه، سترګې به مې له اوښکو ډکې شوې، مخ به مې د اسمان په لور ونیو، د الله تعالی دې لوی نظام کې به راته د تسلیت نښې ښکاره شوې، چې په نړۍ کې خو یې دا هرڅه دانسان ګټې ته پیدا کړي؛ نو څه کمې دی د هغه لوی زات په دربار کې د داسې غوښتنو پوره کول؛ خو څه مشکل کار نه دی.

خو کله چې به راته د (هغې) لخوا زما دې پوښتنې ته، چې کور مو چېرې دی؟ د(نه) ځواب راکول را په زړه شول؛ نو سمدواره به په نیولې پرېکړه پښېمانه شوم. نه، هېڅ هم ورته نه اخلم، ولې پر ما دومره اعتبار نه کوي، پوښتنې ته مې رڼ ځواب راکوي او راته وایي چې (نه اوس نه)

ښه نو کله ! د مرګ په ورځ !؟
دا درېیم ځل دی چې زما د پوښتنې په ځواب کې ترې اورم(نه اوس نه) فکر کوم دا لکه چې پر ما مسخرې کوي.
بیا به مې وویل:نه، تېروتې یم، زه هغې ته ګران یم. ته وګوره ! چې کله یې ځوروم؛ نو هېڅ هم راته نه وایي.
ومې خندل، څه ساده ! دومره نازونه خو باید وکړي ! اخرڅومره ښکلې ده؟ د خپل نوم هومره.
په همدې سوچونوکې راته هغه شېبې په ذهن کې انځورشوې، چې یوه ورځ مې ورته وویل: ته خو پښتنه یې؛ نوبیادې نوم ولې د (دری) ژبو دی !؟
په کړس یې وخند ، ولې دا خو څه ما پخپله ځانته ندی غوره کړی، چې ته دا سې خبرې کوې ! !
ورته ومې ویل: زه نور درته (مژګان) نه وایم !
- ښه نو څه راته وایې؟
- بربښنا !
- څه څه ! دا درته چاویلي دي !؟
حیرانه شوه او ماته یې همدا سې ژورکتل.
- و مې پوښتل: د څه شي راته چاویلي دي؟
- ویې ویل زما اصلي نوم بربښنا ده.
- ما وویل:زه له دې نه مخکې نه وم خبر او نه راته چا ویلي دي.

- یوازې پلار جان مې راته بربښنا وايي، نور په کورکې ټول راته مژګان وايي.
غوښتل مې چل پرې وکړم اوکوریې معلوم کړم.
- کور مو چېرې دی؟
-اوس نه !
جدي شوم. ښه؛ نو کله !؟
- د مرګ په ورځ.
- افففففف بس د مرګ تروړخې نور درسره خبرې نکوم.
- څه ! له ما سره خبرې نه کوې !؟
- خود نو ، بل چا سره خومې د زړه خبرې نه شم شریکولی.
-هغې راته ښکته پورته کتل او وېې ویل اخرپه څه خبره ؟
- بس دی، ما ستا له ژبې بغیر د مرګ له ورځې بل څه وانه وربدل، تـه تل راته همدا اپلتې وايې.
- اوهو نازولیه درته وایم یې !
- ښه نو ووایه، همدا اوس اوکنه نو...
- وترهېده، کنه نو بیا څه کوې؟
غوښتل یې چې زما له خولې خبرې واورې.
ورته ومې ویل: ووایه کنه بربښنا ولې مې ځوروې !
له خندا شنه شوه، په مکر جنه لهجه یې وویل: ولې داسې وارخطایې ؟فکر مې په بله شو ، د سوچونو ټالونو داسې دروند وزنګولم چې پـه

لږه شېبه کې مې هر څه هېر شول، نه پوهېدم، چې کوم ځای کې یم، د څه لپاره راغلی وم او چېرته ځم.
ناګهانه د موټر ټایرونو کریکې شروع کړې، ټکان مې وخوړل، لړزې واخیستم، په موټر کې د ناستو خلکو په ژبو د خیر- خیر نارې پورته شوې.
زه چې د موټر دروازې ته څېرمه ناست وم، په بېړه له موټر نه راکوز شوم.ومې لیدل چې د موټرمخې ته یوه انجلۍ پر سړک نسکوره ده، سرې جامې یې پرتن او پړمخې پرته ده.
د مرستې په نیت ورټیټ شوم. راپورته مې کړه. د سړک غاړې ته شوم. د کېنولو په هیله مې له غېږې ښکته کړه، پوه شوم چې دمه په کې نشته. پړونی یې په غاړه کې تاو شوی پروت و، له سر نه یې سرې وینې بهېدې، غاړه یې کږه شوه مخ یې راواړوه. پښې مې سستې شوې، په سترګو مې تیاره راغله.
اوه زما خدایه دا خو بربښنا ده کنه!!
هغې ارزو لرله چې خپله ژمنه سرته ورسوي، سلګیو ونیوه، شونډې یې د خبرو کولو په نیت ببلې شوې، په بنده- بنده ژبه یې وویل:
زموږ کور په خوشحال خان شاداب ظفربلا .. نور یې سترګې سره ورغلې اوسریې څوړند شو خوهغه به اوس هم نه وه خبره چې دازه یم کنه اوس به یې هم داخبره نوای کړې،هغه بیاهم بریالۍ شوه او خپله ژمنه یې سرته ورسوله.

دزړه تصویر

کلـه یـې چـې پـه لمړي ځل ولیـدل اوزړونــه یـــې دیوبــل پــه ختیـارکې ورکـړل ،نوهغــه وخــت شـــوکت پـــه بازارکې دسیمیساری دکان درلوده،یوه ورځ په دکان کې ناست وه چې دکان ته یوه نجلۍ ورننوتـه، نجلۍ څـه، سمه حوره وه !دده چې پرې پام شوه هغه دومره ښایسته وه چې هرڅه یـې تـرې هېرکـړل اوپـه ننداره یې شو ،هغه راغله اوپـه شوکیس کې دننـه غمي دارلاکت تـه چې ګردچاپېریې غمي ول اوپه منځ کې یې دزړه تصویر جوړشوی وه یې سره ګوته ونیوه.

داپـه څودی؟ ،خوچاتـه یې وایـې دی لاداسې پـه خیـالونوکې نـه وه ډوب شوی خدای خبر چې دخیال ښاپیریوبه کوم باغ حرم ته بیولی و ، نجلۍ ورڅخه پوښتنه کوله خوده هېڅ هم نه ویـل اوغلی ناست و جینۍ فکروکړچې کېدای شي دی کـوم تکلیف لـري ،اوهسې پـه دکـان کې ناست وي اصلاً دکاندارکوم بـل څوک دی،خوده خپلې سترګې دهغې پرسترګوکې ګنډلې وې ،اخرهغـه تـرې روانـه شوه غوښتل یې له دکان نه ووځي چې په شوکیس اینبې ناشکن پیاله یې دډکري پـه کومـه شملـه کې ونښتـه ،لاندې پرسمنتو پرېوتـه اولکـه

د تسبو د دانو پشان دانه دانه شوه، چې له کړنګ سره یې شوکت ټوپ کړاو د خیال له رنګینۍ د نیا څخه راووته ،نجلۍ وارخطا شوه راوګرځېده ،غوښتل یې د پیالې شیشې راټولې کړي خو شوکت ورته وویل نه نه مکوه ! !چې لاس به دې ژوبل شي هېڅ پروانکوي څه د انسان زړه خوندی چې بل به پیدا نشي،بله به واخلم هغې ورته وویل قیمت یې څودی چې دریې کړم ،ده ورته وخندل ددې قیمت ته نه نشې پوره کولی هغه دده سترګو ته ځیره شوه چې هېڅ له دې څخه بل طرف ته نه اوړي نو یو ځل یې پخپل ځان هم یو چټک نظر تېر کړ،خو د هغه په سترګو کې یې د ځان لپاره ډېر څه ولیدل،د هغه سترګو له دې سره خبرې کولې خو خوله یې بنده وه،بخښنه یې وغوښته او رونه شوه ،هغه پرې اواز وکړ که څه دې پکاروي خوراشه چې دریې کړم ،هغې وویل نه هېڅ مې هم خوښ نشول،ده غوښتل چې له ځانسره یې وغږوي بیایې ورته وویل راشه پیسې درنه زیاتې نه اخلم هېڅ ګټه درنه نکووم په خپل سربه یې درکړم،خو هغې څه ونه ویل او ولاړه،یوه اوونۍ وروسته بیا هماغه وخت و، چې دکان ته هماغه ښکلې ښاپېرۍ چې د شوکت زړه یې ښکار کړی وه راغله ، سلام یې وکړ شوکت هم ورته له خپل ځایه پاځېده او سم له واره یې ټوکه ورسره وکړه داځل خوبه څه نه ماتوې ! هغې بیا هماغه لاکټ ته اشاره وکړه شوکت ورته راواخسته هه دادی واخله هغې لاکټ په لاس کې واړوه راواړوه ،ښه ددې قیمت څورو پې دی ؟ ددې قیمت ته نشې پوره کولی ،څه ! ! ولې دادومره قیمته دی څه !؟ هو

خوستا په مخ کې هېڅ هم ندی هغې ورته وویل ته څرنګه خبرې کوې
زه وایم چې ددې قېمت څوروپۍ دی ،ولې مادرته په انګلیسې
وویل څه ! مطلب مې دادی چې هرڅوروپۍ وي خوتاته زما لخوانه
ډالۍ شو ،نجلۍ له غوسې سره شوه زه دچاډالۍ مالۍ نه منم اونه زه
دهغو نجوونوڅخه یم چې په ډالیوپسې ګرځي،وایه قېمت یې چې
دریې کړم دازما زیات خوښ شوی دی اوکنه لاکتونونه دکانونه ډک
دي،هوخوپه دې لاکت پورې زما زړه ترلی دی اوداتصویرچې پکې
وینې دازما زړه دی او دهرچازړه په هرځای کې نه پیدا کېږي ،اوس
که څه ویل نه غواړې نوته کولای شې چې ولاړه شې ،هغې ورته
وویل ګوره ته نه زما ورور،نه دتره ځوی اونه هم کوم خپلوان یې ،ده
یې خبره ورغوڅه کړه ولې داضرورده چې که څوک چاته ډالۍ
ورکوي نوهغه یې باید ،ورور،دتره ځوی ،دماما ځوی اویاکوم نږدې
خپلوان وي ،ولې زه اوته خپلوان کېدای نشو ! ! هغې ورته وویل
ستا مطلب څه دی ،هغه ورته وویل مطلب داچې زه اوته
دکاکااوماماله ځوی اولور نه هم ډېرخپلوان کېدای شو،ته لیونی
شوی یې چې داسې خبرې کوې ؟ولې یواځې لیوني دمینې خبرې
کوي ؟خیرپه هرحال کولی شم دنوم پوښتنه دې وکړم؟پښتنه ! !هغې
هم خپل زړه نشوقابو کولی ځکه چې شوکت هم یوښکلی ځوان وه
نوله ورایه یې هغه ته په سترګوکې مینه ښکارېده ،شوکت وویل
ښکلی نوم دی ،ښه ډېرصفتونه مې اوس مه کوه په شرمیندو کې
حالت یې وویل ته هم ښکلی یې ،خوله تانه نه یم ښکلی ! ! پښتنه

روانه شوه اوس دخدای پامان بیابه ګورو ،اوهو ته خودومره ژرزما په زړه پوه شوې اوس نودهلک دژوند هره لحظه لکه دکال پشان تېرېده له دې نه وروسته یې په کورکې هم حالات بدل شول له ټولو سره به یې یوبل ډول چلند کاوه ،هېڅ به په کورکې نه کېناسته ،سهاربه لمانځه وخت ووته اوماخستن به راته ،له چاسره به یې زیاتې خبرې نکولې ،اتمه ورځ وه چې سپوږمۍ شوکت ته زنګ وواهه هغه اوکی کړېلې !سلام ،وعلیکم سلام ،اواز دنجلۍ وه ،څوک خبرې کوې؟ واه واه اوس مې پېژنې هم نه ! پښتنه یم ! !اوه سلام ګرانې چېرته یې ! همدلته یم تاته نژدې یم ،خوماته ځای وښایه کنه چې درشم ،ښه نو ....ځای .ته راشه اوزه انتظارکووم ،شوکت خپل دکان کوم بل ملګري ته وسپاره اوپه بېړه روان شوه کله چې ورسېده اوسترګې یې پرې ولګېدې نوله زیاتې خوښۍ نه یې وروځې پورته پورته کولې.
زیاتې خبرې یې وکړې ،شوکت ورته ویل چې زه غواړم ستاسوکورته څوک درواستوم ،خوهغې ورته ویل چې زما پلاربه مې چېرته تاته درکړي ځکه چې هغه دبرغټ فکرلري اوبل زموږ رواجونه دومره سخت دي چې هغه ستا په وس اوتوان کې ندي ،هغه ورته وویل چې زما ته پکاریې ستادپلار رواجونه اور سمونه مې پکارندي ،هغې ورته وویل زه پوهېږم خو ، خوڅه !؟زه نورهېڅ اوربدل نه غواړم اوپه کورکې ووایه چې سبازما کورنۍ ستاسومېلمانه دي ،نوځه به

ځرنګه کور کې وایم چې زما دغوښتلو په خاطر ستاکورنۍ راځي؟
خیررادې شي خوزه په کور کې هېڅ هم نه وایم.
سباشوکت خپله موراو دتره ښځه دهغوی کورته واستول ،هلته یې هغوی سره دخپښۍ خبره یاده کړه خوپه ځواب کې یې ورته وویل چې مونږ ته یوڅه وخت راکړی ترڅومشوره وکړو ،دوی ترې لاړل، هغو په کور کې له مشورې او مصلحت نه وروسته پدې سره سلاوکړه چې پښتنه شوکت ته ورکړي ربنتیاهم چې جوړې په اسمانونو جوړېږي.
دربیمه ورځ یې دستمال ورکړاو کوژده وشوه ،له څو میاشتو وروسته یې واده هم تیار شوه ،خولکه څرنګه چې پښتنې شوکت وېرولې وه چې پلار به یې ترې زیاتې پیسې او خوږه واخلي خوخوشبختانه چې هسې ونه شول او له شوکت سره یې ډېر احسان وکړ،ولور خوڅه چې حتی له پښتنې سره یې زیاته مرسته وکړه او زیات دکور سامانا دضرورت وړ شیان یې ورته واخستل او ښه په ډنګ اوډونګ یې دخپلې لور واده وکړ.
کله چې واده خلاص شو نژدې مېلمانه ولاړل او له لرې ځایه راغلي مېلمانه لا په کور کې ول ،دنکاح مراسم هم پای ته ورسېدل پښتنه دومره ښایسته وه چې نجونې یې هېڅ پرسیل نه مړېدې ،او هېڅ یې نه غوښتل چې خپلې کوټې ته یې بوځي ،ډېره ناوخته وه چې پښتنه څو پېغلو له منځو ونیوه او خپل تخت ته یې بوتلله ،له څو شېبو وروسته شوکت هم په انګړکې راښکاره شوه دتره

او ماماګانو څو پېغلو لوړګانو پرې یو څه ریشخندوواهه او کورته راغی موریې ورته راغله او پرتندي یې ښکل کړ او خپلې کوټې ته ولاړ، پښتنه لکه دګلانو په منځ کې چې برق لګېدلی وي ناسته وه، شغلې یې کولې ،شوکت خپل واسکټ او څادر په کوټ بندکې وځړول او د پښتنې خواته راغی ،دهغې پراوږه یې لاس کېښود دنوي ژوند اونوي کور مبارکي اوښه راغلاست یې ورته وویل،پورته یې کړه اوله ځانسره یې په پالنګ کېنوله خو پښتنه شرمېده هېڅ یې نه ویل ،شوکت ورته ویل ګوره پښتنې ! زما داسې نه خوښېږي چې لکه دبوت په شان به راته ناسته یې او هېڅ به نه وایې. ته پوهېږ ي چې ددې ساعت لپاره ما څومره سوالونه خدای ته کړي دي اوتل مې ترې ته غوښتې یې او اوس به ته راته ګونګه ناسته یې داسې امکان نلري ته باید له ماسره دومره خبرې کړې چې زه پرې موړ شم ،پښتنه مسکه شوه سترګې یې وزبېښلې اوډ برپه زوریې بېرته کړې په خپل ځای کې وخوځېده لاس یې خپلې چپې اوږدې ته وغځاوه خپل دغاړې بیک یې خلاص کړ،دی ورته متوجه وه چې اوس به څه کوي ،پښتنې له بیک نه یوشی رواخست او د شوکت مخته یې په لاس کې زړوند ونیوه داهغه لاکټ وه چې له برکته یې نن شوکت او پښتنه په یوه پالنګ سره ناست دي او ددواړو ژوند یې سره پخپل نري تار وتاړه،نو پښتنې لومړی په لاکټ کې دزړه تصویرا وبیا خپل زړه ته لاس ونیوه او ویې ویل پوهېږې ! نن دوه زړونه یو کېږي !

جوالي

◆◆

په خپل مات اوزوړ لاس ګاډي کې یې په داسې حال تکیه وهلې وه چې لاس ګاډی یې دلاسونوپه واسطه درولی و اوټایر(عربه)یې په هواوه، په تورو،خیرنو اوچاودو، چاودولاسونوکې یې له نانوای څخه رااخستې ډوډۍ داسې کلکه نیولې وه تابه ویل چې څوک یې ترې اخلي، په خولې یې ورڅخه کپونه (مړۍ)شکولې ګوله به یې چې په ستوني کې بنده شوه نوغاړه به یې اوږده اولنډه کوله اوبه هم نوې چې په وچه ګوله پسې یې غړپ کړې وای له ده سره نورواړه هلکان هم ول ،خوهغــــــوی دده په شان مایوس اوماڼېجن نه وو.

اخوا او دې خواته یې هم کتل ترڅو که کوم څوک باروالارا پیداشي او بارورسره وي چې پرده یې ترکوره اویاهم دموټروترتمځایه پورې یوسي،زه پورې غاړه له سرک څخه ورته مخامخ ولاړوم اودی مې دسترګولاندې

ځاره کله به مې ځان يوطرف او کله بل طرف ته کړ، ترڅودده
راباندې فکرنشي اوپوه نشي چې زه ده ته متوجه يم.
ترښايسته ځنډه مې دده معصوم هلک ننداره وکړه
،خوماهم بله چاره نه درلوده بايد تللی وای پخپل
کارپسې روان شوم،سودامې وکړه،سودازياته وه اونه مې
شول کولای چې پخپله يې کورته دننه کړم نومې له ځان
سره همغلته په ښارکې پرېکړه وکړه چې، که
زماتروررسېدوپورې هغه هلک وه نو له ځانه سره يې اخلم
يوڅوروپۍ مزدوري به ورکړم اوسودابه راسره کورته دننه
کړي،همداسې وشول کله چې زه بېرته همدې ځای ته
راورسېدم ګورم چې دی لاهماغسې دتېرپه شان ناست دی
خوداځل يې سر دلاس ګاډي په ديوال پورې لګولی وه
اودغم اواند ېښنوپه سوچنوکې دخوب نړۍ ته تللی وه.
له ډېرپور څخه مې دودرېدوهيله وکړه، راغلم مخې ته يې
ودرېدم خوداچې موټرراسره کرايه ټکسي وه نونه مې شول
کولای چې دده په تندې کې دغم اواندېښنوکرښې ولولم
اوځان پرې پوه کړم،ورنږدې شوم لاس مې ورته په اوږه
کېښوده، واوره ! لدې سره ژررا پورته شو سترګې يې سره

ومنبلې ، ماته وايي ! باردرسره دی ! ،چېرته يې وړې ؟ دده په داسې وړو خومجبوروخبرومې له سترګواوښکولارې وکړې،زړه مې خراب اوستونی مې بندشو دخبروتوان راسره نه وه له لاسه مې ونيوه راځه ،هغه ماته حيران ،حيران کتل ښه نوچېرته ځو؟ غاړه مې تازه کړه راځه په دې موټرکې سوداده هلته به يې زموږکورته دننه کړې اويوخوروپی به درکړم ،ژربې پرځمکه پرتې ربړي ځپلۍ چې خوځايه يې په ټوټه باندې تړلې وې په پښوکړې ،راځه چې ځو ،په موټرکې کېناستو ،زه دده دې حالاتوسخت وځورولم ،خودی ماته زيات متوجه وه غوښتل يې يوڅه راته ووايي ،بېرته به يې سرټيټ کړ،اخريې حوصله ختمه شوه او وه يې پوښتل ته ولې ژاړې ؟څه چل شوې دی !؟ته خودخدای فضل دی هرڅه لري لوکس بوټان ،پاکې سوتره سپينې جامې ،موراوپلار،وروڼه اوخويندې به هم لرې نوبياولې نااميده يې !!؟که ژاړم نوبايد چې زه وژاړم ځکه چې له دوڅخه يوڅه هم نلرم .دهلک خبروحيران کړم په يوه شېبه کې يې هرڅه رانه هېرکړل ماچې دده بې وسۍ اوپه ده کې بيادده شجاعت اونرتوب ته وکتل نوزيات

خوښ شوم ویل مې چې کاشکې چې له دې شجاعت سره
خودې دا بخت دومره سپېره نه وای، ما یې پر سرلاس
راکش کړ، نه هسې مې ستاملګروته چې هلته له تاسره
ناست وو یوځه طبیعت خراب شو ، په کړس کړس یې
وخندل او ورسره متصل یې له سترګو څخه یو دوه ګاڼې
اوښکې په خلاص ګریوان کې راپرېوتې په چاودولاسویې
سترګې وچې کړې او په موسکۍ لهجه یې وویل ماویل
چې داڅه خبره ده دا خو ځه زموږلمړۍ ورځ نده چې جوالي
توب کوو ، په دې وخت کې کوز راورسېده او دده خبرې په
نیمه کې پاتې شوې ، سودا موله موټره راکوزه کړه
، ډرېورمې رخصت کړ، هلک یوه پنځوس کیلویي بوجۍ
چې اوړه پکې ول رانېغه کړه ، واړه او تنکي لاسونه یې
ورته له ملانه راتاوکړل ترنامه پورې یې راپورته کړه ماته
یې ویل مخکې شه کوم کورته یې دننه کړم ماهم ورسره
دغوړیو غټ ټیم له کونډې څخه راونیو مخکې شوم کورته
دننه شولو ځای مې ورته وښوده ، بوجۍ یې کېښوده او له
سترګو مې پناه شو ما ټیم کېښود ترڅوله دروازې وروسي
راوتم ده هغه نوره سودا هم راورسوله داچې د کورلار لږ مخ

په بره وه اولړشان پېچومی وه نو هلک خوله خوله شوه
،لمن يې راونيوله ترڅو پرې خپل د مخ او تندي خولې وچې
کړي خو هغه هم په اوږو سپېره شوې وه ،لاس يې راتاو کړ
او ترڅنګلې پورې په لستونې يې خولې پاکې کړې
،ماسوداو کتله پوره وه، دی پرځای دې چې لماڅخه خپله
حق الخواري وغواړي همدا اسې روان شو زه به ولاړ شم
،مخ مې ورو ګرځاوه هلک له دروازې نه په وتلو کې و چې
اواز مې پرې وکړ،ودرېږه خپل ځای ودرېده ورغلم په اوږه
مې لاس ورته کېښود ،ايا ته هروخت همداسې کوې له
چاڅخه خپل حق نه اخلې اوترې ځې؟ وی ! نه زما هېرشول !
پرتندي يې خولې روانې وې بيا يې مخ دلاس مټ پلوته
واړوه خپل تندی يې پرې راکش کړ، جېب ته مې لاس کړ
يود پنځوس افغانيونوټ مې ورکړ،هلک ژرخپل مخکې
جېب ته وکتل چې هغه هم سوری وه له ځانه سره يې څه
وويل ما فکروکړچې کمې به مې ورکړې وي ،ولې کمې
دي نورې څوروپۍ درکړم؟نه ډېرې دې راکړې، ماويل چې
له ماسره خوماتې پيسې هم نشته چې تاته بقايه درکړم که
ترماركېته پورې راسره ځې نوهلته به يې درته ورې کړم

اوکه باور راباندې کولی شي نو همدلته به یې درته راوړم،
نــورمې نــودده صــداقت او شــجاعت لــه ســترګو یو ځل
بیااوښکې رواني کړې ،سلګیوواخستم .لاس مې تـرې
راتاوکړ غېږې ته مې رانږدې کړ،هلک ځان رانه لرې نیوه
!نه ګوره زما کالي خیرن دي اوستاسپیني جامې بـه هـم
درتـه ناپاکـه کـړي ،نورمې هـم پـه غېږکې ټینګ کړاوښـه
شــېبه مــې لــه ځانــه ســره جوخــت نیــولی و،دده پــه
ګرمواوښــوکومې پــه خپلــه ســینه لونــدوالی حــس
کړسلګیوواخست، ،بېرتـه مې پرېښود ،پوښتنه مې تـرې
وکړه ښه نو اوس دې راته نوم وښایه ،دکوم ځای یې ،پلار
دې څه کارکوي،بل وروړلرې....؟
درلوده مې خواوس نه ،نوم مې جواد دی ،پنځه کاله کېږي
چې پلار مې مړشوی ،هغه دسرطان پـه ناروغۍ اختـه وه
اویــو بــل وروړمــې درلــوده چــې لــه مانــه مشــروهغه هـم
پروسږکال ایران ته دمزدورۍ لپاره تللی و چې هلته په یوه
ســاختمان کــې ددریــیم منـزل لـه خـوازې څخـه راپرېوتـه
اومړشو چې ډېروخت یې مړی هم موږته چانه راکاوه ،اوس
مـې پـه کـورکې یـوه بـوډۍ مـورده چـې هغـه هـم ناروغـه ده

او د مرګ په بستر پرته ده خو دا يې را ته ونه ويل چې د کوم ځای دی دا چې زه يې هم ښه وځورولم نو رد پوښتنو وس هم راسره نه و ورته مې وويل چې دا پيسې ټولې ستا شوې او که کمې مې درکړې وي نو راته ووايه چې درېيې کړم، څه ټولې زما شوې ! !؟ ماته خو خلک د شلورو پيو نه زيات نه راکوي دوا سکټ جيب ته مې لاس کړ هغه د ستمال چې په همدې ورځ يې ماته په کوڅه کې راکړی وه ،ورکړ، دا واخله پکار يې دي، هلک د ستمال واخست ،روان شو خو د تللو په وخت کې يې له ځان سره څه وويل ،ما ته تلوسه پيدا شوه بيا مې ورته غږ وکړ تا څه وويل ،هلک رنګ وواهه فکر يې وکړ چې ما به دده خبره اوريدلې وي نه هسې ما ويل؟

تا څه ويل ما ته به يې حتماً وايې، هو هغه نن چې له کوره راوتم نو مورمې راته وويل چې زويه که کومه روپۍ کار دې وکړ نو له ځانه سره يوه ټوټه يا دستمال راوړه چې دا سر مې راته زيات خوږشي نو پر هغه به يې ترم ما وويل

چې زه دابه مې مورجانې ته ورکړم او په پيسو به نورڅه واخلم.

جعلي پنځوسـي

نـن بيـا دهـرې
ورځـې پشـان
دلمر لـه راختـو
سـره لـه كـوره
راووتـل ،نـرى
نـرى يـخ شـمال
لړېـده ،ځمكـې

هم پر خپلو سپينو جامو چې لـه واورې څخـه يـې جـوړې كـړې وې دخلكو سـترګې برېښـولې ،خلكو پـه خيـرات كـې وركـړې زړې او اوړېدې كـورتۍ ګـانې يـې اغوسـتې وې اودخپلو دندو پـه لـور رهـي شول،ددوى دواړو دنده يوه وه يو ځاى به يې كاركاوه خوپه يوه ځاى كې نه !

ددوى وظيفـه داوه چـې لـه سـهاره ترماښـامه بـه يـې لاسـونه دبل چاپرورړاندې دسوال په خاطرغزېدلي وو.

درنولوستونكيوتاسوبه هم په دې فكر كې ياست اوپه ذهنونوكې به مودا پوښـتنې اوړي راوړي چـې دابدبختـه څوك وو ،ولـې يـې نـوره مـزدوري اوخـواري نكولـه چـې دسوال اوګـدايۍ مخـه يـې نيـولې وه ! !خيـرزه يـې درتـه وايـم دادواړه ((رشـيد))او((سـعيد))هغـه بدقسمته اودخوارې برخې خاوندان ورونه وو ،چې دعمرونو پـه شـپږ كلنـۍ او اوه كلنـۍ كـې ديتيمـۍ هغـه سـپېره څپېـړه دوى

پرمخونولګېدلې وه، چې دوی يې دسوال هغې کندې ته ورو غورځول چې راوتل ترې مشکل څه چې حتی ناشوني دي.
ددوی پلاردوه کاله مخکې په يوه ترافيکي پېښه کې خپل ژوند له لاسه وکړاو څومياشتې وروسته يې مېرمن بل ورورپه نکاح کړه اوپردوی له همغې څخه راپه دېخوا دښوونځي، مدرسې اوجومات دروازې وتړلې شوې، اوس نودوی ته دوه کوچنۍ خويندې اويوه مورورپه غاړه وو، سره لدې چې موريې اوس دبل چادسرتاج وه خوتش په نامه ساتنه يې ددوی پرغاړه وه، له همدې وخت څخه راپه دېخوا دورځې پنځوس، پنځوس افغانۍ په دواړو ورونو کره شوې که به لدې پيسوڅخه يوه انه هم کمه وه نو ديوغم له پاسه به پرې بل غم جوړؤ.
نن بياترناوخته پورې وګرځېدل خو په دواړو يې ايله نهه اويا افغانۍ پيداکړې وې وخت هم پرې ناوخته وه دشپې له تيارې څخه هم وېرېدل اودتره له ډاره هم کورته نشوای تلای، يوبل ته مخامخ ودرېدل سعيدرشيدته وويل که لاړشو کاکاخوبه مو له کوره وشړی، وبه مو وهي او......
ددواړوسترګې له اوښکوڅخه ډکې وې حيران حيران يې کتل اونرۍ نرۍ شونډې يې يخ رېږدولې، ددواړودپوزوسرونه داسې سره اووښتي وو، تابه ويل چې سوررنګ يې پرې وهلی دی، دوی په همدې اندېښنوکې وو، چې يوسړی يې ترڅنګ ورېد اوددوی په معصومو خبرو کې دډاراوپرېشانۍ علت يې ورڅخه وبوښت.

دوی هم په ژړا وسلګیو کې ورته قصه بیان کړه سرې جبب ته لاس کړه او د پنځوس افغانیو دوه نوټونه یې را ووېستل وریې کړل او دواړه یې پرتندې ښکل کړل او ترې روان شوه.
دوی هم په یوه شېبه کې هرڅه هېر کړل او د سندرو په زمزمه کولو سره د کور په لور روان شول ،کورته چې ورسېدل دواړو خپلې پیسې تره ته ورکړې او مخ ته یې داسې ودرېدل لکه مجرمین چې په محکمه کې د قاضي مخې ته ولاړ وي ،تره یې میده پیسې،(چینج) وشماره او بیا یې دواړه پنځوسیان راواخستل ښکته او پورته یې ورته وکتل ،درشید نوټ یې په ګوتو کې ومروړه او پرمخ یې یوه سوزوونکې څپېړه ورونښلوله ،پخپل ځای ودرېده رشید یې له غوږه ونیوه ټکان یې ورکړل ړوند خو به نه یې، سل ځله مې درته ویلي چې څوک پیسې درکوي نوټ ته سم ګوره چې اصیل ده او که جعلي.

شګوفه

د ژوند د اوولسم سپرلي، لمر وړانګويې د حسين مخ ګل غوټۍ
سپړولې ،چې د رويبارانو تګ راتګ ورکړه پيل شو ،ډله ډله خلک
به له خپل کلي او نورو لېرې ځايونو نه به په جرګو شپه او ورځ راروان
وو ،خو د شګوفې د کورنۍ ځواب به منفي وو ،ويل به يې چې لا يې
لور کوچنۍ ده او هغه بايد خپلو زده کړو ته دوام ورکړي،په دې وخت
کې شګوفه د ښوونځي په نهم ټولګي کې زده کړيالـه وه، لا يې
دژوند دملګري په اړه فکر هم نه ووکړی، خو تقدير او قسمت داسې
څه دي چې هغه د انسان په هېڅ راز مجبورۍ فکر نه کوي ،د همدې
سپرلي په پای کې شګوفه يو ښکلي او با استعداده ځوان ته کوژده
شوه ،حال دا چې د هغې زړه نه وه او په دې دوستۍ نه وه خوښه،
داسې نه وچې هلک يې خوښ نه و ،هغې په دې عمر کې هېڅ نه
غوښتل چې واده وکړي ولې چې لا يې ځان کوچنی باله،په دې وخت
کې مشال هم په يوولسم ټولګي کې وه، هغوی دواړو په يوه محله
کې ښوونځي لوستل،يو د ذکورو او بل ه د اناثو په لېسه کې وه، دا چې
شګوفه ښکلې ، لايقه او ارامه انجلۍ وه نو د مشال هم ډېره خوښه

شوې وه ،او لـه ځان سره يې پرېکړه کړې وه چې کـه دخداى پـاک رضاوه نو له شګوفې سره بـه واده کوي، خو هغـه ډېر جدي هم نـه و، لکه د نورو خلکو او ځوانانو په شان چې يو څه يې خوښ شي نو بيا يې چې په هره بيه وي دلاسته راوړلو هڅه کوي او لاسته يې راوړي ،که هغه پـه زړه بدوالي او دښمنۍ هم تمامـه شي،مشـال لـه دولسم ټولګي نـه فـارغ شـو ،او شـګوفه لا يوولسـم ټـولګي تـه تـازه بريـالۍ شوې وه چې واده يې وشو، وروسته له واده بيـا هم هغـه لـه ښـوونځي او زده کړو نه چـامنع نـه کړه، خپلو زده کړوتـه يې ادامه ورکولـه، لـه همدې ښوونځي څخه فارغه شوه، کله چې دا فـارغـه شوه نو خاونـد يې ورته وويل چې اوس بـه دواړه د کـانکور پـه ازموينـه کې يو ځـاى ګـډون کـوي ولـې چې هغـه غوښـتل دواړه يـو پـوهنځـى ووايـي، شګوفې ورسره د يو ځاى ازموينې ورکولو ومنله خو دمشال انتخـاب پوهنځى دهغې نه وو خوښ،هغې غوښتل طب ووايي او يـوه ډاکټره شـي ،همدا سې يـې وکړل،دخداى پـاک مهربـاني وه دواړه دخپلـو خوښـو پوهنځيو تـه بريـالي شـول،دخپلوزده کـړو ترڅنګ يـې خپـل کورني ژوند تـه هم پـه سمه توګه توجه کولـه ،دکورنۍ نور غـړي يـې هم نه پرېشانه کول ، شګوفې دخپل خسـر اوخوابنې سره ډېره مينـه لرله ، دهغوى به يې ډېر عزت کـاوه ،دانـو اوس د۲۷کلونـو وه چې لـه طب نه فارغـه شـوه، لـه فارغېدو نـه وروسـته پـه خپلـه منطقه کې يې معاينه خانـه جوړه کـړه، داچې دوى ښـارته ډېرنـږدې اوسېدل، کلـي اوکور يې هم ډېرګڼ مېشـتى وو ،نوښه ګذاره يې روانـه وه،دواده يـې

پنځه کاله تېر وو چې دوی دواړه له خپل ښکلي ماشوم ځوی(
وصال)سره دیوه دوست کورته په مېلمستیا روان وو ،چې دلارې په
اوږدو کې یې موټر له بل موټر سره ټکر وکړ ! ! په دواړو موټرو کې د
مشال په ګډون ځلورتنه ځای پرځای شهیدان شول، شګوفه او
وصال هم ټپیان وو ،مړي او ټپیان روغتون ته ورسول شول،له
تداوۍ اودرملنې ،پنځه ساعته وروسته شګوفه په هوښ راغله د
لیونو پشان یې اخوا د یخوا ته کتل ، ژر یې په ځان یو ځغلنده نظر
تېر کړ،ګوري چې دواړه پښې یې په ګچ کې دي او ترڅنګ یې نازک
وصال هم چې له سره یې سپین بنداژ تاو کړ شوی و په بل چپرکټ
بېهوښه پروت و ،دځان ګرد چاپېر ، یې نور ناروغان هم ولیدل، چې
له خولې یې یوه تېزه چیغه ووته مشاله ! ! له دې سره پرې ډاکټران
راټول شوو ،لاسونه او پښوې ورته ټینګ ونیول، خوهغې ډېر بدحال
کاوه ،په وار خطایۍ سره یې وپوښتل مشال څنګه دی او هغه چېرته
دی؟ډاکټرانو ورته وویل هغه ښه دی ، اوس راځي ، په دې وخت کې
یې په (سېلاب) چې د مشال دتره زوی و سترګې ولګېدې ، چې
ژاړي، هغه چې ولیدل شګوفه په هوښ راغلې، نو یې خپلې اوښکې
پټې کړې ، مخ یې ترې واړاوه ،دهغې په زړه کې بیا وېره
پیدا شوه،اواز یې پرې وکړ سېلابه ! مشال څه شو ایا هغه ښه
دی !؟هو لالامې ښه دی،له ژړانه په ډک ستوني یې وویل.
شګوفه پوه شوه چې هرومرو څه خبره شته نو یې ورته وویل چې
هغه ماته راولې له دې خبرې سره سیلاب ترې روان شو ،دې ډېر بد

حال شروع کړ، نژدې ؤ چې ځان له چپرکټ څخه لاندې وغورځوي ژر سیلاب رامنډه کړه ، ویې نیوله دې پرې همداسې منګولې لګولې او مشال مشال یې وایه،ټول واټ یې په سر اخیستې وه او ناروغان یې هم په عذاب کړل، نور نو د سیلاب حوصله ختمه شوه ،په ژړاکې یې یوه ویروونکې چیغه یې پرې وکړه مشال لا لا مې نور ژوندی ندی هغه مړ شو!نا !!!!احمقه ته دروغ وایې د سېلاب په مخ یې واړونه وکړل او په چپرکټ نسکوره شوه.
وروسته له یوې نیمې میاشتې شګوفه له روغتون څخه خارج شوه، اوس یې پښې هم روغې وې،خو په زړه کې یې چې د مشال مینې کوم سوری کړی وه هغه به هېڅ وخت جوړ نه شي د هغې د بدبختۍ ورځې نورې پیل شوې،له خپل ماشوم ځوی سره به سهار له کورته وتله او ماذدیګربه په وخت راتلله،دکتنځای (معاینه خانې)ترڅنګ یې په یوه نژدې روغتون کې هم وظیفه واخسته.
د خاوند د مرګ یې اوومه میاشت وه چې یوه ورځ چې شګوفه له وظیفې ستړې اوستومانه راغله نو یې مشر لېور ورته راغې او په نیمه نیمه یې داسې پوهه کړه چې، هغه غواړې له دې سره نکاح وکړي. دهغه په دې خبرې سره شګوفه په خپل ځای کې وډربده، له ډېرې غوسې یې په ژړا پیل وکړه ،خپل لېور ته یې ډېرې سپکې سپورې وویلې ، ته شرمېږې نه چې داسې خبرې کوې؟ زما خولاتراوسه د خاوند تخته وچه شوې نده او تابدبخته بیا زما په نکاح کولو هم فکر وکړ داسې هېڅکله هم نشي کېدای، ورته یې

وویل چې دا خبره بل ځای یاده نشي نو د دواړو په ګټه به وي او کنه نو ښې پایلې به ونه لري، خو بیا هم نصیر دواړه پښې په یوه موزه کې اچولې وی او هماغه خپله خبره یې کوله، خو شګوفې ورسره په هېڅ شکل نه منله تر څو یې خبره سپین ګیروته ووته، د شګوفې ورونو د خپلې خور په ګټه د قضیې خلاصېده غوښتل او نصیر په خپله ګټه، لنډه دا چې جرګه راوغوښتل شوه او دواړه خواوې سره کښېنول شوې.شګوفې جرګې ته وویل زه د خپل نفس او ځان په هکله د هر راز پرېکړې او تصمیم نیولو صلاحیت لرم او د اصلاحیت او اجازه ماته شریعت راکړېده او کولای شم چې په خپله خپل انتخاب وکړم، خو زه نه غواړم له داسې یو شخص سره چې ۶۰ کاله عمر ولري او ددې تر څنګ درې نور ودونه هم ولري نکاح وکړم، زه خو د نصیرلالا د لور پر ځای یم نو زه څنګه هغه سره نکاح وکړم؟ نصیر ورته وویل چې داد پښتو کار دی او زه غواړم چې خپل شرم په خپل کور کې خوندي کړم ته زما د وورور کونډه یې او زه باید له تا سره نکاح وکړم دا چې نصیر ډېر مالداره سړی و، نو جرګه مارو ته یې ډېرې پیسې ورکړې وې، چې په خپلو غلطو او نا سالمو دلیلونو او منطقو یې داسې فیصله وکړه چې شګوفه اوس د نصیر دو ی د کور عزت ده، او باید نصیر سره نکاح وکړي خو هغې ورسره نه منله.جرګه ختمه شوه هر څوک په خپل کار پسې ولاړل،ببګاه ته د نکاح شپه وه، ملا راغی نکاح یې وتړله، شګوفه هم خپلې کوټې ته یوړل شوه ،کله چې ښځې دناوې له کوټې نه ووتلې،هغې دروازه

وتړله ،تشناب ته ننوتله هغه دروازه يې هم په ځان پسې قفل کړه، په تشناب کې دخاورېو دحلالې لويه چاړه چې په چرمي پوښ کې وه په تيرکې راځړېدله ، هغه يې راښکته کړېوه په هماغه ځای کې له خپل تکري نه دځان لپاره دار اچولی وه، چاړه يې له پوښ نه وېستې وه ،اودپښولاندې يې خراغ پايه ايښې وه کله چې نصير خپلې کوټې ته راغی نو ګوري چې دروازه تړل شوې ده، څو نارېې ورپسې وکړې چې شګوفې ! دروازه خلاصه کړه ، خو دروازه بنده وه ،نصير په غوسه شوه،دروازې ته يې لغته ورکړه ،دکوټې دننه خوانه قلپک راوخاته، کوټې ته په غوسې سره ننوته خوشګوفه په کوټه کې نه وه ،ژرېې دتشناب په لور وکتل ،هغه دروازه هم کلکه وه، دروازې ته يې زور وکړ خو خلاصه نه شوه ، هغه يې هم په لغته ووهله ،چې له لغتې سره نصير دتشناب په منځ کې په ډنډ وينو کې ودرېد ګوري چې شګوفې ځان راځړولی او چاړه يې په ګېډه کې بنده وه.

نهیلی

په څلورم ټولګي کې موزده کړې کولې دژمي سخت موسم و یخې هوا هم خپلې منګولې داسې کلکې ننبلولې ولې چې دخلکوله ځیګره تېراوبېروتله په هغه وخت کې دمعارف وزارت هم دومره امکانات په لاس نلرل چې لکه دلغمان ـ ننګرهاراوځینې نورو وروسته پاتې ولایتونوته یې په ښوونځیوکې بخاریواو دسون مواد واسانتیاوې برابرې کړې وای.
په ټولګي کې اول نمره وم یوورځ نګران راغی اول ساعت موقران کریم وه استاد مودرس ووایه کوم کارورته پیداشوه دصنف څخه دوتلوپه وخت کې یې ماته مخ راواړه اوتاکیدیې راباندې وکړ چې په شاګردانودرس تکراروه ،ورانۍ ته یې پرېښوده
داستاد له وتلوسره سم زمونږ یوټولګیوال چې ظاهره شاه نومېده په سندرواوزمزمو پیل وکړ ظاهره شاه زمونږ هغه همصنفی و چې تل به یې په شونډو موسکاه خوره وه هغه پراخه اوله مینې ډکه ټنډه لرله،خولږ شوخ وه، زه په دې نیت څنګ ته ورغلم ترڅودی ارام کړم اودرس ته یې توجه راواړوم دهغه ماته فکر نه وه ما غوښتل چې و

يې ووېروم نومې وويل چې لاس به دده له مخ نه په ډېرسرعت سره تېرکړم زماد لاس شمال به دده په مخ ولګېږي اودی به خپل درس ته متوجه شي خوافسوس چې د ظاهره شاه په نصيب کې به زما له لاسه ديوڅوشېبولپاره د څپېړې درد وه اوزماپه نصيب کې به هغه طولاني اولاعلاجه درد اواندېښنه وه او وي به چې ترنا معلومه وخته به مې د زړه غوښې خوري، زمادلاس ورسېدل وو اودهغه مخ را اړول، چې يو ترنګ مې ترغوږشو اودهغه له مخ څخه مې سره بڅرکي دالوتوپه وخت کې ترستر ګوشول چې ددې څپېړې دهغه په مخ له لګېدوسره مې دزړه په سريو سخت ګوزاروشو او په بدن مې لړزه راغله ده په داسې حال يې سترګې زماپه لورراواړلې چې غبرګې اوښکې يې په لمنې پرېوتې يومخ يې سپين اوبل يې سوره وه ماترې بخښنه غوښتل پيل کړل خو ده زماپه خوله لاس کېښود اوله خندا سره يې يوځای وويل کومه خبره نه ده زه نه يم ژوبل شوی هېڅ پروانه کوي په ټولګي کې داسې خاموشي خوره شوه لکه دشپې چې په هديره کې مزل کوې؛ يواځې دخپل تنفس اوازاورېدل کېده يوځل مې بيادعزرپه انداز مخ وروراړوه خوهغه بيا هم ځان ګرم ګاڼه همداسې وختونه تېرېدل چې نهم ټولګي ته ورسېدو ظاهرشاه داقتصادي مشکلاتوله امله له ښونځي سره مخه ښه وکړه اوديوې ګولې حلالې روزۍ د په لاس راوړلوپه لټه کې شو خدای ج مهربانه دی هغه(ج) وايي چې تاسې حرکت وکړئ نورموپه چاروکې برکت زه اچوم يوکال ورسته يې ټکټر(ترکتور)واخيست په سرکې يې ورته

چلونکی نیولی و خووروسته یې خپله یادکړاومزدوري به یې
ورباندې کوله
ښه یې ساعت تېروه یوورځ خبرشوم ،چې ظاهرشاه ډېر شدید ټپي ده
اود کوما په حالت کې دننګرهارپه عامه روغتون کې دی دخبرپه
اورېدو سره مې ظاهرشاه داسې په سترګوراغی لکه درې کاله
وړاندې چې په ټولګي کې وو دپېښې په اړه مې ډېروپوښتل
خوخلک هم ډېر نه ووخبر چې څه پېښه شوې، بېرته مې زړه ارام شوه
ماویل چې ځینې وخت خلک ډرامې هم جوړوي، خوکاش چې دا په
رښتیاهم کومه ډرامه وای ظاهره شاه هم رښتیا په همدې شرنوشت
ککړشوی و هغه دشګو یولوی کمرلاندې شوی وو داوړې شپې
ورځې وې یوچاته یې په ټکټرکې شګه وړله مزدورانوته یې ویلي وه
چې تاسو شګه بارکړئ اوزه به دهغه کمرلاندې سیوري ته دمه وکړم
څودقیقې وروسته یوهلک چې له دوی سرېې کار کاوه چیغه یې
کړېوه چې هلې استاد مړشو له دې سره خړې دوړې داسمان په
طرف پورته شوې لوی کمرلاندې پرېوتی و، ظاهره شاه وروسته له
پنځلس دقیقوله شګوراویستل اوروغتون ته ورسول شو
پس له څلورومیاشتوبستري کېدو له روغتون څخه خارج شوه
ډاکټرانویې پلارته ویلي وو چې دوخت په تېرېدوسره به ورو وروښه
شي خوزما دژوند ترټولو بد اونه هېرودونکې خاطرداده چې هغه
اوس ددرې کالوپه تېرېدوسره هم په دواړو پښوفلج اوپه یودرې
ټایره بایسیکل باندې ګرځي

هغه ظاهرشاه چې همېشه به يې په خوله مسکااوزمزمې خورې وې تل به يې نوروته خوشحالي ورکوله،اوس يواځې اويواځې سپينې اوښکې چې دسترګوله کونجونويې لارې کوي خپلې دژوند ملګرې بولې.

کلیواله

تل راته همدا یوه خبره کوې چې ،زه ستا نه یم خوښ،او هسې په خوله راته وایې چې مینه درسره لرم،ته خو یوځل ماته داموقع راکړه چې زه خپله مینه له تا سره رښتیا ثابته کړم اوکه ته تل همدا سې غلط فهمي کوې نو دا باید هم ومنې چې هر پیوند په اعتماد ولاړ وي،او چې اعتماد تر منځ نه وي هېڅ هم سم او مکمل نشي ثابتېدای،نه پوهېږم ولې مې زړه ددې په مینه خام وه او خندا یې راته لباسي ښکارېده او هېڅ باور مې پرې نه شو کولای،خودې به هر وخت همدا هڅه کوله ترڅوځان زما په وړاندې صادقه وښیي،خو ما دا وخت نه ورکاوه.

مابه ویل داد کور کلي نجونې دي، کله هم له کور په دې نوم ندي وتلي چې له یو چا سره دې په سیل او چکر ووځي،او بیا مینه خو تهمت،تهمت دی،دا به چېرته ددې خبرو توان او حوصله ولري،

نو مې یوه ورځ ورته وویل: راځه چې په دې هرڅه غټه تیره کېږدو ، زه او ته د غریبو کورنیو څخه یو ،له ما او تا سره دا خبرې خوند نکوي،ته وکه مې ورسره وکړه بل ته کلیواله انجلۍ یې ،مخ یې راواړاوه،ایا یو آځې دخانانو او مالداره خلکو زامن باید مینه

وکړي،ایا یواځې هغه خلک چې په ښارونوکې ژوند کوي دمینې لایقان دي، ایا دغریبولپاره یواځې او یواځې بې عزتي،دارام ژوند ورنه اخستل،دمالداورلخواپرې خندل او ریشخندونه وهل دي؟ایا غریب هېڅکله هم داحق نلري چې خپل دژوند ملګری پخپله وټاکي،اوکه داپه کوم کتاب کې راغلي وي نو راته یې وښایه،اوکه چېرې وېرېږي نو سم راته ووایه،زما له طرفه پوره مطمئن اوسه اوداهم درته وایم چې که هرځای کې ځان په کوم مشکل کې بند ووینې نو که یوځل هم وروسته وګورې نو مابه حتماً درپسې ولاړه وګورې.
زه ستا په خاطر هرڅه کولی شم،خوته زما لپاره هېڅ قرباني نشې ورکولای،خویوه خبره درته حتماً کولای شم،اوهغه داکه چېرې زما واده له تاسره ونه شونوزه بیا یواځې یوه لارلرم اوهغه دهم ځان وژنه ده،هسې هم ته وایې چې مینه دغریبوخلکوکار ندی،خوداځان وژنه اوځان سوزونه بیا دمالدارو کارندی،ایاتاچېرې اورېدلي چې دکوم خان او بډای سړي لورځان سېځلی وي؟نه هېڅکله هم نه ،تل داټکه دغریب او بېچاره په کور راپرېوتې وي،اوقرباني ورکوي،ولې چې ستاپرخبره چې غم،درد او کړاوخویواځې غریب ته پیدادی.
نوره رانه روانه شوه،په تلوکې یې وویل:ته اوس هم وخت لرې زه له ځان سره حیران ولاړپاتې شوم ،بلړه ورځ زموږکورته دڅه شي لپاره راغلله،زماله مورسره په خبرو بوخته وه،زهم په کورکې وم خو لږ ناروغ وم،دېرناروغ هم نه وم هسې پښه مې لږ تاوه شوې وه،مور مې

ورتـه وویـل:زه پخپلـه درتللم، خـونن زهیرنـا روغ ؤپښـه یـې اوښـتې وه ،دهغه لپاره مې د چینې غاړې لـه پتـې نـه د ارهنډې پانې راوړلـې ترخوبې ورته ګرمې کړم او په پښه یې ورتـه وتړم،نو پـه همـدې سـبب مې ونه کړای شو چې درشم،دې مې ژې مورنـه پوښـتنه وکړه،دزهیـر پښه اوښتې ده !ولې ډېر خوبه ژوبل نه وي؟

نـه هسـې هغـه خوتاتـه معلـوم دی،چـې غـټ سـړی شـو خـولاًاوس هـم دماشوماتوب خویونه کوي،پرون یې په غره کې پښه تـاوه شوې وه ، بیـامې هغـه شکسـته بند تـه بوتـه ،هغـه وویـل چـې پښـه یـې اوښـتې ده،پرځای یې کړه ورته.

مـاددوی دواړوخبـرې اوربـدې،خوځـان مـې غلـی کـړی و ،هغـې زمـا مورته وویل ښه نو اوس هغه چېرې دی؟

مور مې ورته وویل په کوټه کې دی.

ښه نو زه ورځم یوځل یې ګورم.

همداسـې دکـوټې پـه لـور راوانـه شـوه،ماژر ترخنـګ ایښـی کتـاب راپورتـه کـړ،اوځـان مـې پـر مشـغول کـړ،ددروازې ټـک ټـک شو ،ماوویل ځوک یې راځه.

څه کوم چې داخل ته درځم.

ژرپه خپل ځای کې کېناستم،ملینا ! ته یې راځه کنه لېونۍ نو ببـرون څه تـه ولاړه یې؟ راغلـه ولـې تـاچېرې کتـل چـې پښـه دې وا وښـته،ته همداسې یې تل هواته ګورې،ماورته وویل تا بیا اپلتې پیل کړې؟

هغې وویل اپلتې ویل خو اوس زما عادت ګرځېدلی دی.

ماورته وویل ښه داهرڅه پرېږده غواړم یو راز درته ووایم ،خوګوره چاته به وایي نه،هغې وویل ښه وایه څه دي،بیادې کوم پلان جوړ کړی دی،ماورته وویل:ستاسودکورشاته هغه لوی خوړ چې دی،هلته مې پرون یو نوی دام ولید چې چا د سیسیولپاره غوړولی وه،اوله ځانسره مې پتیپلې ده چې بېګاته یې راټول کړم،په کړس کړس یې وخندل، اوس دې غلا هم پیل کړې،ماورته وویل چې دېرمې خوښ شو،ویل یې ښه زه اوس ځم کله چې تللې نوزه هم درسره ځم.

مارته وویل ایاته لیونۍ شوې یې؟ته څنګه لماسره ځې،که څوک مووویني نوبیا ؟هغې وویل نورې خبرې پرېږده خوچې ځانته ولاړ نشې.

بېګاته زه په څه بهانه له کوره ووتم،او دخوړ په لور روان شوم،په مادملینا خبره هسې باک وګڼله چې ویل یې زه هم درسره ځم،سپوږمۍ به هم دلس یوولسوشپووه،په خوړ کې غلی غلی روان وم چې ددام ځای ته ورسېدم،نومې عجلتاً ددام په ټولو پیل وکړ،نیمایي دام مې ټول کړی و، چې ترځنګ مې دتیږې دلګېدو غږواورېد ،ځای پرځای ودرېدم سکوت مې اختیارکړ،لږه شېبه وروسته مې بیاخپل کارته ادامه ورکړه،ماویل کېدای شي دا به زما وهم وي،بله تیږه هم راواره شوه،متصله ورپسې بله هم ولګېده خو زه پرې نه لګېدم،نومې زړه وښویده،منډې ته مې ځان جوړ کړ،چې اواز راباندې وشو.

منډه نکړې چې پښه به دې خوږه شي، دامليناوه، او په ناست او ازله خندانه شنه وه، په غوسه شومه ورته په لړه شېبه کې مې ټول بدن په ښولولوند شو.
ورته مې وويل ته خو په رښتياهم چې لېونۍ يې که په دې وخت کې مورې څوک وګوري نو څه به وايي؟
څه به وايي خووايي به کنه چې دام يې پټوه او خندا شنه کړه.
سترګې مې وربانديې برګې کړې ،ژړلاړه شه کورته ، کنه زه درنه خفه کېږم.
ويې ويل نن زه کورته نه ځم،نن غواړم چې داسپوږمۍ زما او ستا دخبروشاهده پاتې شي،نن به راسره ښې ډېرې خبرې کوې او اخري فيصله به دې راته اوروې،زه درته نن هېڅ هم نه وايم غواړم ټولې له تانه واورم،ولې چې مادرته خپله پرېکړه ويلې ده،او زه باور لرم چې به زه دالوبه ګټم.
دهغې فيصله داوه چې که چېرې مورې واده ونکړ نو هغه ځان وژني،خومادا هم نه شول زغملی،ترډېره دلته دلويولويو تيږو په منځ کې لکه دلېونيو پشان ناست وو ،او په خپ او ازمو خبرې کولې،اخر مې په ډېرعزرله دې ځايه پاڅوله اوکورته مې ولېږله زه هم دخپل کور په لور روان شوم ،کله چې خپل بستر ته ورسېدم او پرېوتم نوله ډېرو سوچونو وروسته خوب له ځانسره په يونامعلوم سفر روان کړم،نه پوهېدم په کوموځايونويې وګرځولم،اخر داچې په يوه ځای کې يې په لويه شخړه واړولم،شخړه هم دهغه دام له خاوندسره منځته

راغله چې مايې دام پټ کړی و ،هغه له ماڅخه خپل دام غوښته او ماخپل جرم نه مانه اخر ترې په تېښته شوم،داسې يې ستړی کړم،چې نور له منډې پرېوتم،پښو مې کار نه کاوه،يو وخت د هغه سړي لاس زما ګرېوان ته دراسېدو په حال کې وه چې د تمانچې فيرمې واورېده،له دې سره د هغه سړي د ټنډې سرې وينې زما په مخ راوالوتې،او پرېوته،شاته مې وکتل ګورم ملينا تمانچه له لاس داسې ولاړه ده کله بل فير چې هم کوي،يوټوپ مې وکړ چې نژدې وه له کټه پرېوځم، راويښ شوم دلمرو ړانګې،د کړکۍ له لياري د کوټې په منځ کې لوېدلي وې،ګورم چې مور مې او ملينادواړه کوټې ته راننوتې،ويل يې ته لاتر اوسه ويده وې؟

نه نه د پروخته پاڅېدلی وم، ملينا د مسخرې په ډول وويل ځنګه دی اوس خوبه دې پښه دردنکوي؟

ماوويل نه اوس ښه ده.

مورمې هغې ته وويل لورې !ته کښېنه او زه چای تيار وم،او ډېره ژر راځم،هغې ورته وويل مورجانې که څه هم کارمې ډېرزيات دی خونن به ستاپه لاسونو پوخ شوی چای حتماً څښم.

مور مې له کوټې ووته، اودې په ماپورې خندل پيل کړل،خوماورته وويل ملينا ته لماسره په رښتيا مينه کوې؟

زه په رښتيا له تاسره مينه کوم.

څه مينه !ای لېونيه مينه خويواځې مالداره خلک کولی شي زما اوستايې له مينې سره څه ،ماورته وويل زه له تاسره واده ته تيارېم،په

دې وخت کې مې مورپتنوس په لاس کوتې ته راننوته زما خبره يې لکه چې نيمه اوربدلې وه، زهيره بيا څه ته تيار يې؟
رنگ مې پک وتښتېده، خبرې رانه هېرې شوې، ښه وچې ملينا په ماباندې مخکې شوه او ويې ويل: مورجانې دچايو خوراک ته نور نو څه دى نور څه کولى شي درې وارو يوه لويه خندا وکړه او دچايو په ښبنلو موپيل وکړ.

نیمګړې مینه

فاروق به شپه او ورځ د هغې په فکر او ژورو خیالونو کې ډوب و، صحرېه وي ، شوی ورک شی قیمتي ډېر چې چاڅخه دیو لکه داسې چې را پاڅېده سترګې به یې داسې سرې وې لکه ټوله شپه چې یې په نشه کې تېره کړې وي.په پوهنتون کې به له نورو ملګرو لېرې او بېل ګرځېده له هېچا سره به یې خبرې نکولې ملګري یې هم ډېر پرېشانه وو ،له ده څخه به یې چې هر څومره د ده د پرېشانۍ د علت پوښتنه وکړه ده به ورته حل نه وایه او ټول غمونه به یې په خپل زړه تېرول.

سپوږمۍ هم د خپل نوم په څېر ډېره ښایسته ،نازکه او له صمیمیت څخه ډکه نجلۍ وه.

سپوږمۍ او فاروق دواړه په یوه کلي کې اوسېدل ،له لومړي ټولګي څخه تر لسم ټولګي پورې د ټولګي اول نمره او دوهم نمره وو ،دوی به د رسونه ډېر په مینه سره ویل او ډېره مینه یې یو له بل سره کوله،فاروق به چې کله ټولګي ته داخل شو نو لومړی به یې د هغې څوکۍ ته کتل ،که سپوږمۍ به په ټولګي کې نه وه نو داسې فکر به یې کاوه چې هېڅوک هم نشته او کله به چې سپوږمۍ وه نو یو بل ته به یې په بندو شونډو یوه د مینې موسکا وکړه،د دواړو مینه یو د بل په زړه کې داسې ننوتې وه لکه د انسان په رګونو کې وینه،دواړو به

د اختر او رخصتيو په ورځو کې يو بل ته ډېرې ښکلې تحفې ډالۍ کولې.
فاروق او سپوږمۍ ژمنه کړې وه چې کله له دولسم ټولګي څخه فارغ شول دواړه به سره واده کوي او هم به دواړه په يوه پوهنتون کې لوړې زده کړې کوي او يوه پوهنځۍ به انتخابوي، خو کله چې له لسم ټولګي نه فارغ شول د سپوږمۍ پلار هغه له ښوونځي نه ايساره کړه، ځکه چې اوس سپوږمۍ هم پېغله او هم ډېره ښکلې وه، له ښوونځي څخه د سپوږمۍ په ايسارولو فاروق ډېر خفه او نا ارامه شو او د هغې پلار ته يې ډېره سپارښتنه وکړه چې ښوونځي ته يې پرېږدي خو هغه ورته وويل چې نور نو ماته پښتو دا اجازه نه راکوي چې پر سپوږمۍ تعليم وکړم، سپوږمۍ هم ډېره خفه او غمګينه شوه، خو بيا هم فاروق به ورته تسلي ور کوله چې زه به ستا ارمانونه پوره کووم، فاروق له همدې لېسې څخه تر فراغت وروسته پوهنتون ته بريالی شو خو اوس د هغه هم پخوانۍ مزه نه وه، دی به کله کله د سپوږمۍ خوا ته په پټه ورته، په وروستۍ کتنه کې يې بالاخره پرېکړه وکړه چې د فاروق کورنۍ به د سپوږمۍ د غوښتلو لپاره هغوی کره ورځي، د فاروق مور او پلار د سپوږمۍ دوی کور ته د هغې د غوښتنې لپاره ورغلل د فاروق پلار د هغې پلار ته وويل چې موږ را غلي يو چې د سپوږمۍ مخ زموږ کور روښانه کړي.
د سپوږمۍ پلار يې بې له ځنډه خبره ور غوڅ کړه ((بس شاه محمده بس ! نه غواړم چې د سپوږمۍ د کوژدې په اړه څه واورم زه غواړم چې

سپوږی مدو ته ورکړم او زما ورور هم همدا سې غواړي نو زه نشم کولای چې هه خفه کړم ځکه چې هغه ماته یوورا مخکې هم له غوږه تېره کړېده))
دفاروق پلار او مورد سپوږمۍ د پلار په داسې پرېکنده ځواب ډېر خفه شول،دهغوی لخوا په دې منفي ځواب فاروق لاډېر خفه شو ، آن ساډوبې پرې راغله.
شاه محمد چې د خپل ځوی حالت ولیده نومجبور شو چې بیاهم ځوځله ورشي مګر ددوی هلوځلو کوم ځای ونه نیوه ،سپوږمۍ هم ډېره خفه وه ،پلارته به یې تل ویل چې زه ستاله وراره هغه چرسي ،لیوني اولوفرسره واده نشم کولای هغه زما نه دی خوښ،مګر دهغې پلار دواړه پښې یوې موزه کې ننوېستې وې،او ویل یې که مدو اوس لیونی دی خدای په یې ښه کړي.
مدو داسې یو بې سواده لوفر اونشه یي هلک و چې په شپو شپو به په پردیو حجروکې اسېده ،اونشې به یې کولې اوکله به په مرادرو ډېراړنونو کې پروت وو.
له همدې امله سپوږمۍ هم ترې نفرت کاوه اوویل به یې چې زه یوه تعلیم یافته نجلۍ یم اوهغه یو بې سواده نشه یي ،اوچتل هلک دی ،زه نه غواړم چې خپل خوږ ژوند له یوه نشه یي سره تریخ کړم.
په دې خبروکې تقریباً یوکال تېر شو د سپوږمۍ تره د مدو یو څه دوا وکړه هغه لږ ښه شو بلاخره د سپوږمۍ او مدو دکوژدې ډزې واوربدل شوې،دواړه کورنۍ خوشحاله دي خو سپوږمۍ ډېره

پرېشانه په څو ورځوکې يې سر تر شفاخانو ،زيارتونو او ملايانو ورسېد مګر هېڅ فايده يې ونکړه.
فاروق په پوهنتون کې وو او خبرنه وه چې دد مينه اوس دبل چاشوې ، تل به يې دفکرونو او سوچونوبېړۍ له سمندر څخه دوتلو لار نه شوه موندلای، بله ورځ سپوږمۍ مدوته واده شوه،خو هغه له واده نه وروسته بيا په نشو اخته شو ،او کور يې دوباره پر ېښود ، سپوږمۍ په دخپل مخ رڼاته توري شپې سباکولې اولکه شمع به ويلېده.
فاروق په پوهنتون کې دخيال په وزرو الوتی و ،ډول ډول سوچونه يې کول چې يو چا ورته ليک ورکړ،د سپوږمۍ دنوم په ليدو وترهېد ،ليک يې په لړزاندو لاسونو پرانيست ،لايې پوره لوستی نه وو ،چې يوه چيغه يې له خولې نه ووته،هغه اوس د سپوږمۍ لخوا په ليکلي ليک له مدو سره دهغې پرواده خبر شو نور يې ونه شوه زغملی ، لېونی شو ،اخوادېخوايې منډې پيل کړې، د ليليې دوهم پوړ ته وخوت اوځان يې لاندې و غورځاوه، هلکانو ورمنډه کړه اوتر څو يې چې روغتون ته رساوه نو روح يې د مينې رښتوني څښتن ته سپارلی وه.
هلکانودفاروق مړی کلي ته ورساوه لاپه لاره وو ،چې کوڅې ته نږدې يوه بله جنازه هم راورانه دوی،له يو چا يې وپوښتل هغوی ځواب روکړ چې مدو مړ دی دوی ورته وويل چې ولې هغوی ځواب ورکړ چې نشه يې کړې وه او په يوه وياله کې پروت وو ،د شپې پرې اوبه راغلې وې او وژلی يې دی.

مرګ ته په تمه

رفیع الله روښن　　WWW.SAMSOOR.COM　　بې موره

درنو لوستونکیو دادهغې بې وزلي ،ناچارې او درسمونو په ګرداب کې د را ګېرې افغاني مېرمنې د خولې خبره ده چې له سهاره تر ماښامه لکه د هېواد د نورو ډېرى ،خويندو ،ميندو پشان يې سترګې د ځمکې او لاسونه يې د خلکو په لور غزولي نيولي وي او له خلکو څخه د خپلې کورنۍ لپاره خيرات غواړي.

مېرمن مې ځکه ورته وويلې چې ،واده يې شوى دى، خو په ډېر افسوس بايد ووايم،چې اوس په خپله هم خاوند ،هم مېرمن،او خوانبې اوخسرده.

کله چې به د ښار په طرف ولاړم نو دابه مې حتماً ليدله چې دافغانستان بانک او سرينا هوټل تر منځ د غزېدلودوه سړکونو په يوه څنډه کې به يوه شلېدلې ټوټه مخې ته غوړولې وه، او خپله به په خاوروکې ناسته وه.

څوځله مې وليده ،خو دې به له چاڅخه په خوله څه نه غوښتل بس يواځې د لاس په غزېدو به يې بسنه کوله،څوځله مې له ځان سره وويل چې راځه پوښتنه ترې وکړه، چې ولې په دومره ځوانۍ کې په دې ناوړه عمل(سوال)کولو مجبوره شوې ده.

خوهېڅ جرئت مې نه شو کولای،ويل مې هسې نه چې بد ګمان وکړي ،نه شي چې زه ورته کوم فکر کوم هسې ونه خبېږي ،او زما له خبرو

غلط مطلب واخلي، بیابه هغه هم بل شرم وي، خو زړه مې بل څه ویل.
ډېره موده وروسته یوه ورځ له لغمان څخه کابل ته راغلم، د اوړي موسم وو، نژدې لس بجې وې چې دې ځای ته را ورسېدم، ګورم چې دې په همدې وخت کې ځانته ځای برابروه او کناستله، په داسې حال کې چې ګرد او دوړو فضا نیولې وه، او یو خړ حجاب یې په ونو، دېوالونو او ځمکه غوړولی وه، بې له کوم سوچ نه مې پرې اواز وکړ!
خورجانې! که بده نه درته معلومېږي نو یوه پوښتنه درنه کوم؟
نجلۍ چې په یوه تور حجاب کې یې ټول ځان نغاړلی و، زما په لور راوکتل، چې مخ یې هم نه ښکاریده، د لږ شیبې لپاره چپ شوه بیا یې وویل:
څه وایې؟
د څه وایې په ویلو سره هرڅه رانه هېر شول، حیران شوم چې اوس څه ورته ووایم، کله مې ویل چې راځه ورته ووایم چې نه هېڅ هم نه، بیا مې وویل چې اوس خو به حتماً بل څه فکر وکړي، زړه مې د زمری کړ، ورته مې وویل: زه چې کله په دې لاره تېرېږم تا وینم چې په همدې ځای کې ناسته یې، خو یو څه چې زه ډېره اند ېښنه ورته لرم، هغه دا ده چې یو خوته راته ځوانه ښکاري، که څه هم ما ستا مخ نه دی لیدلی، خو ستا له لاس څخه داسې برېښي چې عمر دې ډېر زیات نه دی.

ددې لپاره چې په قهر نه شي ، ورته مې وويل زه يو ژورنالېست يم، کېدای شي د ځان او سوال کولو ته د اړکېدو لامل دې راته ووايي؟

نجلۍ په ناست اواز وويل زه ولاړ شه او خپله مخه دې کوه.

پوه شوم چې نه غواړي خبرې راسره وکړي، نو مې له ژورنالېستکي هنر څخه کار واخست، هغه وخت چې به موږ ته استاد درس وايه،نو ويل به يې چې: (کله هم له چاسره غواړئ مصاحبه وکړئ نو کېدای شي له داسې اشخاصوسره هم مخ شی ،چې هغه د مصاحبې لپاره وخت درنکړي او ياهم ستاسو سوالو ته له ځواب ورکولو څخه ډډه وکړي نو په دې صورت کې به له داسې تاکتيکونو څخه کار اخلی او داسې خبرې به کوئ تر څو هغه له تاسو سره انټرويويا مصاحبې لپاره حاضر شي).

نو مې ورته وويل: ګوره زه نور کوم مقصد نلرم ، يوازې غواړم ستا په حال پوه شم، او له تاسره څه خبرې وکړم، ستا د ژوند په اړه او ستا د اخبرې بيا زه په اخبار مجله کې هم خپروم ،نو کېدای شي داسې څوک پيدا شي چې ،له تاسره مرسته وکړي او له دې بد حال څخه به وژغورل شې، دا اخبار او مجلې بيا ددولت ډېر لوړ پوړي چارواکي او نور خلک تر لاسه کولی شي، نو کېدای شي څوک خدای پاک مهربانه کړي.

نه پوهېږم څنګه يې خبروته غاړه کېښوده،راته يې وويل: داډېره لويه کيسه ده خو زه له تانه داپوښتم چې زه دلته دا څوميا شتې

وشوي ، چې راځم تراوسه هېڅ هم له مانه داسې پوښتنه نده کړې نوتاته څنګه داسې احساس پیدا شو ؟
ماورته وویل: خیردادهرچا خپل کار دی،ماډېرپخوا غوښتل چې له تاسره خبرې وکړم ،خوهېڅ مې ښه نه ګڼله،هغې راته وویل دا لوی سړک دی،نوکېدای شي داتلونکي او راتلونکي لارویان پرموږ شک وکړي ،ولې چې په دې کې هر راز خلک وي،نوزه نشم کولای چې په داسې حال کې درسره خبرې وکړم.
ما ورته وویل کومه د تشویش خبره نده ،زه یو خبرنګار یم که ته اعتراض نه لرې زه به ستا خبرې په ټایپ کې واخلم،اوستاغږ به له ځان سره ثبت کړم،اصلاً خوزما تلوسه دې ته وه چې هر څنګه وي باید ددې په حال خبر شم،نوپه دې صورت کې به هېڅوک هم کوم شک ونکړي،راسره یې ومنله،ماهم ژر له اوږې نه بایک را کوز کړ او ټایپ مې ترې را واخست ،ددې خولې ته مې نژدې کړ،ښه نو اوس راته ټوله کیسه وکړه.
له خبرویې داسې معلومېده چې ښه تعلیم یافته انجلۍ دې، ولې چې هره خبره یې ښه په تول تللې اودقت سره کوله ،هغې وویل: نو مې ورمه ده،کور مې په ښېنحصار کې دی ،زه مې پلار په ډېر کوچنیوالي کې، د ماما ځوی ته ورکړې وم،هغه وخت چې زه لا د څلورکالو په عمرکې وم، زما ماما په فرانسه کې ژوند کاوه، کوم وخت د چکر لپاره افغانستان ته راغلی و، نو پلار ته مې یې ویلي وو

چې ورېمه دبه د زاهد لپاره راکوې، زاهد زما دهمدې ماما ځوی دی، چې هغه وخت هغه هم کوچنی و.
زما پلار هم بې له دې چې فکر پرې وکړي ،اوزما ننني ژوند په نظر کې وساتي، ورته ښه کړي وو.
هغې وويل چې ډېره اوږده يې نه درته وايم، څلورکاله وړاندې مې واده وشو ، چې عمر مې شپاړلس کاله وو ،حال دا چې هلک زما سره په واده کولو نه وخوښ،خودخپل پلار په مخکې يې څه نه شول ويلای، له ماسره به يې په کور کې له پلار او مور نه پټ تل شخړې کولې،وهلم به يې،تل به يې راته ګواښونه کول چې طلاقوي مې،تر دې چې څو ځله يې زما د وژلو هڅه هم وکړه،يونيم کال دمخه مې ماما (خسر)چې دزړه حمله پرې راغله مړشو ، کله چې هغه مړ شو ،نو زما خاوند ماته په کور کې د ټولو په وړاندې وويل:چې نوره نو زه تانه شم زغملای،اونه غواړم پاتې ژوند له تا سره تېر کړم ته خپل کار کوه او زه به خپل،مور يې هم ورسره ملګرې شوه، له څو مياشتو وروسته، يې زه په بار بار د پلار کورته وشړلمه، خو بېرته به راغللم، په کور کې به پلار هم راته ويل،چې ته له هغوی سره وخت نه تېروې، هغوی پر تاهېڅ نه دي ملامت،نوره زما کورته مه راځه په ځای ددې چې هغه زما پوښتنه کړې وای داسې خبرې يې راته کولې.تېر کال دنوي کال لمړۍ ورځ وه چې خاوند مې راسره جنګ وکړ راته يې وويل چې نوره ته پوهه شه او دادې کور ته خونه ځې خو دادی زه درته کور پرېږدم او له کوره ووته،دري څلو ښتمه شپه يې وه ،چې

د شپې په دولس بجو د کور موبایل ته زنګ راغی، خوابښې مې ځواب ورکړ،زه هم را بیداره شوم،خوابښې په غوږونو یوڅه درنده وه، نو یې لوډسپیکر ان کړ،پوهه شوم چې اواز د زاهد دی ،مورته یې وویل زه یم، زاهد زه اوس په ایران کې یم،ورته یې وویل چې اوس موبایل،ورمې ته ورکړه،هغې ماته لاس را اوږود کړتېلیفون یې راکړ،ما ورته سلام وکړ،هغه پرځای ددې چې زما د سلام ځواب راکړي وویل،نورې خبرې پرېږده غوږ شه چې زه څه درته وایم.نجلۍ بیا غلې شوه خوخبروته یې بېرته ادامه ورکړه هغه راته وویل چې ته له همدې شېبې نه پر ما طلاقه یې ،که ته وغواړې نو له هر چاسره واده کولی شي، زما له لاسه موبایل پرېوته ،دماما ښځې مې موبایل اوچت کړ یوه مکرجنه غوصه یې پر هغه وکړه او نور یې بند کړ،ټوله شپه مې په ژړا تېره کړه، سبا مې ستونی بند وو. بله ورځ مې په کور کې خوابښې راته وویل چې نور نو داسې وخت نه تېرېږي،ته باید د کور لپاره هرڅه برابر کړې،په لوړه خو هم نه شو کېناستی،اخر تر دې چې زه یې دې لعنتي کار (سوال کولو)ته اړو ېستم.هغې په داسې حال کې چې له سترګو یې اوښکې روانې وې او سلګیو یې خبرې قطع کولې وویل، کله چې زه له کوره راوځم نو داسې فکر کوم لکه د اغزیو په انبار چې خېژم، خوځه وکړم مجبوري مې ده،ډېر تعلیم زه نلرم چې چې په کوم ځای کې ځانته نوکري وګورم، اوس خو چې په هرځای کې دوظیفې په خاطر ورشې نو لمړۍ پوښتنه یې داوي چې په انګلیسي او کمپیوټرپوهېږې؟خو زما نه کمپیوټر یاد دی او نه هم

انګلیسي.کله کله خو وایم چې راځه ځان ووژنم خو بیا وایم چې دا دنیا خو مې هسې هم خرابه شوه، په دې کار سره به مې هغه دنیا هم خرابه شي او د دنیا او اخرت مختورنه به شم، خو دا سوال کوم چې خدای پاک پخپله مرګ راکړي، هغه په دې ځای کې بیا سلګیو ونیوله، ښه شېبه یې وژړلې، اوښکې یې وچې کړې او زیاته یې کړه وروره ! زه هره ورځ مرم باور وکړه کله چې سهار راوځم نو زه مړه کېږم خلک یو ځل مري خو زه بد نصیبه تل مرم.

ګټه به زما وي

په دفترکې يې ټول وېرولي وو، کوم شخص به چې د حاضرۍ له ټېم څخه لږ هم ناوخته راغی نو په حاضرۍ کې به يې خانه قيد او کسر معاش به و، د دې تر څنګ به يې په مامورينو بې ځايه پټکې او غوصې هم کولې، نو له همدې امله به هر مامور هڅه کوله چې له خپل وخت څخه هم يو څو دقيقې د مخه راشي، په همدې نږدې ورځو کې زه هم د يو ملګري په واسطه په همدې دفترکې د مامور په صفت مقرر شوم، په دفترکې به ټولو ملګرو د دې له لاسه شکايت کاوه، ويل به يې چې ډېره بد اخلاقه ده او هېڅ د چا مراعت نه کوي؛ دا په دفترکې د اداري رئيس ورېره وه، او سني رئيسان خو په مياشتو مياشتو وظيفې ته نه ورځي، زموږ د دفتر سرنوشت هم په همدې ډول و، رئيس صاحب به ډېر وخت نه و، ماخولا تر دې د مه ليدلی هم نه و، کارونه به يې همدې نجلۍ پر مخ بېول که څه هم چې دا زموږ پشان يوه ماموره وه، يوه ورځ په ښارکې ډېر زيات ترافيکي ازدهامات وو، لارې بندې وې يو څو دقيقې وروسته ورسېدم، له سلام او سترې مشي وروسته مې جېب ته د قلم لپاره لاس کړ چې په

حاضرۍ کې لاسلیک وکړم ګورم چې یوه خانه مې په سره قلم قید شوې یوخومې په لاره کې زړه شین شوی و اوبل مې دلته فکر ډېرخراب شو په چورت کې ولاړوم؛ چې دې خپلې توري چشمې(عینکې) له سترګو پورته اودلنډ پیچک پرسرېې بندې کړې ،په خوله کې له ژاولو څخه یې دوه پرلپسې ټکان وو ېستل اومخ یې واړوه ،زه هم بې له څه ویلو په خپل ځای کې له یوه سوړ اسوېلي سره کښېناستم.
څوورځې په منځ کې تېرې شوې بله ورځې چې دفترته راغلم ګورم چې دا پخپله هم په خپل سیټ نه وه ،له ملګرومې وپوښتل چې چېرته ده هغوی وویل تر اوسه خونده راغلې ساعت ته مې وکتل د ساعت د ساعتګر عقربه په اتو او ددقیقو عقربه په دولسو ولاړه وه یعنې پوره اته بجې وې پاڅېدم او ددې دواړه خانې مې قید کړې ،ټولو ملګرو ویل ښه دې ونکړل ،اوس به څه حال کوي ،شل تېرې وې له اتو نه چې بې له ټک ټک او سلام څخه لکه مچۍ شعبې ته راننوته ،له هرڅه نه مخکې یې په شعبه کې په مامورینو یو ځغلنده نظرتېرکړاوبیا خپلې څوکۍ ته ورغله له کښېناستو سره سم یې په خانه سامان یوطوفاني غږوکړ((صابر !)) صابرله اوازسره سم د شنوچایو یوه پیاله له دوه چاکلیټو سره په یوه قاب کې ورته په میز کېښودل(اینه قربان) اوروان شو ،دې دغاړې د توربیک ځنځیرکش کړ جګړي لب سرین یې په نریوشونډو تېر راتېر کړ، سپرۍ یې هم استعمال کړه ،دچایو په کپ یې سرې شونډې ورښکته کړې او

یو کـوچنی غـرپ یـې ځنـې وکړ، حاضـري یـې ځانتـه راکـش کـړه ،دریموټ تکمـه یې کېکاږلـه دامروز ټلویزیون چینـل یې ونیوه پـه تلویزیون کې دا هنـدي سنـدره چالانه وه ((چاهاهی توجکو جاونګا هردم))ددې اورېې هم ورسره په خوځښت راغلې ، بیایې د مېز پر سر ابنی شین قلم راپورته کړ حاضري یې پرانیسته د معمول سره سم یې قلم پر خانه ورټیټ کړ خو ناڅهانه یې ټکان وخوړ او په خپل ځای لکه دکیچه مار ودرېده ((این کدام آمر نو سرمامقررشده که حاضری من راقید کرده است))ټول مامورین لکه خزان وهلې پاڼې رپېدل او هېڅ ځواب یې نه وایه بیایې سترګې راووېستې ((فکرمیکنم همه ی تان کر هستیند)) پـه خپـل ځای ودرېدم. داکارماکړی ((بری تـواین صلاحیت راکی داده؟))

ماوویل قانون !او قانو له هغه څه نه عبارت ده چې په امر،معدون ،رئیس ،ملازم ،قوماندان او عسکر ټولو یو شان تطبیقېږي او ما داکار هم قانوني کړی دی اوبیاخو ته هم زما په شان یوه ماموره یې ته دکوم صلاحیت له مخې موږدناوخته ،یانه راتګ په صورت کې غیرحاضروې؟له خپل ځایه رارو انه نه شوه او مخې ته مې ودرېده ((مـن را خـوب بشـناس نـام مـن رویـا اسـت ومشـهور بـه غـوره))څه !غوره !!؟ دغوري په اورېدو مې ذهن اته کال مخکې ولاړلکه یو څه چې راپه زړه شي ،له دې سره یې ګوته رانېغه (بلې غوره !) دګوتې له نیولو سره یې له مړوند سره په هغه داغ چې اته کاله مخکې یې له ما سره د پنځوس زره جُنبشیو پیسو شرط په اېښودلو

سره خپل لاس سوزولی وه زما نظر شو ،له ډېر کوښښ سره سره مې ځان قابو نشو کړای لاس مې وروړاندې کړ لستوڼی مې ورپورته کړ.
(این چی بی نزاکتی است)اوروانه شوه زه هم په خپل ځای کېناستم او په یو ژور فکر کې شوم ،دوی یو وخت زموږ همسایه ګان وو ،له چاربکار و څخه راغلي وو ،پلار یې په ننګرهار کې یو نظامي صاحب منصب وه ،خو خدای بخښلی څه موده وروسته شهید شو ،او دوی یې تره کابل ته راوستل ،ددې مور به زموږ کورته ډېر ډېر راتلله او ددې مور په موکولي نژدې پنځه کاله مو همسایه توب وکړ مابه هروخت مورته ویل چې چې داجنیی به راته غواړې داچې ډېره شوخه وه نو په کورکې به یې (غوره)بلله ،خو موربه مې راته ویلې زویه داخلک ډېر خانان دي څمکه ،جایداد ،موټرونه او سرایونه لري موږ خو حتی یوه غوا هم نلرو چې شیدې او مستې یې وخورو ،دې هم له ماسره ډېره منیه کوله موږ به چې کله لوبې کولې مابه ویل (ګټه به زماوي)دې به ویل (برد ازمن خواهد بود)د پنجشنبې ورځ وه دفتر دولس بجې رخصت شو ، کله چې مامورین وخوځېدل نو ماهڅه کوله چې له ټولو نه وروسته ولاړشم ،همداسې وشو چې ټول ملګري ووتل نو زه هم روان شوم او چې خواته یې ورسېدم نو ورنږدې شوم ورته ومې ویل: (ګټه به زماوي) لکه په ځنګ کې یې چې بم انفجار وکړي یو څېزیې وکړ ودرېده برندې برندې یې راوکتلې له دې سره مې خپل لستوڼی پورته کړ او هغه داغ چې اته کاله پخوا همدې په خپل لاس دلرګی

پرانګارليکلي وو ،چې (محبت ګناه نيست) ور وښود ښه و چې په دې وخت کې شعبه کې څوک نه وه بې اختياره يې راباندې

راودانګل غوښتل يې چې غبرګانه را تاوه کړي خوډېرژر بېرته شوه سجادتو !!؟ اوغلي ودرېده ماوويل هوزه (نی من قبول کرده نميتوانم)له دې سره يې له سترګو څخه دمرغلرودانو په شان اوښکې رواني شوې (اينه توبردی ومن باختم) خدايه شکر که دوستم بعدازديرديدم له لاسه يې ونيولم اودکورپه لوريې روان کړم. ډېرکشمکش مې ورسره وکړ خوويې نه منله اوله ځانسره يې بوتللم، کورته چې ورسېدو ددروازې زنګ يې وواهه دروازه خلاصه شوه ،دننوتلوهيله يې وکړه زه هم داخل شوم ،دننه په کوټه کې يې کېنولم مورته يې غږ کړ (مادرجان) يوه بوډۍ کوټې ته راننوته ښه ورته ځيرشوم خو اوس هغه پخوانۍ پشمينه نه وه مخ يې ګونځې کړې وې په غوږو کڼه شوې وه دکاکا صالح هجران دا هم دمرګ تر کومې رسولې وه ،ځای ته مې رانه وسته ،غوره يې غوږ ته ورنږدې شوه مادرجان(سجاد است امو که درلغمان همسايه ی مابود)چی سجادبچيم تو !!؟له دې سره يې زړه ته رانږدې کړم دموراودکورنۍ دتولو غړيو احوال يې راخخه وپوښت کښېناستو ،غوره ولاړه دغرمنۍ يې تياره کړه لاسونه موپرې مينځل په دسترخوان سره راګرد شو ،په دې وخت کې يوه ښکلې انجلۍ چې نژدې ددرې کلونو په عمربه وه ترخوامې کېناسته ،غورې ته مې مخ وروارړوه دا ښکلې کوچنۍ خوماونه پېژنده ،غوره غلې شوه اوپرتندې يې خوله راغله

غوښتل يې يوڅه ووايې خو موريې مخکې شوه سجاد بچيم نواسهء من راديدی ،څه لمسۍ ! !؟ مړی مې په ستوني کې بنده شوه ومې توخل خو ژرغورې دابوګيلاس راته ونيو ،غړپ مې ترې وکړ ګيلاس مې په دسترخوان کېښود ،غورې ته مې وکتل خوهغې نه راکتل او ټکری يې سترګوته نيولی وه چې په دې وخت کې کوچنۍ ماشومې چيغه کړه پدرجان پدرجان ! !يوځوان چې ببرو ښتان يې درلودل اودچرسوډک سګرټ يې دګوتوپه منځ کې نيولی وه خونې ته راننوته ترسلام اوروغبړ وروسته له مور سره په دسترخوان يوځای شو ،دغورې مور زه ورته وروپېژندم ،ماته يې مخ راواړوه شهاب دامادم وپدرسونياجان له دېنه وروسته غورې وويل شهاب پسرکاکايم وشوهرمن ،زماچې په تندي دښولوسېلابونه روان وو ،اوپه زړه مې داسې وه لکه په داش کې چې وي يوتريخ درد مې وکړ،هغه درد چې داظهار لپاهر يې زه ټکي نلرم،ومې ،ويل ډېر ښه،ددسترخوان ترټولو مې صبروکړ داسې ولکه په اورکې چې ناست يم کله چې لاسونه ومينځل شوو ،دسترخوان ټول شوه ومې ويل

اوس که ستاسو اجازه وي زه به ولاړشم ،غوره زماپه طبيعت پوه شوه تردروازې راسره راغله له لاسه يې ونيوم راته ويې وويل چې داددې مجبوريت وه که له شهاب سره يې واده نه وی کړی نو تره به يې دوی له کوره وېستي وواوداچې مابله لارنه لرله نوله شهاب سره مې واده ته غاړه کېښوده.

ما ونښو کړای هغه وژغورم

روزي ګل هم زمونږ د هېوادیو له هغو ځوانانو څخه دی، چې د دوه ویشت کلن ژوند ، هر پړاویې په غم او خفګانونو کې تېرشوی دی، تل یې سترګو داوښکو په ډنډونو کې لمبلي دي، خوسره له دومره لوړو ،ژورو بیاهم ټول هغه صفتونه په کې وو ، چې له یوه ځوان سره ښایي او ښه پرې ښکاري، یوچې زما ډېرخوښ دی هغه دادی، چې پنځه وخته لمونځ یې په جماعت سره وو ، په کلي کور کې له ټولو خلکو سره دده د ښه سلوک او نېک کردار صفتونه په هر ځای کې کېدل.

ښکلې د ګنه ځواني، سپین رنګ، سوچه رږیره ؛خو ما هېڅکله هم دده پر تن نوې جامې ونه لیدې او نه مې هم کله دده پر شونډو مسکا ولیده ،تل داسې ښکاریده لکه په یوه لویه ستونزه کې چې راښکیل وي؛ ما پخوا نه پېژا نده ، څومیاشتې کېدلې، چې مونږ ددوی کلي ته را کډه شوي وو ، کله مې هم دی د نورو ورځو مخالف په سترګونه شو ، کله چې به زه دماخوستن جمعې ته ولاړم نو دی به مې لیده ، یوه ورځ مې وغوښتل چې ویې پوښتم، اوس ورسره لږ بلد شوی هم وم.

بیا مې ویل څه یې کووم هسې نه بده یې وګڼي.
بله ورځ تصادفي د جمعې ورځ وه؛د سهار نهه، لس بجې وې چې زموږ د کور شاته ، پټیو ته ورتاو شوم ګورم چې یو کس په یوه پوله د پښو په سر ناست دی او سر یې د ځنګنو په منځ کې ورټیټ کړی دی،خدای شته ومې نه پېژانده؛خو ورسته مې چې غاړه تازه کړه ، ده هم سر راپورته کړ ګورم چې روزي ګل دی.
له هماغه ځایه مې ورته سلام وکړ، و رته مې ویل اشنا څرنګه یې؟
وعلیکم سلام،شکر دی ښه یم.
ټوکه مې ورسره وکړه خوندونه خو ټول تا واخستل، د شنو غنمو په منځ کې ناست یې او خدای خبر،د کومې نجلۍ په یادونو کې د خیال پر وزرو الوت کوې.
هلک په داسې حال کې، چې زه هم ورته راورسېدم زما په طرف راوکتل،په یوه شېبه کې یې رنګ سور شو سترغلي یې وپړسېدل له دواړو سترګو څخه یې دوه کولولي ښکې په رنګړې ږیره کې راورغړېدې او خلاص، ګرېوان ته یې کوزې شوې.
خوله یې ببرته کړه،هو ! د نجلۍ په یادونو کې خو وخت تېروم ،خو ته څه پوهېږې !؟
بیا یې شونډې مرۍ مرۍ شوې، سترګې یې سره وزبېښلې د دواړو لاسونو په لستوڼو کې یې اوښکې وچې کړې ، سرې سترګې یې زما په سترګو کې وګنډلې.

اوس نو زاما تلوسه اوتنده لکه د سحرا دیوه مزل وهلي ،ستړي او ستومانه تږي پشان چي سمندر هم دیوجام اوبو په اندازه ورته ښکاري او دخپلې تندې دماتېدو لپاره یې کمې بولي، ورو ، ورو زیاتېده.

په زړه کې مې دېرې تودې اونوې پوښتنې را وتوکېدې،دده چټې ځوانۍ او ناهیلۍ ته حیران شوم، نور نو د حوصلې په بوخڅۍ کې هېڅ راسره پاتې نه شول.

ترخنګ یې کېناستم ،په اوږه مې لاس ورته واچاوه،ومې ویل:

اشناڅه درپېښه ده چې داسې ناهیلی یې ایا مئین خوبه نه یې؟

اوکه داسې ده چې ته مئین یې خو پلار اومور دې نه دي راضي؟

نه داسې نه ده، زه او مینتوب؟!

ښه نو بیا څه چل شوی دی، ولې داسې غم او اندېښنو اخستی یې ،زه چې تل تاګورم نو ماته په زړه کې ډېرې خبرې راګرځي ته خو ځوان یې،هرڅه دې په وس اوتوان پوره دي،نوبیاولې ؟

اهــ ! !داسې یو سوړ اسویلی یې وکېښ چې له ورایه پکې دغمونوکاروانونه ښکارېدل، هماغه ستا لومړۍ خبره ده چې د یوې نجلۍ په یادونو کې وخت تېروم،خو هغه جینۍ چې لمایې دژوند خوښي،دارام خوب،خواږه او خوندونه وړي دي، زما معشوقه نه، بلکې زما یواځینۍ ایک یوه خور وه.

څه ! !؟ایا هغه چا......مطلب مې دی چا اختطاف کړه؟

نه!

نو څه شوه چې ورپسې داسې پرېشان يې، کيسه راته وکړه که زه ددې مشکل په حل کولو کې مرسته کولی شم نو چمتو يم.
هلک وويل اوس او به له ورخه تېرې دي، هغه وخت چې د مرستې و ،نو هېچا راسره ونکړه.
پنځه مياشتې وړاندې ما په ښار کې په يوه کور کې د صفا کار په توګه کار کاوه، کله چې مازيګر کور ته راغلم، نو خور مې د ناروغۍ په بستر پرته وه، سبا مې روغتون ته يوړه له ټستونو وروسته معلومه شوه چې خور مې د پښتورګي په ناروغۍ اخته ده،
په روغتون کې مو بستر کړه،يوه ورځ وروسته ډاکترانو راته وويل چې خور مې بايد عمليات شي. ما ورته وويل خو عمليات يې کړی نو ګورئ ورته څله؟ ډاکتر وويل دا عمليات دومره اسان نه دي، ما ورته وويل ولې هغه څنګه زه پونه شوم ؟ تاسو راته امر وکړئ چې زه هماغه شان وکړم ، ډاکټر اول..... بياترې دخبرو ځای سلګيو ونيوه ،بيايې زياته کړه زما خېرنو جامو او شلېدلو څپلکو ته وکتل او بيا يې را ته وويل چې پدې باندې ډېر مصرف کېږي،ما ورته وويل څومره مصرف پرې کېږي؟
ډاکټر غلی شو ،خو زه بيا پرې ورد مخه شوم وواېه څو روپۍ پرې مصرف کېږي؟
هغه وويل:څلوېښت زره افغانۍ!!
څ ،څلوېښت زره افغانۍ !؟
هو همدوره

ډاکټرډا هم وویل: که په درې ورځو کې یې عملیات وشو بچ کېږي کنه ژوند یې په خطر کې دی، زما سر راباندې وګرځېده په سترګو مې تیاره راغله د پوال ته کېناستم
او خدایه اوس به څه کوم ،ژر مې فکر پرځای کړ ومې ویل چې له دې نه هېڅ نه جوړېږي باید یو څه وکړم ، چې د خور ژوند مې وژغورم، بیا مې وویل نو اخر د اخلو ښت زره افغانۍ به ما ته څوک راکړي، خیر خدای مهربانه دی ،و لاړ به شم او له نېک نه به مې یې وغواړم بیا به یې په تنخوا کې ورکوم.
ژر له روغتون نه ووتم ټکسي مې ونیوه،ولاړم په هغه کور کې مې چې کار کاوه ورغلم او خپل نېک ته مې خپله ستونزه چې پکې راګېروم بیان کړه،او بیا مې ترې د مرستې غوښتنه وکړه، چې پیسې راکړه بیا به یې درته په تنخوا کې مجرا کوم.
هغه د مسخرو پشان راباندې وخاندل ،په ډیکه یې ووهلم ،ویې ویل یواځې ته دومره هوښیار یې او که بل وږور هم لري؟ستا ټول درې زره افغانۍ معاش دی او ته له مانه په یوه ځل څلو ښت زره افغانۍ غواړې، ته اول هغه شپږ زره افغانۍ راکړه چې تېره میاشت دې د پلار د ناروغۍ په بهانه رانه اخستې وې.
ما ورته ویل هیله کوم له ما سره مرسته وکړه کنه زما خور به مړه شي ،ه ،ه ،ه هلک ښه په تېزه تېزه وژل بیا یې وویل: هغه ډېر په بې تفاوتۍ سره راته وویل: خو مړه دې شي کنه نو زما یې پرې څه.

همداسې نهیلی روان شوم. څو نورو دوستانو ته لاړم خو هېڅ ماته لاس را نکړاو دې ژورې کندې ته له پرېوتو یې نجات رانکړ. بېرته تش لاس روغتون ته ولاړم.

خورچې مې ولیدم نوهمدایې راته ویل: لالا ! ما وژغوره، ما وژغوره، زه مړه کېږم ! ! مابه تسلي ورکوله نه خورې په تابه هېڅ هم ونه شي، زه خویم کنه ،خدای پاک به مهربانه شي.

د هغې هغه مجبورې خبرې زما هېڅ نه هېرېږي ،دهغې....اویوځل مې بیا په روغتون پرېښوده.پلار مې هم ناروغ په کور کې پروت و ،بوډۍ مورمې له خور سره په روغتون کې وه.

سبا ته بیا لکه د ملنګ په شان په ډېرو کورونو وګرځېدم خو هېڅ څوک داسې پیدا نه شو چې زما د سوال په کچکول کې یو څه خیر واچوي،هرچابه ویل چې ته به بیامورږ ته څه راکړې.

نور نویواځې د خدای پاک له دربار څخه د رحم کولو او خورته مې دغیبي شفا غوښتو نه بغیرمې هېڅ په توان کې نه و ،د روغتون په لور رهي شوم، چې ناڅاپه د لارې په اوږدو کې زېب چې تر لسم ټولګي مورږ دواړه همصنفیان وو، په مخه راغی، زما خو هېڅ پام ورته نه و، خوده راباندې اواز وکړه روزي ! څنګه داسې دغم کاروان په مخه کړی یې؟ خدای دې خیر کړي، کیسه مې ورته وکړه،هغه وویل چې که نور هېڅ نه وي ،نو ولې ته خپل پښتورګی نه ورکوې،د انسان چې یو پښتورګی روغ وي هم ژوند کولی شي،دلته بیا افوس

راغی،ما روته وویل: ای کاش، چې زما پښتورګي دواړه روغ وای ، ماخو هم تېرکال دهمدې ،بد مرض اپرېشن وکړ.
زما اوښکې يې راوچې کړې، په ډاډ سره يې راته و ويل :
که سونيا ستاخور ده خوزه دې هم وروريم ، چې ته د خور په خاطر هرڅه تيار يې، نو ايا زه نشم کولای د خور لپاره دومره قرباني وکړم؟ راځه !زه خويمه کنه ،چې ته هېڅ غم ونکړې ، زه ورته خپل پښتورګی ورکوم،له لاسه يې ونيوم ،کش يې کړم، راځه سستي مکوه، چې وخت نلرو.نه پوهېدم چې له ډېرې خوشحالۍ تر روغتون پورې څنګه ورسېدم، کله چې لاړم ، ډاکټر مې پيدا کړ، ورته مې وويل، ډاکټرصاحب،ماخو پيسې پيدانکړې، چې دخور ژوند مې وژغورم، دا ورور مې حاضر دی ،چې هغې ته خپل يو پښتورګی ورکړي، ډاکټر موږ دواړو ته حيران حيران کتل،غوښتل يې څه وايي خوزه پرې ور دمخه شوم، ډاکټر صاحب داسې کېدای شي؟
هو کېدای شي.
زېب ورته وويل: چې امکان لري نو بيا ژر کوه ګوره مه اقدام وکړه، زما ګېډه څېرې کړه او د خور ژوند مې وژغوره.
ډاکټر چې سوچ او فکر په مخه کړی وه وويل راځه راپسې.
ډاکټر مخکې زه او زېب ورپسې شولو ،يوه اتاق ته يې بوتلو چې ټوله شيشه يي وه خوشيشې يې په سپين رنګ سپينې شوې وې، ډاکټر مؤظف شخص ته وويل: ورکړه ده ته د ناروغ جامې، هغه همداسې وکړل، کله چې زېب جامې بدلې کړې د هغه جامې يې ماته

راکړې، نور یې دی په تذکره کې شملاوه،او روان یې کړ، زه هم ورسره روان شوم. داسې یوې کوټې مخې ته چې ددر وازې په سر یې لیکلي وو، Apportion room ودرېدو ،زه پو شوم چې دا عملیات خانه ده ، دلته ماته ډاکټر ویل ته نشې کولای داخل ته ولاړ شې، په دې وخت کې زېب زما په لور مخ راواړاوه، ویې لیدل چې زما په سترګو کې اوښکې دي، را اوچت شو ، په غېږ کې یې ونیوم،کله چې ده زه په غېږ کې ټینګ کړم ، زه سلګیو پسې واخستم، ده راته وویل:
ای لیونیه ! ! ساده کېږه مه، ولاړه شه او سونیاته تسلي ورکړه،چې انشاء الله ډېره ژر به ښه شي، نور یې دی داخل ته دننه کړ، زه د سونیا د اتاق په لور زېږ زېښبلی رهي شوم، هلته مې په دروازه کې ولاړې خاله ګکې ته وویل، مورجانې !دسونیا پیوازې ته خو اواز وکړه، هغې هم اواز وکړ: سونیا !ایا د سونیا پیواز شته؟ !داچې مور مې ډېره بې خوبه شوې وه نو سترګې یې سرې سرې وې چې راووته ، چې ویې لیدم نو ، ویې ویل: زویه هغه دې ډېر یادوي، سونیا تاغواړي، له پیره دارې نه مې اجازه واخسته ، داخل ته د ننه شوم، خورمې چې نوره له خبرو او کېناستلو وتې وه، په اشاره راته څه وویل، خوزه پرې پو نه شوم ، هغې زما نه دواړه لاسونه چاپېرکړل ، او په سلګیو بې پیل وکړ، زما هم ژړا نه ټینګېده،خو د نورو ښځو له شرمه مې هېڅ په تېزه نه شوژړلای، دې ته مې تسکین ورکړ،ورته مې وویل: وګوره دادی ، زېب تاته خپل پښتورګی درکوي، ته به ببرته روغه

شي، په تاهېڅ هم نه کېږي، خو دالکه چې له خپل ژوند او مرګ نه خبره وي، په ماته ګوډه ژبه يې راته د زېب له عمليات نه د بچ کولو وويل، خو ما ورسره ونه منله، هغې به اول خپل ځان ته لاس ونيوه بيا به يې سترګې پټې کړې، خو زه پرې پوهېدم چې وايي ، زه نه پاتې کېږم او هغه مه پرېږده چې خپل ځان نيمګړی کړي، او پرمايې همداسې حملې کولې، چې هغه مه پرېږده، نور يې زما په زنګون خپل سر کېښود ، لکه د اجل پرښته چې لا د مخه په ورسۍ کې ناسته وي ، او د همدې شېبې انتظار کوي، چې زه يو ځل له سونيا سره وګورم او نور يې رانه واخلي، هغې زما په زنګانه سلګۍ پيل کړې، چې ډاکټر پښتورګی په لاس اتاق ته راداخل شو، خو داد سونيا اخري شېبې وې ،نور يې سر زما له زنګون نه پرچپرکټ پرېوت، زماله خولې يوه چيغه ووته ،نور په ځان نه يمه پوه شوی، کله چې په هوښ راغلم نو زه او زېب څنګ په څنګ چپرکټونو کې پراته وو ، زېب ته سيريم چالان وو او پرما چې حمله راغلې وه نو همداسې پروت وم ، زېب لا هماغه شان بې هوښه وه، چې ما خېز کړل او سونيا په طرف مې وځغاستل خو اوس هغه چپرکټ چې هغه پرې پرته وه خالي و.

I Love you

سپلاب اوس په ملي اردوکې دتورن رتبې ته رسېدلی و ، له خپلې وظيفې سره يې بې کچې مينه درلوده هغه ډېرزړور اوباهمته ځوان وو ،زده کړې يې تردولسم ټولګي پورې کړې وې.

نوپلار اومور يې غوښتل چې دسپلاب په غاړه دواده امېل ووينې يوه ورځ يې کښېناوه او ورته يې په نيمه نيمه کې ياده کړه چې زويه هرکور دماشومانو په شورماشور ښه ښکاري.

دخدای فضل دی ته هم ځوان شوی يې اوخوردې هم پېغله ده هغه متل دی وايي چې: خورلور پېغله شوه نوبيا يې په کور کې ساتل پکارندي ،سپلاب دخجالت په فضا کې ورغبرګه کړه ،مورې ستا اودپلار مې چې ښنګه خوښه وي هماغسې وکړئ.

مور يې د سپلاب درضايت خبره پلارته وکړه هغه ورته وويل ګوره دسپلاب مورې !په دې کې دهلک خوښه او انتخاب ضروردی دخدای فضل دی زما دوه ورېرې په کور کې پېغلې دې، يوه ستاخورزه پېغله ده او زه داباورلرم چې نه صادق ماته نه وايي اونه مجيد ،خوداداوسنۍ زمانې هلکان دې هسې نه بل څوک يې خوښه وي ؛مور يې هم ورسره ومنله بېګاته چې سپلاب کورته راغی

موريي ورته د پلار خبره ياده کړه خو هغه ورته وويل تاسو ته يوځل ماوويل چې ته او پلار مې پوه شه او کار مو ،مګر موريي بيا پرې ټينګار وکړ ،چې که څوک د ي خوښه وي نو راته يې ښايه سپلاب پوه شوه چې موريي نه پرېږدي بالاخره له مشورو وروسته يې شازيه چې د خاله لور يې وه په ګوته کړه شازيه ډېره د ساده فکر خاوندا غلې اوبې کبره نجلۍ وه.

د سپلاب پلار او مور د شازيې دوی کورته ورغلل او د هغې پلار ته يې د ښېښنې خبره ياده کړه صادق چې ډېر هوښيار او په دوستۍ مئين سړی وه او د خپلې لور لپاره يې سپلاب يو مناسب هلک وګاڼه نو بې له سوچ او فکر کولو يې بسم الله کړه او د ستمال يې ورکړ دواړو خواو يو بل ته مبارکۍ وويلې او خولې يې خوږې کړې ، په ډېره کمه موده کې د سپلاب او شازيې واده وشوه.

له واده نه نژدې مياشت وروسته سپلاب له کابل نه بل ولايت ته تبديل شو. ولاړ او په مياشت کې به يو وار د څو ورځو لپاره کور ته راته خو کله نا کله به يې ټېليفون کاوه کله به چې شازيې ته خسر موبايل ورکړ نو سپلاب به د هغې د ځورولو او غوسه کولو لپاره ويل I love you دې به ورته وخندل ما تا ته څو ځله ويلي دي چې ما ته دا د کافرو خبرې مکوه خو ته يې چې نه منع کېږې !.

او په خندا به يې خدای پاماني وکړه ،شازيه به له ځانسره مسکه مسکه کېده او ويل به يې چې دا به لا څه مانالري چې دی يې راته هر وخت وايې او خاندي ،ډېر وخت تېر شو خدای (ج) د سپلاب د مور او

پلار سوال قبول کړاو سېلاب ته يې يو زوی ورکړ ماشوم لا دڅو میاشتو وو چې(نیااونیکه) یې په خندا اولوبو بلد کړیوه،سېلاب به هم خپل زوی پسې ډېر خفه کېده دومره نازبه یې ورکاوه چې دهغه يوه اوښکه به يې په ډېر قیمت هم نه پرېښوده چې تویه شي .
داخل سېلاب له ډېر ځنډ وروسته کورته زنګ وواهه له ټولو سره یې خبرې وکړې هغه هر وخت له شازیې سره تر ټولو وروسته خبرې کولې کله چې شازیې ټېلیفون واخیست ،له سلام او پوښتنې وروسته یې ورته وویل کورته کله راځې ؟داوار خودې ډېر زیات وخت وشوشهزاد درپسې ډېر زیات پرېشانه شویده ،شهزاد خوهسې بهانه وه په اصل کې خو...... ،سېلاب ورته وویل درځم خو په يو شرط چې ته به راته وایې I love you شازیه په خندا شوه داځه خبره ده چې ته پرې دومره مئین یې او دومره ورته خوشحالېږې.؟ ماخو یو وار پرې یوه کړه اوکنه والله که دادانګرېزانو خبر راباندې وکړې.
یوه ورځ وروسته په هغه ځای کې چې سېلاب وظیفه لرله ډېرشدید جنګ ونښته ډېر دملي اردوعسکراو مخالفین پکې مړه اوټپیان شول ،جنګ دشپې ترناوخته پورې دوام وکړ سېلاب له خپلو نوروسربازانو سره په مېړانه دجنګ په میدان کې جنګېده دملا اذان وخت و چې سېلاب دیو دښمن دګولۍ ښکارشواوډېر سخت ټپي شو ،مړي اوټپیان دجنګ له میدان څخه وبستل کېدل اوروغتونونوته رسول کېدل ، دسېلاب چې ټپونه ډېرژورول دکابل

دامنیت شفاخانې ته په طیاره کې راوړل شو ،سهار اته بجې وې د سېلاب پلارچې لمسی یې په غېږ اودحوېلۍ په سوفه ولاړوه فکر وړی و ، چې دربنجرد ټایرونو اواز یې دفکر لړۍ وشلوله اوغږ یې کړ هغه دی لکه چې سېلاب راغی !مورا وخوریې ددروازې په لور منډې کړې شازیه چې شرمېده په خپل ځای کې کراره ناسته وه اوغلې غلې خندېده ، چې په دې وخت کې دکورپه لوریو عسکرچې مخابره یې په لاس کې وه راروان شو ،د سېلاب پلار چې خپل زوی یې تر سترګونشو نو ورووته اود سترې مشي په وخت کې عسکر ورته په غوږ کې د سېلاب دټپي کېدو او روغتون ته دراوړلو وویل اوپو یې کړ چې په کور کې څه ونه وایي،له همدې سره بې واکه شوه او لمسی یې له غېږې په خاوروکې ولوېده، خوراومورېې بېرته دکور حوېلۍ ته رامنډې کړې اودشازیې په غاړه کې لاسونه واچول ، لکه چې خاورې مو په سرشوې ، ددوی په کړیکو نورهمسایه ګان هم راټول شول ،خوعسکر وویل: ګوره کاکا موږ چې څومره ژر روغتون ته ورسېږو خه به وي ،دسېلاب پلارله پولیسو سره په موټر کې کېناست اوموټر روان شو؛ شازیه اوخاله(خواښې)یې ورپسې لوڅ سرونه اوبیلې پښې پیاده منډې کړې کله چې روغتون ته ورسېدل او په سېلاب یې نظرولګېده چې وچې شونډې،ژېړرنګ ،اوپه وینولېت پېت پر چپرکټ پروت دی شازیه یې په سینه ړنګه بنګه ورپرېوته له هغه سره نور دخبرو وس اوتوان نه وه ګوتې یې د شازیې په وېښتانو کې ننوېستې ،سترګې یې په

سترګوکې ورو تهومبلي او په ډېر کوشش يې همدومره وويل I love
I. I اوله يوې غټې سلګۍ سره يې سترګې پټې شوې
له همدې سره دشازيې له خولې يوه بېدربغه چيغه ووته
I love youuuuuuuu .I love youuuu.

بې موره

په ببړه روان و ،غوښتل يې ژر ځان کورته ورسوي ،چې په رڼا کې خپله مېرمن روغتون ته يوسي، ځکه چې کلی يې ډېر لرې او سړک يې خامه وه د مازيګر له لمر پرېوتو وروسته به موټر نه پيدا کېده. تمځای ته په رسېدو سره وروستی موټر له اډې څخه ووت ده چې وليدل پر موټر سورلۍ لکه د شاتو په ګبين چې مچۍ نښتې وي داسې نښتي وو، نو ناهيلی شوه ، اقتصادي هم ډېر ضعيفه وه ، جېب يې هم دا مشوره نه ورکوله چې دربس موټر دې ونيسي او کلي ته ځان ورسوي ،نن په دفترکې نوکري و نو بايد چې تر ماښام اوو بجو پورې په دنده پاتې شوی وای ،خولايې وخت نه وه پوره چې له کورنه ورته زنګ راغی او دښځې د ناروغۍ يې ورته وويل،وارخطا شوه په جېب يې ګوتې ووهلې ايله پکې ۱۲۰ افغانۍ وې ،بله لارنه وه،نو له يوه همکار نه يې دولس سوه افغانی قرض واخستې اوهيله يې ترې وکړه چې ترڅاکلي وخته پورې دده پرځای

کار وکړي، له دفتر څخه ووت هغه ته يې وويل که سبا رانغلم نو ګوره
چې پام دې وي اورئيس صاحب ته زما دمشکل ووايې ،زه به هم
ورته زنګ ووهم.له خفګان نه يې رنګ تک تور و اوښت له ځان سره
يې کړل ،رېبل ښه اوس څنګه وکړم که پدې روپيو موټر نيسم او کلي
ته ځان رسوم نو بيا به مې مېرمن روغتون ته په څه شي راولم ،په کلي
کې خو هم کوم روغتون نشته ،نو مجبوريم چې ښار ته يې راولم.
له بلې خوا پرلپسې زنګونو هم پرېکړې کولو لپاره وخت نه ورکاوه،
حيران ولاړ وه نور نو د ماښام تيارو هم خپل څادر پر ځمکه غوړول
پيل کړل.ناګهانه لکه دليوني پشان روان شو ،له ځانسره غورېده
او د سرک توره ليکه يې ونيوله ،بس ځم په پښو باندې ځم ! اوس
خوراسره ټکسي هم نه ځي ،ډرېوران هم وېرېږي چې کوم ځای کې
يې غله ونه شکوي ، خير راځه خدای لوی دی،خپله لاره يې لنډوله
،چې بيايې دبغل په جېب کې مبايل په لړزه شوه ، ژر يې داوکې بټنې
ته زورکړ، دادی اوس در....نور مبايل دچارج دختمېدو ټالی ووهله
،او بند شوه.مبايل يې په جېب کې ورخطا کړ او په قهريې وويل: ته
بدبخته هم بايد په همدې وخت کې بند شوی وای؟
نور نو دامکان ټولې لارې ورته بندې شوې بغير له دې چې له خپل
همت څخه کار واخلي هېڅ ممکنه لار نه وه، له نيم ساعت ،څلو ښنت

دقيقو مزل وروسته ددوی دولسوالی پرلور ببل شوي خام سړک ته ورسېد په خامه سړک يې دڅپليو ځنبهار خاته پرمخ روان وو ،په تياره کې دنه ليدو له امله يې څو ځله دپښو دګوتونوکان له تيږوسره وجنګېدل ،خوبياهم ده په درد اوسوخت کې خپل مزل ته ادامه ورکوله ، اندېښنې اخستی وه ،خدای ته يې سوالونه کول چې پرښځې يې ورحم وکړي ، هغه پرده ډېره ګرانه وه ،ولې چې يوخوډېره ښايسته وه ،دهمزولو په ښځوکې به هرچا دباوردښځې صفت کاوه ، اوبل داچې ډېر دبې وسۍ په شپو او ورځو کې يې کړېوه ،دژوندډېرې سختې شپې اوورځې يې ورسره تېرې کړې وې ،اوتېرولې يې،بله ترټولو مهمه خبره داوه چې پوره لس کاله يې اولاد نه کېده نو دالومړی ځل و ،چې باور پلارکېده ، اودې ماشوم ته په کورکې ټول لوی اوواړه ډېرهوسېدل ،اوخپل ډېرامېدونه يې ورپورې تړلي وو ،په لاره کې به کله کله دخوشحالۍ نه په خندا هم شو ، يووخت يې شاته وکتل ،ګوري چې دموټررڼايي ترسترګوشوه،چې دده په لور راروان دی،بيايې خدای پاک ته په عذرونو پيل وکړ ،چې کاشکې دموټروان رابانديې زړه وسوځېږي ،اوله ځانسره مې پورته کړي، موټرورته رانژدې شوه ،دی هم ورته دسړک په منځ کې ودرېده او داسې حرکات يې ورته پيل کړل ، لکه

سوال اوزاری چې ورته کوي ،اوموټروان پرخپلې مجبوری وپوهوي،اوله ځانسره يې پورته کړي ،موټرورته ودرېده ، ژر دډرېور طرف ته ورپه منډه شو ،استاده چېرته ځئ؟ میاګانوته ددوی کلی دمیاګانوله کلي نه دوه کلي وړاندې وه ،ویل یې چې زه خو ترهغې ځایه چې ورسم ،بیاخولاره ډېره لنډېږي ،نوبې له دې چې اجازه واخلي په مخکې سیټ ورننوته ،اوډرېورته یې مخ کړ استاده ځه لخیره.موټرحرکت وکړ، په شاته سیټ کې دوه نور کسان هم ناست وو، یوه له ده څخه پوښتنه وکړه ،وروره څنګه پدې ناوخته کې پیاده روان یې خیریت خوبه وي ؟ده ورته وویل هوخیریت دی هسې ناوخته شوه راباندې په ښارکې په یوه شخصی دفترکې دنده لرم، په خبروخبروکې یې ډېرمزل وکړ، نور نو دمیاګانوترکلي پورې دوه کیلو متره لاره پاتې وه چې ،دوروسته سیټ نه یې تمانچه پرسر کېښودل شوه او د ونه ښورېږي اواز یې واورېده، موټرځای پرځای ودرېده ، دوروستي سیټ دوهم نفرراکوز شو راغی، دی یې له مټ نه ونیوه له موټرنه یې ښکته کړ اودجېبونو په پلټلو یې پیل وکړ،ده چې هرڅومره زاری اوفریادونه وکړل ، داچې هغوی یې یوائې اواز وانه ورېده بلکې،څوپرلپسي سوکان اولغتې یې هم وواهه ،ګنکړېه ،خدای د ې ددې دفتر ببخ وباسي چې ته پکې کارکوې ،ایله همدا

دیارلس سوه اوشل روپکی؟ ! څه ورک شه احمقه، پیسې او موبایل
یې ترې واخستل ،دتللو په وخت کې یې بیا په خوله یو کلک سوک
ورکړاو ترې روان شول دی دخولې او بدن په درد اخته شو خوله یې
له سرو وینو ډکه وه خو بیا یې هم خپل کوښښ جاري ساته ، نور نو په
کلیو اوبانډوکې یوه وېروونکې خاموشي خوره وه. ټول خلک
دخوب نړۍ ته تللي وو ، له شل پنځه ویشت دقیقو مزل وروسته
دخپلې کوڅې په لور وګرځېده ، کور یې دکوڅې په اخر کې و ،داچې
شپه ډېره تیاره شوې وه او اواز هم ډېرلېرې تلو، نو دچیغو او ساندو
اوازونه یې تر غوږوشول، غږي یې سست شول ، پښو یې کار
پرېښود ، په زړه کې ورتېره شوه لکه چې له ښځې نه خلاص شوم !
داسې شو لکه هېڅ ساه چې پکې نه وي، ځان یې په کش کولو کش
کولو ،دخپل کور تر دروازې پورې ورساوه ، ددروازې له ټېل
وهلو سره پرېوت ، په کور کې چا ددروازې کړپ واورېده څوکسانو
یې پر لور راوځغاستل ، باور چې له خولې اوپزې یې وینې روانې
وې او سپین کالي یې تک سره اوښتي وو ، بېهوښه پروت وه ،ژر یې
له انګړ څخه کټ راووړ ،پورته یې کړ ، اوبه یې پرې وپاشلې ، په
کور کې خلک ډېر را ټول شوي وو ، څوک له قدري نه راتاو وو
او څوک له باور نه ، یو قیامت جوړ شوی، لږشیبه وروسته باور

سترګې ورپولې ،په هوښ راغی ګوري چې حوېلۍ له خلکو ډکه ده،
خیزیې وکړ ، څه چل شوی دی ؟! چې په دې وخت کې یې مور ورته
په غبرګې کوچنی ماشوم واچاوه او چیغه یې کړه دادی ستا اودهغې
د واده نښه!

رضاعي خور

کورموپه پاکستان کې وه، یوه ورځ کورته روان اوم چې په لاره کې مې وراره له لاسه ونیوم، له لارې نه یې ګوښه کړم ما ورته وویل شېرازه ته !دلته څه کوې ؟زه چې ځو کورته، شېرازلږغلی شوله تا سره مې یو څه کارو ، ښه وایه څه کاردې و؟

دو مرضروري خبره هم نه ده، پوه شوم چې د شېرازه په زړه کې یو څه شته خو دویلو جرئت یې نکوي، له لاسه مې ونیو لیونیه وایه کنه ولې غلی یې؟ مه شرمېږه هرڅه چې وي ښه ډاډه یې وایه چې څه دې ویل؟ شېرازیو مسکاوکړه نه داسې څه نه شته !ښه نو بیا څه چل شوی ده؟

هلک دخولې مزي وشکول :یاره کاکا زه خویې بلکول لیونی کړی یم، وایم هسې دانسان په جامه کې حوره ده، بس ،سترګې ،وروځې ،بانه اوغونډه زنه خویي په زړګرجوړکړي دي دقران کریم حافظ هم ده اوس وپوهېدم چې ولې نه نظره کېږي ،والکه (هلکه)دادچین ماچین خاپېرۍ ځوک ده چې ته یې دومرشیدا شوی

وایم کاکا دهېښ ډول خوبۍ کمی پکې نه شته. ښه نو اوس دې دا دجنت حوره رامعرفي کوې اوکنه زما خودې ورته تلوسه کړه، ژرېې

راته وايه، شېرازيوځل بيا ستونی تازه کړ ژبه يې په شونډو تېره کړه لاس يې اوږود کړ هغه ژېړه دروازه ويني چې د ترپال پرده ورته پرته ده ؟ هو د قدوس خان کوردی ښه ښه نالايقه (زردانه) يادوې هو هغه خورښتيا هم ډېره ښايسته اولايقه نجلۍ ده الله دې پرده وساتي
شيرازځانته ګوته ونيوه، يو وار دې يې خدای زما کړي بيابه ته ګورې چې زه يې څنګه ساتم وايم لاس به يې په لمده کاسه رانه ونه لګېږي خانه ساما نه به ورته نيسم !دی لاد هغې د ښکلا په ستاينو بوخت ووچې ماته دزردانې او شېرازوړکتوب رایاد شو په رښتيا هم له يوبل سره يې ډېرمينه درلوده او همېش به يې يوځای لوبې کولې، خوداچې دوی سره په وړکوالي کې بيل شوي و ،اوس شېرازهغه نه پېژندله چې زردانه ده، ماورته وويل ،وراره ! څنګه زړه دې نه دی چې بيګاته دې زه او پلار د قدوس خان مېلمانه شو؟ او زردانه ترې ستالپاره وغواړو !
ـ نوزه دلته په تاپسې د څه لپاره راغلی يم، په خندا شو لکه چې ته مې ډېرخوښېږې وايم چې زړه مې درنه توردې ،په برېتوکې يې راته وخندل او غبږه يې رانه تاوه کړه، ښه راځه چې اوس ځوکورته هرڅه به خدای سم کړي، دواړه زموږ کورته ولاړو دچای څښلو څخه وروسته شېرازپورته شو ، ښه نواوس زه ځم اوبېګاته به دې په تمه يم ته به مې د پلار جان سره دا خبره حتماً يادوې.
ـ وايم يادول څه کوې همدا نن شپه به ورځو ،په کړس کړس يې وخندل دخدای پا مان ستا په تمه ! بېګاته يې زه کورته ورغلم سره

کښېناستو شېرازلکه دبربړکۍ په شان تاوېده چای يې راوړ ، والکه ماخوچای څښلی و ، داهغه چای نه ده چې تاڅښلی ده دابېل چای ده پياله يې ډکه کړه اوغلی کښېناست، مايې دپلارسره خبره ياده کړه هغه راته وويل چې تراوسه خوشېرازماته هېڅ هم نه دي ويلي ،اونه هم مورې په دې خبره کوم فکر کړی دی.

ماورته وويل لالا ! ماته خويې ويلي دي کنه ،که ستازوی دی، خوزما هم وراره دی.

ـ هوداسې خوده، نوزه خوبه ستا وربنداری سره مشوره وکړم کنه، وايم وربندار مې زمادخبرو نشي اوښتی ،څه چې ځوو ،رانبغ شو ، والکه غفاره ګوره په هروخت عجله مکوه ،وايم راڅه چې نن دستمال رانه وړم، هېڅ امکان نلري، دواړه له کوره راووتو اود قدوس خان کره ولاړو هلته چې ورسېدو قدوس خان موپه خوراورينه ټنډه هرکلی وکړ اوحيران و چې په دې دخت کې موڅنګه ورپيښنه وکړه ناستوو مامې لالا ته اشاره وکړه هغه هم تکنی شو قدوس خان ته يې مخ وروااړوه چې مونږ دلته ديو خبرې لپاره راغلي يوه خوهېڅ جرئت نه شم کولی چې درته يې ووايم قدوس خان ډېر ښه سړی وو ،ويې وويل چې دومره دې راباندې باورنه درلود نوبيا په تورشپه راتلي دڅه لپاره ساده سړيه داسې فکروکړه چې يواځې ناست يې اوله ځان سره خبرې کوې هرڅه چې وي، لالا مې په بنده بنده ژبه ويل مورږ راغلي يوچې تاسوته دښيښنې لاس درکړو او

دادوستي ومونوره هم ټینګه شي، قدوس خان په خپل ښوی سرلاس راکش کړه
یوشیبه غلی شو ،دیوې شیبې لپاره چوپتیا خوره شوه داسې لکه هېڅوک چې په کوټه کې نه وي خوددې خاموشۍ لړۍ ډېره ژر وشلېده قدوس خان غاړه اوږده کړه ،ویې ویل سمه ده موږ به مصلحت وکړو، بیابه تاسې ته احوال درکړو ،ماغوښتل چې یوڅه وو ایم خولا لامې راته اشاره وکړه اوغلی شوم.
ـښه نوموږبه بله ورځ بیا راشو اوس دخدای په امان، هغه ویل پاتې شئ شپه له موږسره تېره کړئ سباته به ولاړشي ، نه موږدرنه ځوچې کورکې به ټول انتظارباسي ،دخدای په امان ،بله شپه بیا ورغلو ،خو داخل مو وربند ار هم له ځانسره بوتلله، خبرموسره یاده کړه هغه وویل ماته شېراز معلوم دی چې ډېرښه هلک دی تعلیم یافته هم دی اوالله دې نورهم ورته نېک وښیي، موږپه دې ښېښۍ خوښ یو، یودم مې ترې لاسونه تاوه کړه مبارک موشه ! !دشیرینۍ دقاب څخه مې څوداني چاکلېټ اونقل راوا خستل واخلئ،واخلئ خولې موخوږې کړئ، قدوس خپل زوی ته اوازکړو زو یه ورشه اودستمال راوړه هغه دې هم خیریوسي بس په یوترپ کې یې په غوري کې اېښی دستمال راوراساوه وماته یې ونیوه ما هم ترې واخست، اولالا ته مې وکتل اودتلواشاره مې ورته وکړه، هغه راته ویل دومرتلوارمکوه غفاره لږساړه خوره، کله چې دباندې راووتو ماویل که ستاسواجازه وي زه به یوڅودتمانچې ډزې وکړم ،قدوس

خان مخ راواړوه دادخوښۍ کاردی هېڅ پروانه کوي زه کوم اعترض نه لرم، له کوربهرمو ډزې پیل کړې ما تیار له ځان سره یوڅو داني دلسس ورو پېـﻯوال پټاس هم اخستي وو، دا ټول مې لکه دماشومانو والوزول، اوکورته ورسېدو هغوی ټول په انتظار کې ناست وو ،داموڅو مره ناوخته کړه مورېخو مو له انتظاره مړه کړو څه موو کړل؟

ما وغوښتل چې شیرازیوڅه وځوروم ،ځان مې لږ شان پرېشانه کړ اودکښېنا ستلو سره مې یوسوړ اوصوېلي وویست ،تکیه مې ووهله دشېرازرنګ پک والوته ،ټولو ماته کتل اودځواب لپاره یې شېبې شمارلې چې په دې وخت کې لالامې پخ وهل اوچیغه یې کړه مبارک موشه اودستمال یې دټولو په مخ کې وغورځاوه ،مبارک،مبارک، مبارک په یواوازشروع شول، شېرازله ډېرې خوشحالۍ څخه له سترګو اوښکې راتوې شوې، اوماته په غاړه کې راپرېوت ،وایم غفارکاکا زنداباد، شُغلې پرې ورخېز کړل ای بې شرمه !ژنداباددخولې پېښې یې ورته لکه دیوې ماشومې پشان وکړې، مور یې شېرازپه تندي ښکل کړه هغه یې هم لاسونه ورښکول کړل، ماهم ټولوته مبارکي ویله اواجازه مې ترې راواخستله، دخپل کورپه لورروان شوم، د دوه درې میاشتو په تېرېدو سره واده تیار شوه، دکلي په کوڅوکې سره، اوشنه ټکري ښکاره شو چې دواده کورته له هرې خوا پېغلې، زلمیان اوزړې روانې وې ،دواده لومړۍ(دنکریزو) شپه ښه په درزاودروزکې تېره شوه دکورله دننه

ځخه د پېغلو په لاسونو د دریاګانو او چمو او ازونه او رېدل کېدل او د باندې د غټو دوه سره ډولونو اوازونه او د ځوانانو اتڼونه او د پښو دربا او رېدل کېده، سباچې د ډوډۍ مراسم ختم شو او مېلمانه خلاص شول ،نو د تخت شانې وخت شو ټولو مېلمنو او د هلک خوېندو وروڼو او خپلوانو ټولو رنګینې جامې اوغوستې وې شاه اوناوې یوځای و درول شول او یو بل ته یې په ګوتو کې ګوتمې ورکولې(چېله بدلي) چې په دې وخت کې ناڅاپه یوې زړې بوډۍ غږ وکړل:صبر وکړی ! !
ټول حیران شول ددې په لوري ستر ګو شېبلۍ ورمخامخ کړې ، دا راغلله او د دې ټولو ښځو له منځه دناوې او شاه ترخوا ودربده.

ویې ویل: زه نن یو خبر کووم ددې په خاطرچې په اخرت کې مې غاړه بنده نه وي هغه دا چې ما دې دواړو ته په ماشوم توب کې شیدې ورکړې ! دې او دواړوزما تیونه رودلي دي،د شبراز رنګ والوته بې واکه، شوه له لاس یې ګو تمه په پرمځمکه پربوته، خپله هم په کټ کې راچپه شو او واده ته راغلي خلک پرې راټول شول

بدنصيبه

ماذديګر دفتر نه له روخصتېدو وروسته دکور په لور روان وم زمونږ کلی له ښارڅخه ښايسته لېرې دی، له موټر څخه کوز شوم او دکور په لور رهي شوم کوڅې ته په رسېدوسره سم ګورم چې دخدای (ج) بخښلي سرور اکا لور زېبا په چيغو اوکړيکود کور له دروازې څخه کوڅې ته راپرېوته اوپه سپېروخاوروکې يې ځان له ډاګه ډاګه واهه له کور څخه هم دساندو اوژړاګانو اوازونه اورېدل کېدل، حيران شوم له ځان سره مې وويل خدای دې خير کړي دسروراکا ښځه ببو لاله ترور خوبه نه وي مړه شوي ځکه چې هغه په دې ورځو کې ډېره سخته ناروغه وه ،زېبا مې له لاسه راونيوله اوله خاورونه مې پورته کړه ترې ومې پوښتل څه چل شويدی خوزېباته سلګيو وار ورنکړ چې زماد پوښتنې ځواب راکړي ؛په دې وخت کې دکورله انګړ نه دحميد دمور اواز چې له ژړا سره بدرګه کېده وويل حميده زويه مور دې درنه ځارشه کاشکې چې ستا پر ځای زه بدنصيبه خدای اخستې وای ميندې يې ورته زما پشان بورې شه بچيان يې ورته يتيمان شه او .... نورې خبرې په ژړاکې ورکې شوې زما زړه په درزېداشو ويل

مې څه ! ! حمید مړدی ؟ نه داسې نشي کېدای ! نورنوبېواکه شوم
دېوال ته تکیه شوم خدایه حمید خوله چاسره دښمني هم نه لرله هغه
خوکوچنی وو...په همدې سوچونو کې ډوب ووم چې په کوڅه کې
دموټر رڼا راښکاره شوه له رڼاسره سم دامبولانس هارنګ په کوڅه
کې لکه دطوفان پشان یوه انګازه وکړه او بې له ځنډه دحمید دوی
ددروازې مخې ته ودرېده خلکو کټ راوړ او دامبولانس وروستۍ
دروازه خلاصه شوه دوه نفره موټر ته وروختو ګورم چې حمید
خوارکی په سرو وینو کې لژندپروت ده له لاس اوپښونه مې دمه
وخته په ډېر مشکل سره مې له نورونفروسره جنازه له موټر څخه
راکوزه کړه دکټ د اچولو په وخت کې زما لا س دحمید په ملا کې
داسې ننوت لکه په یو ه کخوره کې چې لاس ورښکته کړې داهغه
ځای ووچې پرچه پرې لګېدلې وه جنا زه مو کورته ننوبسته کټ په
ښځو کې ورک شو ، زېبا خوارې بې سده شوه خوښځو به پرې اوبه
واچولې هغې دخپلې مور په غاړه کې لاس ورواچاوه اوپه چیغو کې
یې ورته وویل((مورجانې اوس به تاته داروخوک راوړي)) دکلي
ځوانان تللي ول هدیرې ته اوقبر تیارشوی وه مړی موشپې ترشپې
خاوروته وسپارله. حمید اوزیبادواړه هغه بد نصیبه خور او ورور
ول چې دوه کاله وړاندې یې پلار سروراکا دسرطان دناروغۍ له
امله مړ شوی وه، اودوی یې دتل لپاره له مینې بې برخې شوي وو
دپلار له مرګ نه وروسته دمور اوخور ساتنه دحمید په غاړه شوه
نومورې په دې وخت کې دلسو کلونووه او دښوونځۍ په دوهم

ټولګي کې يې زده کړې کولې هغه ډېر ذهين،هوښيار اودښو اخلاقو څښتن وو دښوونځي تر ختمک يې ديني زده کړې هم کولې مګر د پلار له وفات سره سم دې هرڅه ته د پای ټکي کېښودل شو، حميد به سهر له کوره وته اوپه بازار کې به يې دکراچۍ پرسر بسکټ ، ژاولې ، اورلګيد اونور شيان پلورل چې په دې تر تيب يې ځانته نفقه برابروله په دې ورځ چې حميد غوښتل مازديګر کورته راشي چې په دې وخت کې په سرک خارجيان تېرېدل چې حميددوی ته نژدې پرې انتحاري حمله وشوه اوزيات شمېر ملکي وګړي پکې شهيدان اوټپيان شول حميد هم په ټپيانو کې و شهيدان اوزخميان شفاخانوته ورسول شوي وو، چې وروسته حميد هم په روغتون کې ساورکړه. اوس نو زېبا سهار له کوره وځي سوال کوي او مور يې په کلي کې دخلکو لوښي او جامې وينځي ،اوپه دې طريقې سره خپلوځانونوته نفقه برابروي.

کورنی وظیفه

تل به يې دنوم په اوربدو ډېر خوښېده او که به بې دچاله خولې دهغې
په اړه کومه خبره واورېده نو دهغه شخص خوله به يې ګړوله تر څويې
په باره کې يوڅه وغږېږي ،هغه پرده ډېره ګرانه وه مګرپرده يې هېڅ
خيال نه راوړه ده به تل هڅه کوله چې په څه بهانه ور سره خبرې
وکړي؛ خوددې موقع وخت يې هم نه ورکاوه ،ځکه چې هغې هم ځان
ته يوڅوک ويلې ،يوه ورځ تصادفي دواړه وخته راغلي وو او په
کلاس کې يوپه بل پسې په څوکيو ناست وو، خو استادلا نه وراغلی
چې په دې وخت کې د تميم دټيليفون زنګ پورته شو کوم ملګري يې
زنګ وواهه ټيليفون يې اوکې کړدخبرو په منځ کې تميم غوښتل
چې له هغه نه د چانمبر واخلي خوپه دې وخت کې له ده سره قلم نه وه،
نوداوخت دته له ولولې سره دخبرو کولولپاره يوطلايي چانس
و،نوبې له سوچ اوفکره يې پرې غږوکړ وبښه دلږ شېبې لپاره دې قلم
راکړه يونمبر پرې ليکم زماسره قلم نشته ،سره له دې چې ولولې ته
غوصه هم ورغلې وه خوبيا يې هم قلم په تېزه ورګذارکړ تميم چې نمبر
وليکه نوقلم يې دمېزپه سر ټکوه دخدای پامانۍ وروسته يې په خپل
جېب کې واچاوه ،کله چې استاد کلاس ته راغی اودرس يې پيل
کړپه شاګردانويې اواز وکړ قلمونه اوکتابچې مودنوټ لپاره اماده

کړی ،ولوله چې قلم يې له تميم سره وه اوبل قلم هم ورسره نه وه حيرانه پاتې شوه چې له تميم څخه خپل قلم په څه ډول واخلي ،تميم هم سرټيټ اچولی و او په دې تمه ناست و چې اوس به ولوله ترې په خپل خوږ او نازک اواز قلم وغواړي او دده هغه ارمان چې له ډېره وخته يې په زړه کې وه پوره به شي ،مګر ولولې ديوبل همصنفي په واسطه ترې د قلم غوښتنه وکړه !! تميم وکتل چې ولولې ترې دراشد په واسطه قلم وغوښت نو ډېر مايوسه شو ،قلم يې ورکړ استاد درس پيل کړ ،د درس په جريان کې استاد د سبا ورځې لپاره شاګردانو ته کورنۍ وظيفه په نښه کړه تميم د شپې په کورکې کورنۍ وظيفه ليکله چې په اخري کرښه کې ترې يو څه اشتباه وشوه دا ورقه يې په همدې ځای پرېښوده او په بله ورقه کې يې کورنۍ وظيفه وليکله ،کتابونه يې ټول کړل هغه اشتباه شوې ورقه يې هم د کتابچې په منځ کې کېښوده ،سبا چې کورس ته لاړ او استاد راغی نوله هرڅه نه مخکې يې کورنۍ وظيفه وغوښته ، ولولې ته ورپه زړه شو چې کورنۍ وظيفه يې هېره کړېده حيرانه وه چې څه به کوي ځکه چې استاد هم ډېر غوصه ناک وه تميم چې ولوله ورخطا او ترهېدلې وليده نو پوه شوه چې کورنۍ وظيفه يې نده ليکلې نو يې سمدستي خپله کورنۍ وظيفه را واخسته او د خپل نوم پر ځای يې د ولولې نوم وليکه ،له استاد نه پټه يې ورقه د ولولې مخې ته وړاندې کړه او خپله يې پرېکړه وکړه چې هغه اشتباه شوې ورقه به ورکوي ،او ويې ويل چې استاد خو يې هسې هم ټکي په ټکي نه ګوري ،ولولې چې ورقه

ولېده نوله ډېره قهره تکه سره شوه خوږرېږي په خپل نوم پام شو چې دبل نوم پر ځای ليکل شوی و حيرانه وه چې څه وکړي ورقه واخلي اوکه داستاد رټلې اوخجالتوونکې خبرې واوري نوله ځان سره يې پرېکړه وکړه چې داستاد له خبر ونه راته دابنه ده چې وايې خلم همغه وه چې تميم ولوله داستاد له خبرونه وژغورله کلاس په اخرکې ولولې له تميم نه مننه وکړه؛ خوتميم ورته وويل چې ماداکار دمننې لپاره نه دی کړی ،خاص ددې لپاره چې استاد تاته دنوروشاګردانو په مخ کې رټلې خبرې ونکړي.
دتميم په دې صميمانه اوله پېرزوينې نه ډکو خبرودولولې په زړه کې دځان لپاره ټول نفرت اوکينه په مينه بدل کړل له دې نه وروسته ولولې له تميم نه دهغې ورځې بخښنه هم وغوښته چې قلم يې ورڅخه دراشد په خوله غوښتی ؤ، تميم چې زړه يې له خوشحالۍ نه ټوپونه وهل په ډېر عادي اندازکې ځواب ورکړ (نوپرا بلم)
له دې نه وروسته به دواړه وخته راتلل اودکلاس تر شروع کېدوپورې به يې د ودکورس شاته په پارک کې په خپلوکې کنورسېشن (محاوره)کوله. کلاس نيمايي ته رسېدلی وچې دتميم دوی کور د څه مشکل له عمله له (قلع فتح الله) څخه کوټې سنګي ته ګډه شو نورنوتميم نشوکولای چې له کوټې سنګي نه شهرنو ته دکورس لپاره هره ورځ راشي اولاړشي نوسبايې ولولې ته وويل زه نورکورس ته نه راځم ! ! څه نه راځې ! !؟ ولوله حيرانه شوه اخرخبره څه ده؟ ده ځواب ورکړزموږکور له د ې ځای نه لاړ اوپه کوټې سنګي

کې موبل کور په کرایه ونیوه نو دا ځای له هغه ځای څخه ډېر لرې ده
او نشم کولای چې روزانه لاړشم او راشم ولوله ډېره خفه شوه ،او له د
ې سره ترې تمیم روان شو ،خپل کورته نژدې یې په یوه کورس کې
داخله وکړه خوکله کله به یې دولولې پوښتنه کوله ،هغه هم اوس
کورس ته نه تلله ډېروخت وشو چې ولولې او تمیم سره ونه لیدل ،یوه
ورځ تمیم کورس ته روان وه وکابلري یې پرانیستې وه لغات یې زده
کول چې په دې وخت کې دلارې په اوږدو کې یوه انجلۍ ورسره
دتېرېدو په وخت کې ولګېده دتمیم له لاسه کتابونه پرځمکه پرېوتل
نجلۍ همغسې دبربړکۍ په شان تیزه روانه وه او هېڅ خیال یې پرې
رانه وړ تمیم له ځانه سره څه وبنګېده او نجلۍ پسې یې وکتل
دنجلۍ لنډو پنجابي جامو ، نري دګولوبند په شان ګوچنی ټکری
او توره اوږده چونټکه چې په ملایې لکه دمارپه شان راځړېده،
دهغه دفکر مارغه له ځانه سره په هوا کړ،کتابونه یې راوټول کړل
او په بېړه ورپسې روان شو خونجلۍ ورڅخه دجیټ په شان والوته ،
سوچونو پسې واخیست چې دابه څوک وي ،دچالوربه وي ،څه کاره
به وي ،چېرته به ځي او....په همدې سوچونو او فکرونو کې کورس ته
ورسېده کورس کې استاد درس وایه تمیم ناست په کلاس کې وه
مګر فکر یې په بل ځای کې و استاد پرې ښوواري اواز وکړ مګر
تمیم لکه چې دنشې ګولۍ اچولې وي هېڅ په ځان نه پوهېده له
رخصتېدو نه وروسته کورته ولاړ فکر یې پرځای نه وه ، سبا ته تمیم له
خپل وخت نه نژدې نیم ساعت مخکې دکورس په لور روان شو خو نن

هغه ورځ نه ،نن د ی له هېڅ قسم پېښې سره مخ نه شو کورس ته ورسېده نبغ کتابتو ن ته یو کتاب یې راواخسته په لوستلو یې پیل وکړ دمطالعې څو دقیقې وروسته تمیم ددروازې اوازو اورېده سریې له کتا ب نه راپورته کړ خو دروازه ببرته پورې شوه څه یې ونه لیدل ،ببرته یې په لوستلو پیل وکړ چې یو وخت یې ساعت ته وکتل نو ددوی کلاس په شروع کېدو وه ژر یې کتاب په خپل ځای کې کېښوده اومنډه یې کړه ددوی کلاس په دوهم منزل کې وه په ډېره چالاکۍ په زینه کې روان وه چې له پاسه پرې یو بل څوک داسې راکوز شولکه بازچې په کوم مارغه باندې له ډېرې جګې فضانه غوټه وکړي تمیم ژر پاس وکتل په دې وخت کې هغه ده ته راورسېدله ددواړو سترګې یو پر بل کې ونښتې هک پک شول.

دهغې له خولې ووتل تمیمه !!ولولې ! !تمیم چې دولولې لنډوجامو ،اوږدو دقد ،توروا وږدوزلفوته وکتل نو پرونۍ صحنه ورته مخې ته ودرېده نوله ځان سره یې وویل چې هغه پرونۍ نجلۍ حتماً ولوله وه، ولولې ته ژر په کتابتون کې ناست هلک ورپه زړه شو چې سریې په کتاب ورټیټ کړی وه پوه شوه چې تمیم وه دواړه لکه دبوتانو په شان یو بل ته مخامخ ودرېدل او له ستګویې اوښکې روانـــــــــــــــــــــــــې شــــــــــــــــــــــــــــوې.

وعده

کله چې زه له دوبۍ نه راغلم نو په کور کې د ټولو مزاج داسې څه بل شانتې وه، د هریوه په څهره کې یو عجیبه شان تغیرښکار کېده، ما به چې هرڅومره وپوښتل چې ایا زموږ په کور کې څوکومه ستونزه نه ده راپیدا شوې؟ ټولو به ویل نه ته اوس دوبۍ نه راغلی یې هلته خو ټول خلک خوشحاله او ساعت تېري دي، نو تا ته دلته هرڅه بل قسم ښکاري ،ددوی په خبره به ما هم وویل چې کېدای شي، همداسې وي،ولې داځل زه له واده نه دوه ما یاشتې وروسته تللی وم او یویونیم کال وروسته راغلم، یوه ورځ سهار وختي لاوده وم چې موبایل مې سرته چیغې پیل کړې،سخت قهر راغی ،ښه ته دې بېکاره ته وګوره داوخت نو دزنګ وهلو دی ، لاس مې تېر کړل دبالښت تر شامې موبایل راپورته کړ، همداسې مې پورته خواته زور وکړ، موبایل مې هغه زموږاوستاسې به اصطلاح کشکي وو ، غوږته مې وړاندې کړ،ترڅومې غږ وربandي کاوه ،چې هغه راباندې را مخکې شو.لالا مبارک شه زه کاکا شوم، اوازد سرورو (زیشان

پیدا شوی وه) ټولورا سره په خورا مینه خبرې وکړې او مبارکۍ به یې هم راکولې، خوزه به شرمېدم دچا مبارکي مې نه اخسته، وخت تېرېده ځومیاشتې وروسته یوه ملګري مې چې په افغانستان کې یې یوه N,G,O جوړه کړېوه، ماته یې وویل چې هلکه راشه همدلته به لماسره په دې کمپنۍ کې اوړې را اوړې بل به کورته هم نږدې یې، ماهم ورسره ومنله نو راغلم خپل هېواد ته همدلته مې په خپل هېوادکې له هماغه ملګري سره په کارونوکې بوخت شوم، له داځل راتګ سره هرڅه بل شان وه، البته یواځې زمونږ په کور کې، خوترټوولو مې مېرمنه ډېره ماښجنه ښکارېده، ما به چې هرڅومره ورته وویل او د دې دخاموشۍ علت به مې وپوښت خو هماغه یو ځواب به یې راته راکاوه او ویل به یې چې ته اوس بهرنی شوی یې او هرڅه درته بل شان ښکاري.له درې څلور ورځو راپد ېخوایې په کړو وړو کې بېخي تغیر راغلی و، دشپې لخوابه هم ډېرناارامه وه، تل به یې له کوچني زیشان سره خبرې کولې، که څه هم هغه خو لا ځومیاشتنی و، په هېڅ هم نه وه خبر، مابه ورته خندل، ویل به مې ونجلۍ داته څه کوي؟ داخوکوچنی ماشوم دی، دی په دې خبرو څه پوهېږي ته پخپله ا رام وکړه؛ ولې چې ته استراحت ته هم ضرورت لري،له کله نه چې زه راغلی وم ما دا ویده ونه لیده، اوتل به یې له همدې کوچني ماشوم سره خبرې اترې کولې، تل به خفه ښکارېده، یواځې به کېناسته او پاڅېده، ما ځوځله ترې پوښتل، چې څه چل شوی دی؟ خوهغې به راته فقط دومره ویل چې هېڅ خبره نشته، زه

عـادي يـم، کومـه دتشـويش خبـره نشـتـه،دې بـه ماتـه ويـل چـې زه خوشـحاله يـم ، او ماتـه څـه مـه وايـه زه لـه هېچانـه ګيلـه او ګـزاره نـه لرم،دايي هم راته ويلي ووه چې کله يـو اځې وي، اوڅوک ورسره نـه وي ، نو هيلـه ده چې ناڅاپي اواز پـرې ونـه کـړم، ولـې چـې وېرېږي، عجيب خويونه به يې کول، زه هم يـو شان تعجب کې وم ،څو ورځـې نورې هم په همدې شان تېرې شوې، يوه ورځ لـه وظيفې نـه پـه وخت راغلم ويل مې چې نن به دا هم له ځانسره واخلم او کوم ځای تـه بـه پـه چکر ولاړشو ، کورتـه چې راغلم خويندو وروڼو ا سره روغبړ وکړ؛ مېرمن مې ترسترګونه شوه ، دکـورنۍ لـه غړيـومې وپوښـتل چـې چېرې ده، هغو وويل چې په خپل اتاق کې ده شميم زما پـه مـور پـلار، خويندو وروڼو هم ډېره ګرانـه وه، ډېرنازونـه بـه يې ورکـول ، پـه کـور کې داسې نه ښکاريده لکه داچې دکـوم بل کورنه دلتـه راغلي وي، ولې چې پلار، مور او ټولي کورنۍ به زما خيـال هـم ډېر زيـات ساتـه نو لـه همدې املـه بـه يې دا هم ډېره خوشـحاله سـاتله او دې مـې هـم دکورنۍ ، زما دخپلو ، خپلوانو او مېلمنو ډېر عـزت او احتـرام کـاوه ،ولاړم اتاق ته دروازه بنده وه خو قلف يا ځنځير نه وه همداسې پورې کـړای شـوې وه.پـه لړزېـدلو لاسـونومې پـه داسـې حـال کـې دروازه ورخلاصـه کـړه ،چې غوږونـومې دزړه درزا بې لـه کـوم مشـکل څخـه محسوسوله، هغه دکوټې په منځ کې يـو اځې ناسته وه، غوښـتل مـې غږ پرې وکړم ،خو جرئت مرسته نه راسره کوله، څوځله مې زړه راغـئ کړ چې نوم ورته واخلم خبرې ورسره وکړم او په دې پلمه يې څنګ تـه

ورشم، خوبیابه مې وویل: نه ولاکه غږ پرې وکړم که وویرېږي نوبیا ؟ هسې هم هغې خو راته ویلي چې په داسې وخت کې باید پرې یو ناڅاپه اواز ونکړم، بیابه مې وویل چې څه وهي خودې نه اونه ادم خوره ده، چې وبه دې خوري، راځه همداسې ورشه ،خوبیابه مې وویل هسې نه چې دا وویرېږي، اوڅه چل پرې ونه شي،خیر خوونه شو ،نور مې نو زړه د زمري کړ، سترګې مې پټې کړې،یوځل مې په ستوني فشار راوړ، چې څه ورته ووایم، خو ستوني هم قسم وکړ، چې اواز به رانه ونه وځي، په دې کرلو ،ربېلوکې نژدې درې څلور دقیقې تېرې شوې، اخر مې ویل هسې نه چې ومې وینې ،بیابه بل ګمان رابانده وکړي، بې اختیاره مې وویل، شمیم ! ! مخ یې راواړاوه ، له سترګویې اوښکې روانې اوتکې سرې وې، مخې ته یې دټوشې پیپرو قاغذي قطۍ ایښې وه اوسمه ډېرې یې جوړه کړېوه، ځان مې زړور کړو خواته یې ورغلم، څه چل شوی دی؟ چې داسې تنها یې دې غوره کړېده، ایا زما له کورنۍ سره دې طبعه نه ده جوړه ، اوکه زما کومې خور یا ورور اویاهم بل چادرته څه ویلي وي خوماته یې ووایه ،زه به یې پو کړم ، له ځایه پاڅېده، لاس یې دسترې مشې په نیت رااوږود کړ، مایې هم لاس ونیو ،اوله ځانسره مې کلک کړ، پرې مې نه ښود اوښکې مې ورپاکې کړې، ورته مې وویل:ګوره شمیم ! ! نن چې هرڅه راته صفا صفا ونه وایې هېڅ امکان نلري، اخر چل څه شوی دی ، چې ته داسې کوې ،ګور داخوستا یوه ورځ نده اونه دې هم یوه اوونۍ ده، له کله نه چې ته دې

کورته راغلې یې ما ستا پرشونډو مسکا ونه لیده بغیر له غم خفګان او پرېشانۍ ایاله ماسره خوشحاله نه یې؟هرڅه چې وي هله ژرکوه ماته یې ووایه، چې نور مې نو حوصله خلاصه شوه او هېڅ صبر نه دی راپاتې ،که په ماکې کومه خبره وي راته یې ووایه، که څه ناروغه یې هم راته یې ووایه اوکه کوم بل مشکل وي هم راته یې ووایه، داکومه داسې خبره ده چې تا دومره ځوروي ورځ په ورځې دې درنګ کې تغیر راځي، سم دګور مړی درنه جوړ شو تاځانته په شیشه کې کتلي دي، نور درنه زه وېرېږم.په مکر جنه لهجه یې راته غلطوونکې خندا وکړه ،په سینه یې راته سوک راکړ غلی شه صنوبره یوخوته لاڅومره په خبروپسې ګرځې، غوښتل یې چې زه داخبره هېره کړم ،نور څه ویل یې پیل کړل ،خوماهم ضد پیل کړاو جدي شوم ورته ، ورته مې وویل چې راته یې ونه وایې بله خبره هېڅ نه اورم، هرڅه چې وي نن به یې راته په همدې ځای کې وایې او هغه هم همدا اوس.کله چې پوهه شوه چې زه نه منع کېږم ترڅو راته خبره ونه کړي، نویې راته وویل چې خبردرته کوم خو یوشرط لرم ، ما ورته وویل هرشرط ته دې تیار یم ، اوس راته خبره وکړه ، هغې وویل مرګ ته هم تیار یې؟څه ! ! ! داته څه ډول خبرې کوې شمیم ! !؟وګوره ووېرېدې کنه؟

نه نه یم وېرېدلی خو ستا خبرې بل شان دي.کله چې بل شان خبرې نشي اوربېدلی نو بیا پوښتنه څله کوې؟خیر وایه ستا د خوشحالۍ لپاره مرګ ته هم تیار یم.و یې ویل نوبیا یوه وعده وکړه، زما زیشان

به خوښ او خندان ساتي.هاهاهاها په کړس کړس مې ورته وخندل، ای هی تالیونی، دې خدای لري.خو بېرته مې فکر سم شو ، کله چې شمیم دزیشان دنوم اخسته یو څه ټکنی، شوه، ژبه یې بنده شوه. ما ورته وویل: زېشان خوښه دی کنه ؟هو نو ما خودرته ویلي ند ي چې هغه ناروغ دی ما ورته وویل چې انشاء الله دا هر څه به همداسې کېږي لکه څرنګه چې تاوویل، ښه نو اوس راته ووایه چې څه شوي دي؟ستونی یې له ژړا نه راډک شو ،سترګې یې پټې شوې، مخ یې سور شو ،ژړایې ایساره نکړای شوه ،د سلګیو سره غبرګ په داسې حال کې چې خوله یې زما په اوږه راخښه کړه وویل زیشان ، خوله یې بنده شوه بیایې هڅه وکړه زیشان، ماوویل: هو زیشان ولې په زیشان څه شوي دي؟ هغه خو هغه دی په خپل ځای کې پروت دی او ویده دی نوبیاولې؟ هلک مې په ویدو را پوره کړ له خوبه مې راویښ کړ. بیایې وویل: زیشان، نور مې ورته زړه راتنګ شوه له ځانه مې لرې وغورځوله ،په ډېر قهر مې پرې چیغه کړه؛ څه چل شوی دی په زیشان؟ !له ژړا سره سم یې له ستوني اواز راووته،کوچنی زیشان یې رانه واخست کلک یې په سینې پورې ونیوه دهغه په مخ یې خوله کېښوده ،ویې ویل دی وینې سرطان لري ! !

مجنون

سهار له ملا آذان نه مخکې به له خوب پاڅېد په يوه اوږده لکړه کې به يې د مرزانو قفسونه راځړولي و، په هر قفس کې به درې يا څلور دانې لکه دبګرام او ګوانتانامو په زندانونو کې چې په يو نيم متر کوټه کې به دوه درې افغان بنديان پراته وه، او د کروندو په لور به روان شو ده دده عمر پوښ و خو فکريې بيا هومره نه و، لمونځ يې د ثواب لپاره هم نه کاوه بس ټوله ورځ به دی و او مرازانو ته تيپچه وهل له سهار نه تر ماښام به يې مرازان نيول که چا به ورته ځان هم مړ کړ او څومره عزر او زارۍ به يې ورته وکړې خو ده په زړه سخت به ورته يو دانه هم نه ورکاوه ،له هېچا څخه به يې په نيولو کې مرسته نه غوښته په خپله به يې نيول او په خپله به يې خوړل او جنګول، نور کار به يې نه و هر ورځ به يې د ميرمني جنګ او دعوی ورسره پورته وې خبرې به يې ورته کولې ځوانيمرګ شې دا مرزان دې ستا په سرماړه شي ، بلا وهلی يې چې څه خواري مزدوري وکړې هغه بې زبانه ښارويو ته خو لږه ګياه (واښه) راوړه بس په تياره يې خوري او ښنې. ټول کارونه به يې مېرمنې کول بازار ته به په سودا پسې تلله،په پټيو کې به يې سري او تخمونه شيندل، ځمکې به يې

خړوبولي ، وايم ټول کارونه به يې کول ،زامن يې واړه و د څه ګټې
وټې نه وو مشران اولادونه يې لونې وې ،تر څو يې چې زامن د څه
خوارۍ مزدورۍ کبدل هرڅه د ((مېرمني)) په غاړه و ، يو وخت
مجنون ماما يو څو روپۍ د همدې مړازانو له لارې لاس ته راوړې
وې جنګي مړازان به يې پلورل او روپۍ به يې ساتلې،ښايسته ډېرې
روپۍ يې جمع کړې وې، خپل ليونی فکريې پکارا چولی و ،چې
راځه په دې روپيو يوه جوړه غوايان (قلبه يان)روانيسه داخپله
ځمکه به پرې جوړه کړې اوله بل طرف نه به د مېرمنې له
ډېرو خبرو څخه خلاص شي ، نوېې همداسې وکړل، يوه جوړه قلبايان
يې راونيول په خپله ځمکه کې يې يوې او منډاووګان کول قلبه يان
يې ډېر شوخ وو او په قلبه هم پوره بلد نه وو ، ډېرې په عذاب کړ يوه
ورځ يې پرې يوه (قلبه)کوله چې يوه غوايي په بل باندې ښکر وار
کړ له مجنون ماما څخه ګنده کړه شوه او دغويي پښه يې ووهله ؛ده
چې دغويي پښه وينې وليده نو خپله غوصه يې قابو نشوای کړای
فوراً يې جيب ته لاس کړ يو کوچنی چاقو چې هغه به پرې منې
،بادرنګ اونورې مېوې خوړلې له جيبه راووېست او په غويي يې
ښه دزړه له اخلاصه ګذاروکړ ،دچاقو ټوله پلنګه يې دغويي په ورانه
کې ورننه وېسته اونوريې ورته چوکه ونيوله ښه يې وواهه ،دواړه
يې بوتلل او دونې تر سيوري لاندې يې وتړل ،قسم يې وکړ چې يوه
کوده واښه به هم رانه ونه خورئ تاسولا تر اوسه دمجنون ضد ندی
ليدلی؛ په دې وخت کې يې کوچنۍ لور ورته سباناری (دسهارچای

)راوړ، که ګوري چه په غویي یې پام شو ،چې په وینو سو ر پورده نویې چای توت دونې سیوري ته کېښود اوروانه شوه ،د پلار له وېرې یې منډه هم نشوه اخیستی ،خوکله یې چې له سترګو پناه شوه بوټونه یې په لاسوکې واخستل او په منډه شوه کورته چې ورسېده نوله ډېرې ستړیا څخه یې خبرې نشوې کولای،موریې ترې وپوښتل چې څه چل شوی دی؟ داچې بچیانوبه یې پلارته باباویل نو په ستړې لهجه یې وویل بابامې غویی په چاقو وهلی دی ! څه !؟وی ډوبه شوم ، ټکری په سرکړاو بیلې پښې له کوره ووته، یوه تاري ټوټه یې له ځان سره (دلته دود) لپاره واخسته او روانه شوه پټې ته په رسېدو سره یې چې سترګې په غویي ولګېدې، چې له ډېر درده لکه دمارپه شان تاوېږي؛ نوپه سترګو یې توره تیاره شوه سترګې یې پټې او خوله یې خلاصه کړه ،مجنون ماماته یې په سپکوسپورو پیل وکړ،مګرهغه پرې خیال رانوړ اوبېغمه یې خپل چای نوشیجان کاوه، بله ورځ دمجنون اومېرمنې یې په څه خبره کشمکش پیدا شو مجنون ماما په هغې یو ګذار وکړ خوهغه یې ژوبله کړه هغه متل دی چې وایي:دزورور وهل اودکمزوري کنزلې مېرمنې یې ورته مخ واړاوه خدای دې ړیره په ټټر تویه کړه، خدای دې ووهه سپین ږیری شوې، دلمسیانو خاوند شوې خوته له دې جنګ او دعوونه لاس پسر نشوې ،دوی دواړه اوس سره عادي وو ،جنګ او جګړې به ورته ساعت تېری ښکارېده،ولې چې په هغه ورځ چې ددوی چیغې به پورته نه شوې، نو خلکوبه ویل چې نن یا مجنون اویایې مېرمن په

کور کې نشته، مجنون چې یو عصبي سړی وه نابیره له کوره ووت او د کلي په دلاک (نایي) پسې یې پلټنه پیل کړه پیدا یې کړ له لاسه یې راونیو ه او په یوه ګوښه کې یې کښېناوه. هله ژر کوه له دې ږیرې مې خلاص کړه چې د فلاني دلور زړه یخ شي، دلاک ورته ښکته پورته کتل ،ورته یې وویل: مجنون ماما ته په هوش کې خو یې؟ دا ښایسته اوږده ږیره او پاکه خرېیل؟ ! مجنون ماما چې له ډېره قهره تور او شین اوښته وویل: ږیره ستاده او که زما وایم خبرې مکوه او چې زه درته څه وایم هغسې وکړه نایي مجبور شو او د مجنون ماما اوږده ږیره یې ورته پاکه خرېیله او روان شو ، کورته چې راغی بچیان یې پرې راټول شول وی ! ! بابا دادې څه کړي ؟دی راغی او دهوېلی په منځ کې ودرېده ګورې چې مېرمن یې هم راغله او د مجنون شین مخ یې چې ولید ! ! مجنونه سردې وخورې په سپنه ږیره لیونی شوې ؟دا دې له ځانه څه جوړ کړي مجنون چې مرز یې په لاس کې وه او پورته پورته یې کاوه په تروه تنده یې ورته وویل هر وخت به دې یو متر ژبه راوېستې وه ږیره دې په ټېرتویه شه، داسې شه او هسې، دادی ځان مې ترې خلاص کړ، همداسې دې غوښتل کنه؟که بیا مې درته له خولې نه یوه خبره هم واورېده نو ستاد سرحال به هم زما د ګیرې پشان وي.

تورمار

له خوبه چې راپاڅېده سترګې یې ومښلې او په خپل ځای کېناسته
،خپل سوری سوری ټکری یې راکش او پر سریې سم کړ، ثوځایه
پینه شوې کلوشې یې پر پښو کړې روانه شوه او بلې کپږدۍ ته ننوته
،ترښایسته ځنډ وروسته یې بېګانی جواری او یو کلوله پیاز په پلو
کې واچول او له کیږدۍ څخه راووته ،خوب یې لا له سترګو پوره نه
وه الوتی او لکه ټال ځنګېده ،لکړه یې راواخسته او رمه یې روانه
کړه ،صبرو چې پایندۍ ولیده نو په بادام ګل یې غږ کړه بادامیه
ومرګ دې یوسه تادخوب ګوډی هغه ده پایندۍ خپل مالونه
راخوشې کړل او ته لا پروت یې بادام هم ژر راپورته او دچوپال په
طرف روان شو موریې ورته جواری او لږ پنېرپه دستمال کې وتړل
پټکی یې غاړه کې واچاوه او په مال پسې شوه،دوی دواړو به هره
ورځ په ګډه خپل وري او سېرلي دڅړ لپاره دغره لمنې ته بېول
،پایندۍ بل ورور یا خور نه درلود موریې یو کال دکډو په وخت کې

خپل یوه لیوني اوښ د سینې لاندې کړې او وژلې یې وه ،پلارېې بل
واده وکړ دې کورته د میرې له راتګ سره سم د پایندې د بدمرغۍ
ورځې شروع شوې ،ډېره بده رویه به یې ورسره کوله سهاربه یې ورته
مالونه مخکې کړل اوبېګاته به په تیاره ستړې ستومانه اوخوبولې
راغله کله به مړه(ډکه ګېډه) او کله هم وږې ویده شوه ،اوس یې پلار
هم هغه پخوانۍ مینه نه ورکوله هغه ته به یې چې مېرمنې خنګه
(ډول واهه)دی به ورته ګډېده.
غرمه شوه بادام او پایندۍ خپل جوارې وخوړ دلمرپیتاوي ته ناست
وو ،لمریې پرهډوکونه ولګېده نوځکه خو یې د پاچاهۍ خوب هم
مېلمه شو ،رښتیاده چې خوب راشي بالښت نه غواړي ،رمه یې
لمرته پنډه شوې وه ،هغه ژېړ مازدیګر له خوبه راپورته شوه مالونه
یې کتېدلي وو ،ژرېې بادام هم راببدارکړ او د مال په راټولولو یې
پیل وکړ ،خوپایندۍ یوسېرلی نه وو اخوادېخوا یې په نژدې
ځایونوکې ډېر وکتل پیدا یې نکړ،بادام پایندۍ ته کړه راځه چې
اوس ولاړ شوه سبا به یې په رڼا وګورو خو پایندۍ ته د میرې خبر
نېغې سترګوته ودرېدې:که دې کوم وری یا سېرلی ورک کړ نو
ستا به هم همغه حال وي.
نه نه !زه نشم تلای زه یې ګورم که پیدا یې نکړم اوکورته ولاړه شم نو
ابۍ به مې مړه کړي ،خودبادام له اصرار وروسته زړه نازړه روانه
شوه ، ماښام تېروو چې پایندۍ کېږدۍ ته ورسېده د میرې له وېرې
یې پټ پټ د کېږدۍ پېڅول پورته کړ او غلې پرېوته،د سحرله رڼا سره

سم غره ته روانه شوه ،او د سپرلي په لټه يې پيل وکړ ډېر زيات يې ولټاوه خو پيدا يې نکړ ،له لمر ختو سره بادام هم خپله او هم د پايندې رمه غره ته راپورته کړه ،بادام ببغمه شپېلۍ وهله چې ناڅاپه يې پرپايندۍ پام شو چې په يوه غټه پرخه پرته ده بادام فکروکړ چې ګواکې هغه بياويده ده نويې له همدې ځايه ورته ناري کړې پاڅېږه لېونۍ سپرلی دې ولټوه که پيدا دې نکړنو ميره به دې ووهي خو پايندې لا هماغسې پرته وه ، ده ورته په ټوکه وويل دالمروګوره او ستاخوب؛ ګوره چې اوس دې څومره کشوم ،شپېلۍ يې په تخرګ کې ونيوله،پرخې (لويې تيږې)ته پورته شو ، دهغې ښې لاس يې ونيوه او ټکان يې ورکړ له همدې سره يوتور مار دپايندۍ له ډډې په ښسېدو شو ،خو پايندۍ له خوبه پورته نه شوه.

مـیـنـه

کوچنی وم لامې د مینې په نوم د کوم شي خوند نه وڅکلی، خو کله کله به مې ترڅان له لویو هلکانو څخه اورېدل، چې یو له بل نه به یې پوښتنې کولې ایا مینه دې کړېده ؟ کله مئین شوی یې؟ په چا مئین یې ؟.....او نور په هېڅ هم نه وم خبر، یوه ورځ مې واورېدل چې انۍ(نیا) مې له پاکستان څخه افغانستان ته راغلې او په ننګرهار کې د خپل ورور په کور کې تم شوې ده، ددې خبر له اورېدلو سره سم راباندې غوباړی ولګېده، له مور څخه د هغې ترڅنګ د روتلو اجازه وغوښته، نه یې پرېښودم خو ډېره مې خوله ورته ورانه ،ورانه کړه چې بلاخره مې رضا کړه، زمانیا پرماډېره ګرانه وه؛ زه هم پرې ډېر ګران وم،بې حده ناز به یې راکاوه،ددې لپاره چې زه یې ترټولو مشر لمسی وم ماته یې تل د مور مینه راکوله،حتی تر دې چې له خپلو زامنو(زما ماماګانو) څخه هم زه ورته ډېر ګران وم، مور مې راته ویل چې هسې هم هغه راځي نو ته څه کوي، خو ما دواړه پښې یوې موزې ته برابرې کړې ،غوښتل مې چې هرڅنګه وي یو ځل یې

بایـد ځـان تـر ځنـګ ورورسـوم، روان شـوم او ننګرهـار تـه مـې ځـان ورساوه کله چې هغه ځای ته ورسېدم کوم چې زه خبر وم چې انې مې هلته ده ، له رسېدو سره مې د هغې پوښتنه وکړه راته وویل شول چې هغه خو فلاني کره تللې ده ، هغه خلک هم زمونږ خپلوان وو ،خو مـالا تر دې دمه نه پېژندل،کاش چې د برختي مې پېژندلي وای،نـابېره ور روان شوم ، هرڅومره چې راته وویل شول چې اوس راځي خو چاته یې وایـې،ورغلم کورتـه داخل شوم ، کلـه چې د انې مې راباندې فکـر شو ، اول خو حیرانه شوه چې داسې څنګه کېدلای شي،چې زه دې هلته ورشم،لکه د یو خوب پشان ورته معلومیده، بیا یې د فکر لړلې وشلوله او زمـا پـه لـور یـې را وځغاستل،زه یـې پـه خپلـه غېـږه کـې ونغـاړلم، دومـره یـې ښـکل کـړم چـې اوتـر یـې کـړم،نـور یـې لـه ځانسـرنژدې کېنولم،دکـور ښځـتنـې هـم سـتړي مشـي راسـره وکړه،دکـورنۍ حـال او احـوال یـې راڅخـه وپوښـت،هغې زمـامور پلار اونوره کورنۍ پېژندله خو نه پوهېږم ولـې مـا ددوی پـه هکلـه لـه دې مخکـې څـه نـه وو اورېدلي،پـه شـرم ګیـره فضـاکې ناسـت وم،اولاندې د سترنجۍ له تارونو څخه مې دیوه دشلولو هڅه کولـه، سرمې ټیټ وو ، چې د سلام غږمې سرراپورته کړ ګورم چې کوټې تـه یـوه نجلـۍ چـې دچـایو چاینـک او پتنـوس یـې پـه لاسـوکې ورا ننوته،نه پوهېږم نجلۍ وه کـه دانسـان پـه جامـه کـې کومـه فرښته لـه اسمان نـه راکـوزه شـوې وه، ، داسې ښایسـت لا مالیـدلی نـه وو، کـه رښتیاووایم لا تر اوسه مې هم بیا هغه شان انساني جوړښت ونه لید ،

ددې په لیدو مې انۍ رانه هېره شوه، یوائې انۍ نه بلکې تر خپل ځان پورې هرڅه رانه ورک شول، او سترګې مې ددې په مخ کې وګنډلې، خوکله چې دې سترګې راواړولې او زما مخې ته یې پیاله کېښوده نوزما سترګې یې خجالته کړې، لمړی ځل مې د مینې محبت، اوښکلا په نوم خوږه هوا د زړه په نریو پردوکې داسې وچلېده چې خوا ږه ساړه مې حس کړل او یوه سندریزه انګازه یې پیل کړه، نو هله پوه شوم چې په رښتیا هم دمینې او عشق خوږوالی له بل هر خوند سره ډېر توپیرلري، دنجلۍ تورو غټو سترګو، نریو وروځو، ګلابي نریو شونډو، غونډې زنې، اوږدو وېښتانو او په اندازه برابر قداوقامت هغې ته حیران کړی وم، هسې قدرتي سینګار شوې وه، خو زما خوشخبختي دلته وه چې د انۍ تر شامې ناست وم او دهغې د مور راته فکر نه و، کنه څه فکر به یې کاوه، له ځان سره مې ویل چې اوس به زه هم همزولو ته وایم چې ما هم مینه کړې ده، په همدې فکرونوکې وم کې وم چې انۍ مې راباندې اواز وکړ.
ګرانه ! تالا تر اوسه له پیالې نه یو غړپ هم ندی کړی؟ لکه چې ډېره ګرمه ده؟
دمینې له ډک سمندرنه یې په داسې حال کې را بهر کړم چې لامې تنده نه وه ماته، سترګې مې سره وروستې او بېرته مې خلاصې کړې.
نه نه ادې ! همداسې.
تاته خو معلومه ده چې زه عادت لرم چې یخ چای څښنم.

نجلۍ له ځانسره مسکۍ شوه ،دټوکې په ډول یې راغبرګه کړه، او به پکې ا چوې؟
ژبه مې په شونډو تېره کړه خو د اپخپله دومره وچه شوې وه چې په خوله کې نه اوښته را وښته.
نه کومه خبره نده ،ما وویل کنه چې زه ګرم چای نه څښم، ددې جرئت ته نور هم ویده شوم.
خو ای کاش چې نن مې انۍ تر ډېرځنډ همدلته پاتې شوې وای،افسوس چې هسې یې ونکړل،دنجلۍ مورته یې مخ کړ، مور اوس ځو ،رخصت یې واخست، په دې کار سره یې زما په زړه کې د ځان لپاره مینه یوڅه راکمه کړه، غوصه مې ورته راغله خو هېڅ مې نه شول ویلی،له کوره دوتلو په وخت کې مې زه له انۍ نه وروسته شوم، څوځله مې وروسته وکتل،چې دادکوټې په مخ کې لاس تر زنې ولاړه وه،او په مور پسې یې کتل زما له کتلو سره به یې شرمګینه خندا په شونډو لکه دبرق پشان تېره شوه.
کله چې ولاړو نو مې انۍ ته وویل:اوس باید مور ولاړ شو زمور کره، هغې وویل چې سبا به ولاړ شو ، اوس خو ډېره ناوخته ده، خوما نه غوښتل په هغه ځای کې چې زړه مې نا ارامه وي پاتې شو ، زماله ټینګېدو سره هغه هم رضا شوه،ویل یې ښه نو چې ته ډېر ضد کوې راځه چې ځو ،روان شولو ، نژدې ماښام و چې کورته را ورسېدو ، د شپې تر ناوخته پورې مو سره خبرې اترې وکړې،کله چې خپل بستر ته ولاړم او سترګې مې سره ورغلې،بیا نو یوې رنګینې او کاملاً نوې

نـرۍ تـه ، چـې لـه دي څخـه مخکـې مـې دداسـې نـرۍ تصـور هـم نشو کولای داخل شوم، شنه باغونه، شنې جلګې، په ویالوکې سپینې داوښکو پشان رواني اوبه، دشپېلۍ غږونه، دترنم انګازې ،او ددې هرڅه په منځ کې هماغه انجلۍ په داسې انداز کې چې کوچیانۍ اوږدې جامې یې په تن وې، دمنګي له غاړې یې لاس را تاوکړی وواو دیوې بدرۍ جمالي په شان زماپه طرف په ناز او نخرو راروانه وه، نو ترسهاره په هماغه رنګینیوکې وم خو بیاهم نه پوهېږم ولې داسې وختونه ډېر ژر تېرېږي، ډېرژر سهار شو کله چې پلار مې راباندې اواز وکړ چې لمونځ ته پاڅېږم نو ډېره زیاته غوصه راغله ،له خوبه را بیدار شوم ،لمونځ مې وکړ، دچای څښلو وروسته د مکتب وخت را ورسېد ، هغه لمانه هېڅ نه هېرېده ،نن مې غوښتل چې له انۍ څخه مې دهغې په اړه وپوښتم، نوم یې ترې یاد کړم، دپلارنوم، او داچې موږ له دوی سره څه ریشته لرو؟
په څه بهانه مې ځان له مکتب نه پټ کړ، لس بجې به وې چې کورته راغلم، پلار مې هم په کور کې نه و ،مور مې دکورپه کارونوکې بوخته وه، انۍ مې په کټ ناسته وه، ورغلم، او ترڅنګ یې غلی کېناستم، ورته مې وویل موري ! یوه خبره وکړم؟
ویې ویل:لیونیه ولې ماتاته کله دخبرې وخت نه دی درکړی چې اوس اجازه غواړې؟
نه داسې خــــــو کله ندي شوي خوبیاهم کنه دانسان فکر تل یو شان نه وي.

هغه هم راته متوجه شوه نه وو ایه ګُله څه راته وایې؟
موري ! هغه پرون چې ته ورکره تللې وې هغه کور د چا دی؟
ولې چادرته څه ویلي که څنګه؟
نه هسې پوښتنه مې وکړه.
ایا هغوی په رښتـــــیا هم زموږ خپلوان دي؟
هو.
زما پوزه یې نچوړي کړه، نو په دې خبره کې څه دي چې تا ویل.
هغه څه پوهېده چې په دې خبره کې ډېر څه شته.
هسې مورجانې بیا کله هلته ځې؟
لکه چې انۍ مې نوره زما په مقصد پوه شوې وې؛ یوځل یې راته وخندل او له غوږنه یې ونیوم، څنګه چل دی لکه چې (زېبا) درنه زړه وېوړه؟
اهـ څومره ښکلی نوم یې دی زېبا.
دا خبره مې له خولې په غیر اختیاري ډول ووته ، ژر مې ځانته فکرشو، هوهو زېبا هغه د کوثر ماما لور هم زېبا نومېږي.
خو انۍ مې راته وویل چې هغه دې له زړه نه وباسه، ما چې نور هېڅ ویل نه شول زغملی؛ نو مې ورته وویل مورجانې هغه زما ډېره خوښه شوله، خیر دی ته خو مې له ادې او پلار سره خبره وکړه او زه باور لرم چې هغوی ستا خبره نه غورځوي، او ستا هره پرېکړه مني او په دې هم باوري شوی یم ، چې هغه خلک به هم درته انکار ونکړي.

هغې وخندل ولیونیه زه وایم چې هغه دې له فکر نه وباسه؛ ما وویل ته ولې داسې وایې؟

ایا ته زما لپاره دومره هم نشې کولای؟

هغې راته وویل ته ولې ځان نه پوهوي هغه اوس د بل چا عزت دی.

څه د بل چا ! ستا مطلب دی چې هغه یې ورکړېده؟

هو !د زېبا کوژدنه خو هغه وخت شوې چې هغه لا ثلورکلنه وه ! !

دکمې موډې ملګرې

ویاړمن: اُف خدای دې په دې بهرنۍ نړۍ هم اور پورې کړي ،چې څوک ورشي نو نورخو دمرغۍ شیدې شي خوهغه شته ایمان هم ترې کډه وکړي.
اوښکه: په حیرانتیاسره :اخرپرابلوم څه دی ماخوهم پوهه کړه کنه.
ویاړمن: نه اوس نو داسلام وه چې تاماته وکړ داخودې هم پرما اوهم پرسلام مسخرې وکړې ،ولې سم نه وایي چې السلام علیکم ؟
اوښکه: اوهو سمه ده، سمه ده هغه څه ورته وایي هو ربښتیا شیخ صیبه نوربه داغلتي نه رپیټ کېږي اوس خودې دا تروه ټنډه جوړه کړه اوسم کېنه چې خبرې وکړو.
ویاړمن: ښه کېنم خو په یوه شرط.
اوښکه: دڅه شي شرط ښه ته به بیا وایي چې ماته انګریزي رازده کړه.
ویاړمن:وایم زما توبه لدې انګرېسۍ نه زه پخپله هروخت تاته وایم چې په دې سوچه پښتوکې دا دسروکافروخبرې مه راګډوه خوته

بیاهم پکې یوه یوه لکه په وریجوکې دمې پشان راولې،شرط مې داده چې ته به نن ماته هرومرو دهغه سمون کیسه کوې.
اوښکه: هاهاها سمون نه seman سېمن.
ویاړمن: بس هرڅه چې ده.
اوښکه:زه خوو ایم ویاړمنه چې رازه له دې تېروکیسونه به تېرشو او په نویو خبروبه فکروکړو.
ویاړمن:نوبیازمایې دخدای پامان زه درنه ولاړم ځکه چې ته پرما دومره بآورنلرې نوبیازه هم ستاعبس خبروته وخت نلرم بس دلته کېنه خبرې کوه اوخپله ورته خانده هسې هم په خپلو خبرودېره مئېنه یې.
اوښکه: ښه ده بابا !! راځه درته کوم یې مه خفه کېږه وایم په ضدکې خومکمل سېمن یې ،ښه نو غوږدې ونیسه.
ویاړمن:دادی دواړه غوږونه مې ونیول.
اوښکه: زماخبرې واره داسې درته وایم خوزه هم یوشرط لرم اوهغه داچې زماپه خبره کې به نه راغوته کېږې سمه ده؟
ویاړمن: هو سمه ده بس داسې فکر وکړه چې زه له همدا اوس نه ګونګی شوم.
اوښکه: کیسه خوداسې ده چې کله په افغانستان کې دلوړوزده کړو دوزارت لخوانه ماته ستوډنټ سکالرشیپ راکړشو او زه یوه امریکایي پوهنتون ته وروپېژندل شوم ،نوکله چې زه هلته ورسېدم ،زه کاملاً تنهاوم یواځې زه پکې افغانه وم ،نوزما په ډېرکم وخت

کې زړه تنګ شو ،کله به مې زړه غوښتل چې راځه ببرته ولاړه شم افغانستان ته اوکله به مې ویل چې هلته به خلک څه وایي ، خو په هرحال یوه ورځ د پوهنتون په چمن کې په سیټ ناسته وم مطالعه مې کوله چې مخې ته مې دوه نفره امریکایان ودرېدل چې په همدې پوهنتون کې محصلین وو ،ماهغوی ته هیلووویل خوهغوی هېڅ ځواب رانکړاوماته یې نبغ نبغ کتل ماورته وویل چې خیرخوبه وي ؟ یوه راته وویل:مورږ غواړو تاله ځان سره بوځو سایټ سینګ ته (چکر)ته ماوویل نه زه داکارنشم کولا خو هغوی غوښتل ماله ځانه سره په زوربوځي یوه زه له لاسه وینوم اوکش یم کړم وه یې ویل دا افغانستان ندی راځه چې ځوزړه به د ي خوشحاله شي اوخوند به واخلو ،زه له دوی سره په کش اوګیر کې وم چې ناڅاپه له کوم طرف نه یوبل هلک راپیدا شو چې لدې نه مخکې ماله ده سره نه پېژندل،هغه هلک یې له لاسه ونیوه او ټکان یې ورته وکړ ویې ویل که دا افغانستان ندی نو دنڅاکلپ هم ندی دا ددرس ځای دی نه دلوبواوچکر،هلکان همدا سې په خپله مخه ولاړل ،دی هم روان شوه ما له ده څخه مننه وکړه ،ده په روانه کې وویل د څه شي مننه ددې په خاطر چې ته مې ددغو هلکانو څخه وژغورلې ؟ ما وویل هو ،ویې خند ل اوروان شو ،دڅوورځو په تېرید سره ما بیادی په پوهنتون کې ولید چې په سیټ ناست و او کتاب یې کوت ،زه ورنږدې شوم سلام مې پرې وکړ هغه دکېناستلو وویل ،ماهم همدا شان غوښتل ،چې ددې موقع پیدا کړم چې له ده څخه دده اودده دکورنۍ په اړه وپوښتم

،ترڅنګ يې کېناستم ،ښه نو ستانوم سپمن ،په کوم ځآی کې
اوسې،په همدې ښارکې(کليفورنيا)اصلاً؟ملت افغان ! ! څه هو هغه
زمادهرې خبرې ځواب ډېر دقيق اوژر راکاوه خوزه دده په خبره ډيره
متعجبه شوم چې ملت مې افغان ده ،ما وويل ګوره ټوکې مکوه ،نه
ټوکې نه کوم رښتيا وايم دکور ادرس او دمبايل نمبريې راکړ راته يې
وويل چې ته کولی شې د هرمشکل په وخت کې ماسره په دې
نمبرتماس نيولی شي ،هغه ډېرې خبرې نکولې په کم وخت کې زماتر
ټولو ښه ملګری شو ،يوځای به موstudyکوله خو موږ داوړو ببلې
ببلې پوهنځۍلوستې ،خو لنډه يې درته ووايم وخت تېرېده مابه
نورله ده څخه ډېرې پوښتنې نکولې بس هماغه ددرس اوپوهنتون
خبرې به موکولې دې لړۍ نژدې اته مياشتې وخت ونيوه ،يوځل څو
ورځې مسلسل رانغی مادهغه موبايل ته زنګ وواهه خو شمېره بنده
وه باربار مې کوشش وکړ مګر فايده يې ونکړه خير نن ورځ تېره شوه
سبا دپوهنتون له وخت نه وروسته دهغه دادرس په رهنمايۍ دهغوی
کورته ورغلم کوريې په يوه ډېره ښکلې ودانۍ کې و يوه امريکايې
کوچنې ماشوم نه ومې وپوښتل چې د سپمن دوی کور که راوښيې
،هلک چې طرف ته ګوته نيغه کړه that's there home زه ورننږدې
شوم ددروازې زنګ ته مې فشار ورکړ يو سړی له کوره رابهرشو په
انګليسي يې وويل تاسو څوک؟ماوويل دادسپمن کوردی دسړی په
سترګوکې اوښکې ورغړېدې yes خو ماته دا هرڅه ډېرعجيب ښکاره
شول دداخل ته ددننوتلو ايشاره يې راته وکړه خو زه حيرانه شوم

سړي ماته کتل او اوښکي يې په مخ راروانې وې ،په دې وخت کې يوه پلونډه غټه ښځه او دوه نجونې چې غربي لباسونه يې په تن وو راغلې ،ما دوی ته وويل چې ايا دا په رښتيا د سپمن کوردی ؟ هغې ښځې يوناڅاپه پرما راخيزکړغبږ يې رانه تاوه کړه او له خولې څخه يې يوه داسې چيغه ووته چې زه يې بېخي وارخطا کړم نو ومې ويل اخر داسې څه چل شوی دی چې تاسو ټول په سرو سترګو ياست هغوی وويل he live us alone(هغه موږ يوائې پرېښودو)او بيا يې چيغې کړې،پلاريې زما خواته رانږدې شو !ايا ته ماته دځآن په هلکه معلومات راکولی شې؟او له سپمن سره څه پېژند ګلوي لرې ،له څېرې خودې داسې معلومېږي لکه له افغانستان څخه چې راغلې يې ! !هو همداسې ده زه له فغانستان څخه راغلې يم او دلته پوهنتون وايم او سپمن زما ملګری دی هغه داخوورځې نه راځې خيرخوبه وي اوتاسو ولې داسې غمجن ياست ، اوس خو پوره معلومات راکړی ،چې په هغه څه چل شوی دی ،له لاسه يې ونيوم ،کوټې ته يې بوتلم هغې کوټې ته چې سپمن به پکې مطالعه کوله هلته د سپمن قسم قسم عکسونه ،دروېشي ګانې ،نکتاياني ،بوټونه اوراز راز سامانونه ايښي وو زه يې په کوچ کېنولم ،او کيسه يې راته وکړه چې سپمن درې ورځې مخکې له کوره د برېه تلوار کې ووته غوښتل يې چې پوهنتون ته ولاړ شي موږ پرې د برتينګار وکړ چې احتياط وکړي خو د الله له طرفه مقرره شوه بيانه بدلېږي په لاره کې يې اکسيډنټ کړی وه او د شفاخانې نه ماته ټيليفون وشو چې بايد

ژرور شم کله چې هلته ورسېدم د سبمن اخري شېبې وې ، دلته شونډې په غاښونو کې وچیچلې خو خپله ژړا یې راقابو نشوه کړای له سترګو یې داوښکو باران شروع شو ، ماهم ژړل ، خپلو خبروته یې ادامه ورکړه او په ډېرو سختو حالاتو کې یې زما په لاس کې لاکټ کېښود ، لاکټ یې راښکاره کړ په هغې کې زما نوم په انګلیسي لیکل شوی وه (اوښکه) مادې لاکټ په لیدلو ځان قابو نشو ای کړای او له خولې ځخه مې بې اختیاره چیغه ووته سبمن سبمن خو هغه زما پرسر لاس راکش کړ او تصلي یې راکړه ، چې خیر دی داهرڅه د هغه زات له طرفه وي چې موږ ته هرڅه راکوي او بېرته یې اخلي ، په هرحال یې شکر ، ماته ددې دې خبرو ډېره تصلي راکړه او دده دې صبر او حوصلې ته حیرانه پاته شوم ، ماورته وویل چې زه کولی شم د سبمن قبرته ورشم ؟زه او سیماچې د سبمن کشره خور وه له پلار سره یې په کوچني موټر کې سپاره شوه چې د ربوري هم سیماکوله له کورځخه دوه کیلومتره لرې فاصله کې یوه لویه او سپنیزه چهاردیوالۍ ته ورسیدو چې په عمومي دروازه یې په انګلیسي لیکل شوي وه afghan's graveyard(دافغانانو هدیره)ماپه ډېره حیرانتیا ورته کتل چې سیماله لاسه ونیولم راځه بویې تلم یو نوي قبرت یې چې په رنګارنګ زرکو پوښل شوی وه ودرولم ماته بیا ډېره ژړارا غله ښه شېبه مې وژړل خو چې ددوی صبرته مې وکتل نو ځان مې راقابو کړ یو څو شېبې ورته ولاړه وو نورترې راوان شولو په لاره کې د سبمن

پلار لماڅخه دنوم او ځای پوښتنه وکړه ما ورته وويل چې زه افغانه يم او نوم مې اوښکه ده هغه ماته په ځيرځير راوکتل اوبيا يې جېب ته لاس کړ هغه لاکټ يې راوويسته ، کله به يې په لاکټ کې ليکل شوي نوم ته کتل اوکله يې ماته، يوځل يې زما سرپه غېږکې ونيوه او زړه ته يې نږدې کړم، پرتندي يې ښکل کړم او لاکټ يې راپه غاړه کړ ،راته يې وويل چې ته به هروخت راځې زموږ کورته موږ ستاپه سترګو کی دخپل زوی مينه وينو ،خو په دې ځای چې کې زمالپاره ډېرعجيب ول هغه ددوی صبراوحوصله چې په ډېرکم وخت کې يې غوښتل چې خپل دزړه ټوټه هېرکړي ،خوزما هېڅ له خياله نه وځي او دا لاکټ چې ته زماپه غاړه وينې داهماغه لاکټ دی چې نن يې هم له ماسره د سپمن مينه ژوندۍ ساتلې ده .